

İNTİKAM ROKETİ

YENİ DÜNYALARDA

ÇAĞLAYA
YAYINE

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar.
Sayı: 5 **7/1/1955**

ŞEHİR MATBAASI
Ankara Caddesi 48 — İstanbul

YENİ DÜNYALARDA: 5

İntikam Roketi

**Çeviren :
A. KAHRAMAN**

ÇAĞLAYAN

YAYINEVİ

ANKARA CADDESİ — 48 İSTANBUL

KONVER XFY — 52

— On beş saniye!

Kule nöbetçi subayı, muhteşem bir zafer âbidesi gibi semaya dikilmiş, hareket emri bekleyen uçağa bir göz attı. Sonra otomatik hareket kronometresine gözlerini dikti.

Yedi saniye var... Üç saniye var...

— Tamam!...

Pırl pırl yanan tecrübe uçağı, on iki jet motorundan göz kamaştırıcı bir ateş püskürerek bir mermi gibi havaya fırladı. Jetlerin gök gürültüsünü andıran sesi meydana müthiş bir şiddetle tokatladı. Baş döndürücü süratiyle havayı yırtan uçağın keskin ısığı kulakları tirmalayarak yayıldı, bir iç çekişi halinde ve yavaş yavaş döndü...

KONVER XFY — 52 tecrübe uçağı, dikine yükselerek, daha ilk dört saniyede iki bin beş yüz metre irtifaa çıkınıp, gövdenin havayla çarpışmasından doğan ısı ve jetlerin gök gürültüsü kulaklardan silinmeden, güneşte parlayan ufacık bir nokta olmuş, gözden kaybolmuştu.

Kulenin radyo oparlörü ilk haberini getirdi:

— Uçuş kulesi! Konuşan Yüzbaşı Klark... Sesimi alıyor musunuz?

Telsiz assubayı, titreyen bir sesle mukabele etti:

— Yüzbaşı Klark! Konuşan uçuş kulesi, sesinizi iyi alıyoruz. Raporunuzu bekliyoruz. Tamam...

Hoparlördeki ses konuşmağa devam etti:

— Kule!... Konuşan Klark. Çıkış normal. Tâcîl beş onda üç G, ısınma normal, sürat 2700 - 2800 kilometre. Kontrol normal. Seyir: Batı - Batıgüney. Şimdiki irtifa yirmi bin fit. İstikamet doğu on iki dereden, bin yedi yüz fit irtifa ile meydana girerek sürat tesisine geçeceğim... «Yol açık» bekliyorum. Tamam.

Kule nöbetçi subayı Binbaşı Conson, gayri ihtiyarî bir hareketle, göğsündeki DFC. (Fevkalâde uçuş madalyası) ile oynadı:

— Bu çıkışa bu kadar soğukkanlılıkla mukavemet eden pilot normal üstü bir adam sayılmalıdır... Olur iş değil bu!.. diye düşündü.

Sonra telsiz assubayına dönerek:

— Yol açık! verin, dedi. Siz, Masters, radarla uçuşu takibe nezaret edin. Teğmen Egerson, program harici yaklaşma yapan uçaklara «Tehlike var! Sokulma!» işareti verin...

Hoparlördeki ses kesildi:

— Kule! Konuşan Klark... İstikamet doğu, on iki derece sıfır altı, mesafe dört bin. Giriyorum. Tamam.

İki saniye sonra doğu istikametinde, ufuk üzerinde bir nokta belirdi. Derhal büyüdü. Müthiş bir süratle yaklaşan uçak bir ölüm sessizliği içinde kulenin üç yüz metre ilersinden kaydı. Okadar süratle gidiyordu ki, gözle takib etmek zor oluyordu. Uçak uzaklaşır uzaklaşmaz, şahikalara yükselen bir zafer alkışı gibi, jet motorlarının homurtusu, havanın ıslığıyla boğuşarak sessizliği parça parça etti.

— Radar: 3540...

— Sürat ölçme: 3590...

Binbaşı Conson hayret ifade eden bir ıslık koyuverdi.

Hoparlördeki ses ise gayet sâkindi:

— Sürat saatte 3600 kilometre. Müddet beş sani-

ye. Tamam.

Kulede kimse konuşmuyordu. Sanki mevcut beş subay ve on iki assubay bir ihtiram sükûtu muhafaza ediyorlardı. İlk sürat uçuşunu yapan Konver XFY — 52 tecrübe uçağı vâkıa mevcut diğer uçaklara birçok bakımlardan faikti. Fakat, uçağın hesaplarını yapan, imâlini kontrol ederek meydana çıkaran mühendisler bile emniyetli azamî sürati 3100 - 3200 kilometre olarak hesaplamışlardı. Halbuki şimdi uçağın yaptığı sürat bütün hesapları ve tahminleri aşıyordu. Yani bu uçağın sürati mevcut en süratli uçaklardan aşağı yukarı saatte altı yüz kilometre daha fazlaydı.

Binbaşı bir ıslık daha çaldı.

Ona öyle geliyordu ki, uçak bu başarıyı tek başına yapmamış, kontrolleri idare eden eşsiz pilotun cesaretinden ve iman kudretinden takviye almıştı.

Tecrübenin geri kalan kısmını tamamlamak için pilot, hareketini radyo ile haber vererek «yol açık» işareti aldıktan sonra, elli bir fitten cehennemî bir dalış yaptı, pikesini bu süratte bir uçak için çok tehlikeli sayılacak bir irtifada tamamlayarak, birdenbire dimdik doğruldu, muhteşem bir burgu ile göz alabilirdiğine havalandı. Uçak kendi etrafında dönerek yükselirken çok kısa fasılalarla güneşi aksettiriyor, pırıl pırıl yanarak maviliklere yükselen bir gelin teli gibi gümüş bir iz bırakıyordu.

Klark'ın sesi tekrar hoparlörü doldurdu:

— Kule! Konuşan Klark; tecrübe kifayet ediyor mu? Tekrarını istiyor musunuz? Tamam.

Binbaşı, gözlerinin içine bakan telsiz assubayına başını salladı:

— Konver XFY — 52, konuşan kontrol kulesi, tecrübe şayanı memnuniyettir. İnişe geçebilirsiniz. Kuleden tebrikler. Tamam.

— Sağolun!

Hoparlördeki ses, birdenbire kuledeki âminin şab-sına hitap etti:

— Binbaşım, bu uçak hakikaten şaheser. Doğrusu inmek istemiyorum.

Binbaşı Conson, telsiz mikrofonuna eğildi:

— Tebrikler Klark. Hani, seni biraz kıskanmıyor değilim. Çok sıkı bir uçuş yaptın. Tekrar tebrik ederim.

— Sağol Binbaşım. Birazdan görüşürüz.

Ses tekrar ciddî ve soğukkanlı ifadesini aldı:

— Konver XFY — 52 inişe geçiyor. Tamam.

Birkaç dakika sonra tecrübe uçağı parlak bir koşu çıkarmış zeki bir safkan gibi binicisinin altında kabarak, geri geri ve diindik, zemine yaklaştı; tesbit yuvalarının içersine oturdu ve hareketsiz kaldı.

II

Pilot Yüzbaşı Klark Sullivan uçaktan güler yüzle indi, civardan koşuşan teknisyenlerin tebriklerine de aynı güler yüzle teşekkür etti. Hava kuvvetlerinin en güzide pilotlarından biri olan Klark, en son tipteki jetler için açılan kursu henüz bitirmiş ve yeni tip uçakların tecrübe uçuşu için, beş tecrübeli pilotla birlikte vazifelendirilmişti.

Uzun boylu, geniş omuzlu genç subayın hareketlerinde kuvvet ve çevikliğe ilâveten hoş bir ahenk te vardı. Bu ahengi uzun ve yorucu spor çalışmalarına borçluydu. Yirmi üç yaşında ve Amerikan Hava Kuvvetlerinin en parlak yüzbaşısıydı.

Klark, uçuş başlığını çıkartarak omuzuna, paraşütünün üstüne attı. Koyu siyah, dalgalı saçları vardı. Neşeli simsiyah gözleri iki kara elmas gibi yanıyordu. Güneşten yannış yüzüne, ince siyah bıyığı bir mertlik ifadesi veriyordu.

Uçuş kulesinden gelen Binbaşı Conson, Yüzbaşayı

3 numaralı hangarın önünde karşıladı. Beraberce karargâh binasına doğru ilerledileri zaman, umumî hoparlörden:

— ... Emir subayına müracaat ediniz, diye bir davet ilân ediliyordu.

Conson:

— Kimi istiyorlar acaba? diye söylendi.

— Aldırma Con, seni isteseler, duyurmasını bilirler.

Fakat mozaik koridorda ilerlerken hoparlörün sesi arkalarından yetişti:

— 3 numaralı tecrübe pilotu Yüzbaşı Klark Sullivan lûtfen emir subayına müracaat ediniz.

Klark durdu:

— Beni istiyorlar yahu! dedi. Hiç olmazsa şu raporumu yazmağa fırsat bıraksalardı. Kimbilir ne isteyecekler?

— Boş ver Klark! Sen emir subayına git, ben raporun umumî hatlarını hazırlayacağım.

Binbaşı, Klark'ın omuzuna vurarak ayrıldı, yoluna devam etti. Klark geri dönerek büyük merdivenden dışarı çıkmağa başladı. Hoparlör hâlâ tekrar ediyordu:

— Üç numaralı tecrübe pilotu Yüzbaşı Klark Sullivan! Lûtfen emir subayına müracaat ediniz.

Emir subayının odası ikinci katta, piste bakan taraftaydı. Klark kapıyı vurmada içeride girdi. Sarışın, kıvrıkcık saçlı, sempatik bir genç olan Binbaşı Larsen masasından kalkarak onu mutad nezaketiyle karşıladı. Lâtifeyle karışık bir sitemle:

— Nerelersin Yüzbaşım, dedi. Her yerde seni aratıyoruz.

— Hayrola? Mühim birşey mi var?

Emir subayının yanında iki subay daha vardı. Biri hava, diğeri kara kuvvetlerinin üniformasını taşıyor-

lardı. Binbaşı Larsen, Klark'ın sualine cevap vermeden, yanındakileri takdim etti:

— Yüzbaşı Klark! Binbaşı Yasinger, Yüzbaşı Dore...

Sonra tekrar Klark'a dönerek ilâve etti:

— Klark, seni içerde bekliyorlar.

Ve Yüzbaşıyı kolundan tutarak komutanlık toplantı salonuna götürdü.

İçerde dört general ve bir albay vardı. Generallerden biri Sullivan'ın birlik komutanı, Tuğgeneral Vilson'du. Derhal ilerleyerek Klark'ın elini sıktı:

— Başarınızdan dolayı tebrik ederim, Yüzbaşı Klark. General Hil, müsaadenizle size Yüzbaşı Klark'ı takdim edeyim.

Klark, çakı gibi bir selâm verdi...

Vay canına! Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri Başkomutanının tâ kendisi!..

«Bu iş ciddî bir dalğaya benziyor» diye düşündü. Diğer iki generalden biri Hava Kuvvetleri Kurmay Başkanı, diğeri Hususî Silâhlar Dairesi Komutanıydı.

General, biraz ilerde kenarda duran, genç, geniş alınlı, fevkalâde zeki bakışlı, ufaktefek Albaya dönerek:

— Albay Sarfinen, diye takdim etti, Millî Emniyet Üçüncü Şube Şefi... Altın Halka Harekâtı Komutanı.

Klark hayretini gizleyerek tatlı bir tebessümle Albayın elini sıktı. Sarfinen âdeta mahcub bir tavırla gülümsedi. Delikanlı bu subayın ismini ilk defa işitiyordu. Mühim bir şahsiyet olduğundan şüphe edilemezdi. Fakat Albay Sarfinen'in o sırada Amerika'da, en karışık, başarılması en zor işin, en gizli askerî ve millî vazifenin başında bulunduğunu ve bu güç vazifeyi başarabilecek yegâne adam telâkki edildiğini henüz bilmiyordu.

Orgeneral Hil, konferans masasının başına otura-

rak diğerlerine de eliyle oturmalarını işaret etti. Sonra, ayakta kalan Tuğgeneral Vilson'a dönerek:

— Müsaadenizle Generalim, dedi.

Vilson selâm vererek salondan çıkarken Klark'ın hayret ve merakı son haddini bulmuştu. İçinden:

— Vay canına! deyip duruyordu. Neler dönüyor acaba? Burnunu sokacağı bu iş görünüşe göre, okadar gizliydi ki, kendi Generali, Amerika Birleşik Devletleri İkinci Hava Kor Komutanı bile görüşmeye iştirak edemiyordu.

III

— Yüzbaşı Sullivan!.. Gerek Birleşik Devletleri, gerekse bütün dünyayı ilgilendiren bir vazifeyi başarmak üzere seçilmiş bulunuyorsunuz. Herşeyden evvel şu noktayı tebarüz ettirmek isterim ki, mevzuubahs olan vazife son derece tehlikelidir. Bu uğurda hayatınızı kaybetmek ihtimali yüzde doksandan fazladır. Bu itibarla, vazifeyi kabul edip etmemekte serbestsiniz. Reddettiğiniz takdirde hiç kimse sizi muaheze etmeyecek ve hava ordumuzun size karşı beslediği takdir, sevgi ve itimat asla değerinden kaybetmiyecektir. Tehlikenin büyüklüğüne mukabil, bu vazife, bugüne kadar yeryüzünde hiçbir ferde nasip olmamış derecede enteresan ve şerefli. Böyle bir vazife için yüzlerce hattâ binlerce güzide namzet arasından sizin seçilmiş olmanız bile, şahsınız için iftihar vesilesi olmağa kâfidir.

General bir sigara yaktı. Bir tane de Klark'a verdikten sonra, önündeki üç dosyadan birini işaret ederek, ilâve etti:

— Bu vazife için sizin seçilmenize âmil olan sebepler, doğrudan doğruya sicil dosyanızda mevcuttur. Bu sebepler kısaca şöyle sıralanabilir: Şeref ve namusunuz şüphenin fevkindedir. Keza cesaretiniz hakkın-

da söylenecek hiçbir şey olmadığı da sizi vazifede veya vazife haricinde tanımış olan herkes tarafından kabul edilmiştir. Askerlik bilginiz mükemmeldir. Bunu bütün yetiştirme devrenizde geçirdiğiniz imtihanları, bilhassa kurmay tatbikat imtihanlarını ender rastlanır bir muvaffakiyetle başarmış olmanız ispat ediyor. Uçuş kabiliyeti bakımından en üstün pilotlardan birisiniz: tecrübe pilotu seçilmişsiniz ve sizi tecrübe pilotu olarak seçen heyet verdiği raporda (ânî ve beklenmedik hallerin zuhurunda, en uygun hareket tarzını, en çabuk tesbit ve tatbik edebilecek pilot) diye sizden bahsetmiş. Anlaşıyor ki tecrübe pilotlarımızın da en iyisisiniz. Bedenî kabiliyetiniz, iki yıldır üstüste Amerika Birleşik Devletleri askerî dekatlon müsabakaları birincisi olmanıza bakılırsa, mükemmel... Ayrıca askerî mektepte birkaç şampiyonluk kazanmış iyi bir boksörsünüz. Fikrî kabiliyetiniz fevkalâde... Çocukluğunuzda babanızın vazifesi dolayısıyla birçok memleketlerde bulunmuş ve her bulunduğunuz memleketin lisanını mükemmelen öğrenmişsiniz: Almanca, İspanyolca, Rusça ve Japonca'yı o milletlere mensup bir insanmış gibi konuşabiliyorsunuz. Bütün bunlar sizin intibak kabiliyetinizi gösterir... İçki kullanmazsınız, çapkın olduğunuz rivayet edilir, fakat bunu hiçbir zaman vazifenizi ihmal edecek bir dereceye kadar iletmezsiniz.

General, bu son cümleyi söylerken bıyık altından gülmekten kendini alamadı:

— Yüzbaşı Sullivan, bu uzun konuşmayı sizden ziyade burada bulunan diğer arkadaşlarınızı için yaptım. Yoksa bunlar sizin bilmediğiniz şeyler değil tabii. Hattâ burada kaydedilmemiş bazı vasıflarınız bile bulunabilir... Ne dersiniz?

Klark tevazu ile gülümsedi:

— Generalim, mesleğimle ilgili olduğu için şunu ilâve etmek isterim: makine mühendisliği diplomama

ilâveten son aylarda hususî şekilde çalışarak Masaçuset Teknik Üniversitesinden elektrik mühendisliği unvanını aldım.

Orgeneral, Kurmay Başkanına baktı. Bu bakışta hem, «Ben yanlış duymadım, değil mi?» der gibi bir eda, hem de, «Bu noktayı nasıl oldu da dosyaya dahil etmediniz?» gibi bir imâ vardı.

Kurmay Başkanı kaşlarını kaldırmış, bakıyordu. Yüzünde hayret okunuyordu. Yalnız, Albay Sarfinen'in mahcup tebessümü biraz daha derinleşmiş, daha samimî, daha anlayışlı bir hal almıştı. Hayatından çok memnun görünüyordu.

Bir müddet sükûttan sonra General Hil, Klark'a:

— Ne dersiniz Yüzbaşım? dedi. Vazifeyi kabul edip etmiyeceğinizi maalesef bu vazifenin ne olduğunu öğrenmeden bildirmeniz lâzım.

Klark başını vakur bir tavırla kaldırdı. Yüzünde samimî bir üzüntü okunuyordu:

— Sayın Generalimin bu suali sormamalarını arzu ederdim, dedi. Aldığım terbiyeye göre, «Bu vazife tehlikelidir, kabul eder misin?» diye sormak o askeri bu vazifeyi kabule davet etmek demektir. İyi bir asker tehlikeli bir vazife kendisine verilmemişse ancak üzüntü duyar.

Hava Kuvvetleri Başkomutanı dudağını ısırıldı. Takdirle genç Yüzbaşıya baktı. Bu adamda başkalarında olmayan birşeyler vardı. İzahatına devam etti:

— Vazifeniz kısaca şudur: aşağı yukarı yüz sene-denberi arz etrafında ne olduğu tesbit edilemiyen birtakım cisimler görülmüştür. İlk müşahedeleri müsbet bir şekilde tevsik edemediğimiz için nazarı itibara almıyoruz. Fakat İkinci Dünya Harbindenberi bu cisimlerin varlığı inkâr kabul etmez hale gelmiştir. Bu hâdiseleri ilk defa umumî efkâra anlatan şahsın «Uçan Daire» diye isimlendirdiği bu cisimler daima böylece anılmıştır. Uçan daireler ekseriya atom fabrikaları,

atom bombalarının patlatıldığı sahalar, mühim hava üsleri ve büyük şehirler civarında sık sık görülmüş, bu yerleri âdeta bir göz hapsine almışlardır.

Orgeneral sözlerini zihninde hazırlar gibi bir an durakladı:

— Vazifeniz evvelâ bu uçan dairelerin ne olduğunu öğrenmek, mümkünse onlarla temas etmek ve eğer böyle bir iş başarılabilirse esir, kaçak, misafir, ne şekilde olursa olsun bu cisimlerin içine girmek, hattâ geldikleri yere gitmek ve en mühimi canlı olarak geri dönmektir. İşin ehemmiyetini kavriyor musunuz?

— Tamamiyle Generalim.

— Gayemiz üç noktada toplanıyor. Bir: bunların barış mı, yoksa harp mi istediklerini öğrenmek... İki: harp istiyorlarsa kuvvetlerinin derecesi ve zayıf tarafları hakkında malûmat edinerek savunma plânları hazırlamak... Üç: Barışçı iseler yeryüzünde maalesef tehlikeli bir durum arzedecek kadar kuvvetlenen fesat ideolojilerin bu yabancı mahlûkları kendi harp emellerinde kullanmamalarını sağlamak.

Orgeneral konuşmasına devam ederek:

— Faaliyetimiz gayet gizli kalacak ve «Altın Halka» rümuzu ile anılacaktır, dedi. Bugün Amerika'da «Altın Halka» harekâtının ismini duymuş birkaç bin kişi var, fakat işin esasını ancak dokuz kişi biliyor. Bunlar: Cumhurbaşkanı, Millî Savunma Bakanı, ben, Kurmay Başkanı, Hususî Silâhlar Dairesi Komutanı, Millî emniyet Üçüncü Şube Şefi, Silâh Dairesinden Binbaşı Yasinger, Hava Kuvvetleri Mühendislerinden Yüzbaşı Dore ve nihayet siz... Hepsi bukadar.

Yüzbaşı Klark kendi kendine: «Bu iş hakikaten ciddî bir dalga imiş» dedi.

Orgeneral yeni bir sigara yaktıktan sonra sözlerine devam etti:

— Bu vazife müddetince doğrudan doğruya Albay Sarfinen'in emrinde çalışacak, bütün temasınızı onun-

la yapacaksınız. Havada bulunduğunuz bir sırada radyo ile rapor vermeniz icap ederse temas temin edebileceğiniz herhangi bir radyo istasyonunu (Kalkan) parolası ile emrinize alabileceksiniz. Şifreyi ve diğer teferrüatı Albayla konuşursunuz.

Önündeki üç dosyadan ikisini ayırarak:

— Bu iki dosyayı size vereceğim, dedi. Bir tanesi Uçan Dairelerin nerede, nasıl görüldüklerine ve ne şekilde hareket ettiklerine dair raporlardır. İkinci dosyanın mahiyetini Hususî Silâhlar Komutanı ile görüştükten sonra daha iyi anlayacaksınız. Amerika Birleşik Devletleri bu tehlikeli vazifenizde size yardım edebilmek için askerî, malî ve iktisadî bütün kaynaklarını faaliyete geçirmiştir. Hiçbir şey esirgenmeyecektir. Size bütün Amerikalılar namına Cumhurbaşkanı tarafından başarılar temenni edildiğini bildirmekle mükellemim.

Ayrıca, alâkalı makamların vazifenizle mütenasip bir rütbeye terfi ettirilmenize karar verdiğini de tebliğ ediyorum: Muvaffakiyetler dilerim Albay Sullivan!..

II

GİZLİ DOSYALAR

O gün, Klark'ın hayatının dönüm noktası oldu. Bu vazifenin vereceği heyecanı düşünmeğe vakit kalmadan, üç rütbe birden terfi etmesi ona şaka gibi geliyordu. Fakat buna da şaşmağa fırsat bulamadı. General Hil ile mülâkatı bittikten sonra, derhal bir başka toplantıya girdiler. Mütemadiyen bir toplantıdan çıkıyor, yeni bir toplantıya giriyordu. Bütün gün, ona bitmeyen bir rüya gibi geldi.

Evvelâ Sarfinen ile yarım saat kadar görüşerek umumi vaziyet hakkında malûmat edindi. Sonra hususî silâhlar dairesi komutanı General Kristof ve Al-

bay Sarfinen ile iki saatlik bir konuşma yaparak evvelce hazırlanmış bulunan plânın teferruatını öğrendi, fikirlerini beyan etti. Tecrübe pilotluğu bilgisinden istifade ederek yaptığı tenkitler bu iki, yüksek rütbeli subay tarafından alâka ile karşılandı.

Öğle yemeğinden sonra gene General Kristof, Albay Sarfinen, Binbaşı Yasinger, Yüzbaşı Dore'nin bulunduğu beş kişilik bir toplantı yaptılar, bu toplantı saatlerce sürdü.

Bütün bu müzakereler boyunca, Klark'ın omuzlarında hâlâ Yüzbaşı rütbesi bulunmasına rağmen herkes ona Albay diye hitap ediyordu... Albay Sullivan aşağı... Albay Sullivan yukarı...

Nihayet akşam yedi buçukta çalışmalar sona erince, kendisine Albay diye hitap edilmesine artık alışmıştı. Sanki kırk yıldır bu rütbeyi taşıyormuş gibi terfinin zevkine varamadan, rütbesini benimsemek ona tabîî gelineye başlamıştı...

Görüşmeler biter bitmez, generaller ve albay hususi bir uçakla Washington'a hareket ettiler. Yasinger ve Dore, Klark'la birlikte çalışmak üzere gayri muayyen bir müddet orada kalacaklardı.

Klark:

— Baylar, dedi, şu bizim Binbaşı Conson'u alıp yemeğe gitsek, ne buyurulur?

— Hay hay Albayım...

Klark, Yasinger'in yüzüne baktı, Binbaşı tamamen ciddiydi. Genç pilot gülümseyerek:

— Kısaca Klark deyin daha iyi olur! dedi. Hem telâffuzu kulağıma hoş geliyor hem de siz fazla enerji sarfetmezsiniz.

— Okey Klark!

Binbaşı Conson'u, Klark'ı beklemekten bıkmış, kitap okurken buldular:

— Hele şükür gelebildin. Nerelerdesin yahu? Seni beklemekten ayaklarıma kara su indi...

— Sallama Con, ayakta beklemedin ya! Sana iki arkadaşımı takdim edeyim: Yasinger, Dore... Bu de bizim meşhur Binbaşı Conson.. Con, misafirlerimiz birkaç gün burada kalacaklar.

— Yüzbaşı senin de tanımadığın adam yoktur, hanı...

Yasinger, sözünü kesti:

— Yani Albay demek istiyorsunuz.

— Yooo! Hiç de öyle birşey demek istemiyorum. Düpedüz Yüzbaşı. Hem de bütün zamparalığına, ihtiyar ve geveze general karılarına kur yapmasına rağmen... Hoş daha henüz Yüzbaşı olacak yaşta bile değil ya yavrucağ.

Yasinger ve Dore kahkahayla güldüler:

— Yarın resmen tebliğ edilince inanırsınız.

Conson yan yan baktı:

— Öyle olsun baylar; madem ki matrak geçmekte ısrar ediyorsunuz, öyle olsun. Bu günlük General yapalım yavru kuşu, yarın da sahte rütbe taşımaktan kode-se attırırız...

II.

Sullivan, ertesi gün Yasinger'le çalışmağa başladı. Dore doğrudan doğruya vazifesine başlamadı, meçhul bir âletin gelmesini bekliyordu. Bu meçhul âlet neydi? Klark'ın bunu düşünecek, merak edecek vakti bile yoktu.

Yasinger Millî Müdafaanın en güvenilir Hususî Silâhlar mütebassısıydı. Klark uçan dairelere girmeğe muvaffak olduğu takdirde, tamamiyle yabancı bir muhitte, fen bakımından bizden ileri mahlûklar arasında hayatını kurtarmak ve vazifesini başarmak için bir

takım silâhlara muhtaçtı. İşte Yasinger, bu iş için hususî silâhlar temin edecek ve bunların kullanılmasını Klark'a gösterecekti. Bu gayeyle çalışan mütehassısların uzun senelerde vücuda getirdikleri gizli silâhlar vardı.

Yasinger elindeki dolmakaleme benzer fakat ondan çok daha kalın birşeyi Klark'a göstererek:

— Bu, en mühim taarruz vasıtan olacak, dedi. Hangi prensibe göre çalıştığını anlatmıyacağım, fakat bu yepyeni bir silâhtır. Bozulması imkânsız olacak şekilde yapılmıştır. On sene de garantilidir. Ama daha fazla da kullanılabilir. Senin anlayacağın bu silâhı kaybetmezsen, yahut başkasına kaptırmazsan, seni asla yaya bırakmaz.

— İyi ama bunun tesiri nedir? Bu küçücük birşey!

— Görünüşe aldanma Klark. Bu, dünyanın en korkunç silâhıdır. Ateş ettiğin zaman menfi enerji şuaı neşrederek nişan aldığın cismin atomlarını birbirinden ayırır ve bir an içinde yok eder. Bu silâhın ismini, yaptığı tesiri düşünerek, Disintegratör koyduk. Fakat teknisyenler bu tâbiri uzun bularak kısaca «Disinter» deyip geçtiler. Şimdi yeryüzünde yegâne disinter tabancası sendedir.

— Yahu, bu silâh bu kadar tesirli olduğuna göre, neden bunu külliyetli miktarda yapıp, piyadeye dağıtmıyorsunuz?

Yasinger elindeki silâha âdeta okşayıcı gözlerle bakarak tebessüm etti:

— Gayet basit fakat çok mühim bir sebepten dolayı: bu gördüğün küçücük nesne, hepsi fen âleminin tanınmış adamları olan sekiz, on kişilik bir gurup tarafından sekiz ayda yapılmış ve dört buçuk milyon dolara mal olmuştur.

Klark küçük dilini yutuyordu!..

Şu minimini şey bu kadar pahalıya çıksın! Akli almıyordu.

III

Bütün bu çalışmalar arasında Klark, General Hil'in verdiği dosyayı da tetkik ediyor, Uçan Dairelerin hareket hususiyetlerini tanımağa çalışıyordu.

«4 Aralık 1952 de pilot Teğmen Fogel, nisbeten az süratli bir F—51 uçağı ile iki saatlik eğitim uçuşunu bitirdikten sonra inişe geçmek için kuleden (Yol açık) işareti istedi. Fakat o sırada bir jet gurubu inişe hazır olduğundan, Fogel'e trafik kanalı dışında devretmesi bildirildi.

Üstten 16 kilometre mesafede ve 6.000 fit irtifada uçan pilotun gözüne birdenbire parlak ve çok süratle hareket eden bir ışık ilişti. Fogel bu ışığı önce bir jetin ekzos ateşi zannetti. Fakat hiçbir jet bu kadar dar ve seri dönüşler yapamazdı. Ona doğru soku-lurken, bu ışığın etrafında garip, mavi bir hâle bulunduğunu farkettiler.

Meçhul uçak süratle Fogel'in bulunduğu irtifaa çıktı ve hiç sürat kesmeden devretmeğe başladı. Fogel, parlak beyaz - mavi ışığın nereden geldiğini bir türlü kestiremiyordu. Bir aralık parlak cisim, kurşun gibi fırlayarak yükseldi, 9.000 fit kadar irtifaa çıktıktan sonra bir an yerinde durmuş gibi kaldı. Fogel de yükselerek ona yaklaşımağa çalışıyordu. Fakat birdenbire meçhul cismin müthiş bir süratle kendi üzerine doğru gelmekte olduğunu farkettiler. Yapacak hiçbir şey yoktu. İki uçağı birbirine yaklaştıran korkunç sürat hiç manevraya imkân bırakmıyordu. Fogel parmağını bile kımıldatmaktan aciz, sadece göz kesilmiş, yaklaşan ışığa bakıyor, her an çarpışmanın muazzam sadmesini ve infilâkini bekliyordu. Fakat ancak yüz metre kadar kalınca, meçhul cisim akıl almaz bir manevra kabiliyeti ile kendi etrafında döner gibi oldu, istikametini biraz değiştirdi ve uçağın sağ kanadının ilersinden bir hayal gibi geçti.

Fogel, dehşet ve heyecandan bu cismin şeklini tesbit edemedi. Fakat arkasına bakınca hesaba gelmez bir süratle yükselmekte olduğunu gördü. Bu acıip şey, biraz sonra dönerek yeni bir dalışa geçti. Fogel, uçağında tam bir karartma yaptı, eğer düz bir rota takip ederse çok kolay vurulacak bir hedef teşkil edeceğini düşündü ve bütün süratiyle burguya girdi. Meçhul cisim peşini bırakmadı, sanki sonuna kadar bu takipten vazgeçmiyecek gibiydi. Fakat takriben 2.000 fit irtifada mavi - beyaz ışık saçan cisim anı bir dönüşle dikildi ve yükseklerde kayboldu.»

Klark dişlerini gıcırdatarak:

— Vay anasını, dedi. Bu, bir kartalın havada bir serçeyi kovalamasına benziyor. Zavallı Fogel'in yerinde olmak istemezdim...

Bununla beraber tehlikeye adetâ bir gıda gibi ihtiyacı olan ruhu, bir an evvel bir Uçan Daireyle karşılaşmayı arzu ediyordu.

IV

— Pek iyi ama bu mahlûkların insan olup olmadıklarını bile bilmiyoruz. Ne gibi silâhlar kullandıkları hakkında hiçbir bilgimiz de yok... Neye istinaden bir korunma tarzı tasarlayabiliyorsunuz?

— Ha! Bak işte bu hususta tam mânasiyle fal bakıyoruz, birader. Bu giyeceğin elbise kurşun halitasına batırılmış ipek ipliklerden örülmüştür. Yeryüzündeki bütün radyoaktif maddelerin tesirine dayanır. Uçan Dairelerdeki mahlûkların, atomik veya elektromanyetik silâhlara sahip oldukları ihtimaline inanıyoruz. Eğer bu tahminimiz doğru çıkarsa, bu elbisenin sana temin edeceği faydaların çok büyük olacağı muhakkak. Aksi takdirde, yani o mahlûkların silâhları hususunda aldaniyorsak, sana Allah rahmet eylesin demekten başka hiçbir şey elimizden gelmez...

Klark, Yasinger'e ters ters baktı. Sonra yeniden dosyayı tetkike koyuldu.

Biraz sonra başını kaldırdı.

— Yahu, dedi, uçan dairelerin uçak düşürdüklerini hiç duymamıştım. Halbuki burada yazılana bakılırsa...

— Yok canım o faraziyyeden ibaret, hiç kimse o uçağı, uçan dairelerin düşürdüğünü ispat edemez.

— Edemez ama, şu rapora bak yahu!

Klark, Binbaşıya bahsettiği hâdiseyi tekrar okudu:

«2 Mayıs 1953 tarihinde, yağmurlu bir gecede, bir İngiliz Komet jet uçağı, 43 yolcu ile Kalküta'da Dumdum hava meydanından hareket etti. Jet motörleri-den ateş püsküren uçak yükselerek yağmurlu gecenin karanlığında kayboldu.

Fakat bu yağmurlu karanlıkların ardında uçağı ve yolcularını korkunç bir âkibet bekliyordu. Hareketinden altı dakika sonra, karanlığın içinde görülmeyen meçhul bir cisim Komet'le çarpışarak uçağı paramparça etti ve uçağın parçaları yağmurla birlikte etrafa saçıldı. İşin en garip tarafı, Komet, hâdiseden biraz evvel, meydanla radyo ile temas halinde bulunmasına rağmen, hiçbir imdat işareti, hiçbir alârm vermemişti.

Büyük bir sahaya dağılmış olan enkaz arasında uçağı ait olmayan hiçbir parça bulunamadı. Sivil Havacılık Bakanlığı büyük bir ihtimamla uçağın parçalarını toplattırdı ve acaip şekilde yanmış olan bu parçaları tetkik ettirdi. Fakat neticede tatmin edici bir izah tarzı bulunamadı. Sonunda şu kısa tebliğ neşre dildi:

Komet uçağı meçhul bir cisme çarparak parçalanmıştır...»

— Bir bakıma söylediğin doğru: herhangi bir ispat yok. Fakat tebliğin ifadesi bile mânidar. Herifler, bu hâdiseye bir uçan dairenin sebep olduğundan kat-

iyetle emin olsalar bile, bunu açıkça söyleyemezlerdi ya! Uçan dairelerin hakikaten mevcut, hattâ tehlikeli olduklarını ilân etseler, 24 saat geçmeden bütün dünyada muazzam bir panik başlardı. Tabii bunu göze alamazlar, fakat Komet'in hangi sebepten düştüğünü de söyleyemiyorlar. Bu işte bir bit yenîği var... Ne yazık ki İngiliz Hava Bakanlığı mahrem bir şekilde bile, Amerikan Hava Kuvvetlerine araştırmalarının hakikî ve tam neticesini vermemiş. Verse onu da bu dosyaya dahil ederlerdi.

UÇAN DAİRELER

I

O gün öğleden sonra Klark ve Yasinger, Disinter tabancası ile atış talimi yapıyorlardı. Hava meydanı içinde, hattâ civarında tabanca ile atış yapmak çok tehlikeli olduğu için Klark çift emniyet tertibatını kapatmış, sadece davranma ve nişan tecrübeleri yapıyordu. Klark bu silâhı yakından tanıdıkça hayreti artırıyordu. Evvelâ, tabanca bilinen diğer silâhlar gibi, belde, cepte, yahut omuz askısında filân taşınmıyordu. Disinter, sağ kolun iç tarafında, bilekle dirsek arasında hususî bir kın içinde duruyor, kol sert bir hareketle ileri doğru kaldırılınca gayet ânî olarak kınından kurtularak avuca fırlıyordu. O şekilde tertiplenmişti ki, avuçtan kaçmasına niaddeten imkân yoktu. Öyle ki, ateş etmeğe karar vermekle, ateş edip hedefi yok etmek arasında saniyenin onda biri kadar bir zaman geçiyordu.

Onlar talimlerine devam ederken, Yüzbaşı Dore yanlarına geldi:

— Kolay geisin Klark, dedi, görüyorum ki zehir gibi yetişiyorsun. Seninle iyi geçinmenin çaresine bakmalı, senden korkular doğrusu... Pek tehlikeli bir adam oldun.

— Sen şimdi soğukluğu bırak ta ağzından baklayı çıkar. Yeni birşey mi var? Mühim bir dalaveren olmasa senin yüzünü ancak yemekten yemeğe görürüz.

Dore mânalı bir tebessümle mukabele etti:

— «Kuzu» geldi, dedi. Artık biz de hazırlıklara başlayabiliriz.

— Klark, herşeyden önce sana uçan dairelerin bir hususiyetini iyice tebarüz ettirmek isterim. Dosyada, Manhattan 52 ve Kolman 53 vakalarını okudun mu?

— Evet, uçan dairelerin düzenli uçuşlarına dair vakalar değil mi?

— Evet ama, bir de başka hususiyetleri var. Beraber tetkik edelim de, o zaman sana maksadımı daha kolay anlatabilirim.

İki genç dosyayı tetkike koyuldular. Manhattan 52 vakası isminden de anlaşılacağı gibi, 1952 senesinde Manhattan'da olmuştu:

«27 Temmuz 1952 günü saat 18.35 te sekiz sayanı itimat müşahit, Manhattan sahili üzerinde oldukça yüksek bir irtifada, müthiş bir süratle seyreden gümüşî renkli yuvarlak bir cisim gördüler. Aralarında bir de eski deniz pilotu bulunan müşahitler hiçbir motor sesi duymuyor ve kuvvetli dürbünlerle bakmalarına rağmen, egzoz gazı izi bile seçemiyorlardı. Meçhul cisim Manhattan'ın üzerine gelince, güneye doğru döndü ve bütün müşahitleri hayretler içinde bırakarak, sanki ufki dilimlere ayrılmış gibi bölündü ve kendi gibi yuvarlak yedi uçan daire meydana çıktı. Bunlardan üçü bir V düzenine geçerek kol başına geçtiler. Geri kalan dört tanesi de ikişer ikişer V nin kuyruklarının biraz arkasından seyretmeğe başladılar. Bütün bu hareket okadar ânî ve okadar ahenkli olmuştu ki müşahitlerin ağzı açık kalmıştı. Uçan daireler kısa bir müddet dolaştıktan sonra kuzey doğu istikametinde gözden kayboldular...»

Dore, Klark'ın sözünü kesti:

— Şimdilik, uçan dairelerin, hiç olmazsa bir kısmının, birbirlerine bitişik yahut ta iç içe seyahat edebildiklerini tesbit etmiş bulunuyoruz. Bu müşahedeler şakulî bir uçuş düzeni ile izah edilemez. Netice itibariyle iki ihtimal üzerinde durabiliriz: bu uçan daireler ya birbirinin içine girebiliyor, yahut ta birbirlerinin karnına yapışarak toplu bir halde uçabiliyorlar. Belki de bu şekilde seyretmekle bir fayda sağlıyorlar. Fakat sağladıkları fayda nedir? Sürat veya başka birşey mi? Orası meçhul...

Klark, Yüzbaşı Dore'yi büyük bir dikkatle dinliyor, âdeta, istikbalinin bu izahatı iyi dinlemesine ve öğrenmesine bağlı olduğunu hissediyordu. Dore devam etti:

— Şimdi uçan dairelerden birine girebilmek için bu faraziyelerden faydalannıyağa çalışacağız. Manevra kabiliyeti gayet yüksek olan, fazla süratli bir roketi tecrübe jet'inden salıvereceğiz. Roketin pilotu, aşağı yukarı uçan dairenin uçuş istikametini tutmağa çalışacak, fakat bu istikameti kılı kılına ayarlaması şart değil. Bu roket yepyeni bir cazibe prensibi üzerine yapılmıştır. Çok süratli giden bir cismin takriben bir kilometre yakınına sokuldu mu, o cismin cazibesine kapılır ve sürati otomatikman o cismin süratine intibak eder. Yani roket uçan daireye bir dereceye kadar yaklaştıktan sonra, ona iyice yanaşması kendi kendine olacak. Her ikisi de, yani roket te, uçan daire de çok süratli gittikleri halde, aralarında gene de bir sürat farkı olacak, bu fark sürat ayarlamasından dolayı bir hayli azalacağı için sadmenin şiddeti ümit edildiğinden çok daha az olacaktır.

— Hani, yüz kilometre süratle giden iki trenden birinin penceresinden, diğerinin penceresindeki adamın sigarasını yakarmış gibi...

— Yok canım, pek okadar değil tabii!. Ama aşağı

yukarı öyle de olabilir. Maamafih gene de bir sadme olacak fakat bunun şiddetini de roketin hız kesici kızı-
zağı karşılayacak.

Yüzbaşı Dore devam ederek:

— Tahmin ediyoruz ki, dedi, uçan dairelerin al-
tında bir diğer dairenin tesbit edilebilmesi için bir yu-
va, bir oluk veya buna benzer birşey vardır. Sen ora-
ya girmeğe çalışacaksın. Bir kere daireye yaklaşabil-
din mi, içeri girmek artık sana kalmış birşey oluyor...
Nasıl becereceksin bu işi? Onu ben de bilmiyorum...
Bununla beraber muhtelif ihtimaller göz önüne alına-
rak gerek teçhizat, gerekse hareket tarzı bakımından
senin hazırlanmana bütün gücümüzle uğraşacağız. Bu
da Yasinger'e ve bana ait bir iş.

— Vay anasını be!.. Yahu bana bak Dore: Bütün
bunlar masal gibi birşey... Sence bunu başarmamıza
ihtimal var mı, açık söyle?

— Belki yüzde on kadar ihtimal var. Fakat boşu
boşuna senin gibi bir adamı seçmediler bu işe.. Kolay
bir numara olsaydı şehir otelindeki asansörcü çocuğu
seçerlerdi.

III.

Dore'nin kuzu diye bahsettiği şey FX-99 isimli ro-
ketti. Yedi buçuk metre uzunluğunda, beden kısmı
takriben bir metre çapındaydı. Bunun ilk yarım met-
resini sadme hokkası kaplıyor, yakıt ve jet tertibatı
kıç tarafta bir metre kadar yer alıyordu. Altı metrelik
beden kısmında hız kesici kızak tertibatı vardı. Roke-
tin pilot mahalli bir üstüvane şeklindeydi. Kumanda
aletleri yalnız ön taraftaki bir tabloda bulunmayıp bu
üstüvanenin her tarafına tevzi edilmişti. Bu üstüvane
roketin geri kısmında bulunuyordu, fakat anı bir hız
kesmede pilotun sadmeye mukavemet edebilmesi için
dış gövde içinde otomatik olarak öne doğru hareket

ediyordu. Böylece hız kesici kızağın kuvvetli yayları sadmenin şiddetini nispeten karşılıyor, pilota ve âletlere bir zarar gelmesini önliyordu.

Roketin tek jet motoru kısa bir müddet için saatte 25.000 kilometre kadar bir sürati sağlayacak kudretliydi. Manevra kabiliyetine göre mükemmeldi. Yalnız en yüksek kusuru, havada bir taşıyıcı uçaktan hareket edip, gene aynı uçağa dönmek mecburiyetinde olmasıydı. Çünkü, iniş tertibatı yok sayılırdı. Ancak mecburî iniş yapan bir uçak gibi karnının üstüne inebilirse de roketin muazzam süratinden dolayı yere çakılmak ihtimali hiç de az değildi.

Klark'ın muvaffakiyetinin ilk şartı roketten istifade edebilmesi idi. Bunu temin edebilmek için hakikî bir uzman olan Dore'nin nezareti altında, roketin bütün âletlerini kusursuz olarak kullanabilecek şekilde uzun ve yorucu çalışmalar yaptı. Roketin esasen küçük olan hacmi, hususi radar, ultra kısa dalgalı radyo gibi âletlere varıncaya kadar, çeşitli cihazlarla işgal edilince, pilota ancak yüzü koyun yatacak kadar yer kalıyordu. Fakat (pilot yatağı) dedikleri bu yer bilyalı bir yatak tertibatıyla, hız kesici kızak üstüvanesinin içinde otomatik olarak dönüyor ve bu sayede pilot, üstüvanesinin iç yüzünü ve ön sathını kaplayan bir sürü kumanda âletlerine kolaylıkla yetişip idare edebiliyordu.

Klark, atölye içinde, Dore'yi tatmin edecek kadar roket idare eğitiminde çalıştıktan sonra roketin atılacağı jet uçağı üzerinde bir müddet hazırlandılar.

Konver XFY-52 tecrübe uçağı esasen bir roket olabilecek şekilde yapılmıştı. Uçağın karnında kuyruk tarafına yakın, otomatik kelepçeli kapakların içine roket yerleştirildikten sonra, uçakla beraber havalanıyor ve uçağın içinden rokete geçilebiliyordu.

Şöyle bir program hazırladılar:

Klark çıktıktan sonra üs'de beş tecrübe pilotu ka-

lıyordu. Bunların hepsi Konver ile eğitim uçuşları yaparak mümarese kazandıktan sonra, bir nöbet taksimi yapılacaktı. O zamana kadar Klark özel eğitimini bitirmiş olacak ve günün her saatinde uçuşa hazır bulunacaktı. Klark'ın bütün teçhizatı Konver uçağında muhafaza edilecekti. Ayrıca beş tecrübe pilotu, harekete hazır bulundurulacak olan Konver'in içinde, tam teçhizatlı olarak üçer saat nöbet tutacaklardı. Bin kilometre yarı çapında bir daire içinde kalan sahada gurup halinde görülecek olan uçan daireler haber verilir verilmez harekete geçilecekti. Klark alarm düdüğünü duyduğu andaki kıyafeti ile yanı başında daima harekete hazır bekletilecek bir vasıtaya binecek ve hiç vakit kaybetmeden Konver XFY-52 ye ulaşacaktı. Nöbetçi pilotun, o ana kadar motorlarını çalıştırarak uçuşa hazırlanış olacağı Konver derhal kalkacaktı. Uçak, uçan dairelerin kâfi derecede yanına sokulup, roketi atacak duruma gelinceye kadar, Klark uçağın içinde teçhizatını kuşanıp roketin içine yerleşecek ve boşluğa atılmayı bekliyecekti.

Tecrübe pilotlarıyla beraber bir umumi toplantı yaparak bu ana hatları kararlaştırdılar. Sonra teferrüat üzerinde çalışmak için bir vazife taksimi yaptılar. Ayrıca, Klark'ın talebi üzerine roketle bir prova uçuşu yapıp eğitimin tamamlanmasına karar verdiler.

Herşey tamamlandıktan, bütün iş uçan daireleri beklemeğe kaldıktan sonra, Klark üsden bir dakika bile ayrılamıyacak, şehirdeki sevgilileriyle buluşmak imkânını bulamıyacaktı. Fakat o buna aldırmıyor, tehlikeli macerasının bir plân halinden çıkıp hakikat olacağı gün yaklaştıkça heyecanla karışık endişeli bir merak duyuyordu.

Acaba, ancak bir rüya gibi görünen vazifesini başarabilecek miydi? Uçan dairenin içine girmeğe muvaffak olursa, orada, kenclisini bekleyen duyulmamış tehlikeler neydi?

Klark, yıldızlı gecelerde başını gökyüzüne kaldırıyor, bu uçan dairelerin hangi yıldızdan gelebileceklerini düşünüyordu...

IV.

Klark, daracık (pilot yatağına) yerleşmiş ve roketin kapağı, üzerine kapanmıştı. Uçakla muhaberesini temin eden radyonun kulaklıklarını taktı, radar cihazını, altimetre, telemetre, spidometre ve diğer âletleri âyar etti. Nihayet jet tecrübe uçağını idare eden pilot Binbaşı Conson ile radyo teması temin ederek.

— Con, dedi, Roket FX-99 uçuşa hazır.

— Okey Klark. Programı tekrar ediyorum: Terk 06.00 da. Randevu Laredo meydanının 400 kilometre kuzeyinde, 20.000 fit irtifada. Randevu saati: 06.05... Tamam mı?

— Tamam...

Conson uçağın o andaki durumunu da verdi, Klark bu durumu kendi âletleriyle kontrol etti.

Biraz sonra pilottan ilk ihtar geldi:

— Terk onbeş saniye sonra...

Klark, kronometresinde saniyeleri takip ediyordu: Bir... Üç... Beş... On... On dört saniye.

— Tamam.

Conson, otomatik kelepçe şeklindeki kapakları idare eden kolu sonuna kadar yatırdı. Birdenbire açılan yaylı kapaklar, çok kısa bir an için, uçağın hızını keser gibi oldu.

Kapakların açılmasıyla boşlukta kalan roket, uçaktan ayrılarak başı boş düşmeğe başladı.

Bu düşüş belki saniyenin onda biri kadar sürdü. Karşılaştığı anî hava mukavemeti ile otomatik olarak faaliyete geçen motor, jet egzoslarından korkunç bir alev püskürterek, roketi ileri fırlattı. Uçağın altından adetâ sıçrayarak fırlayan roket, bir an içinde uçağın

8-10 kilometre ilerisinde dikildi ve saniyede takriben yedi kilometre hızla, kayan bir yıldız gibi boşlukta kayboldu.

Conson, mütad ıslığını koyuverdikten sonra:

— Vay anasını! diye mırıldandı.

Tamam! İşaretini verir vermez Klark, dikkat kesilerek gözlerini sürat ve tâcil saatlerine dikti. Şu esnada onun yapacağı hiçbir şey yoktu. Motor otomatik olarak faaliyete geçecekti. Fakat Klark bunları düşünmeğe vakit bulamadı. Derhal çalışmaya başlayan motorun müthiş tepkisi roketi ileri fırlatırken, kızak tertibatlarına rağmen, büyük bir tazyikin kendisini roketin dibine yapıştırmakta olduğunu farkettili. Sanki bütün kanı vücudunun üst kısmından çekilerek ayaklarına hücum ediyordu. Kısa bir an süren feci bir baş dönmesi hislerini uyuşturdu. Fakat otomatik tâcil ayar cihazı sürat artışını derhal tanzim ederek, baş dönmesinin önünü aldı.

Klark, radar perdesinde Konver uçağını iyice arkada bıraktığını tesbit ettikten sonra irtifa kolunu çekti ve roketi dimdik semaya saldı.

Birkaç kontrol ibresini aynı anda kontrol altında tutmak, radar perdesini gözden kaçırmamak ve müteaddit kumandaları idare etmek bir hayli güç oluyordu. Bütün hazırlıklara, bütün yorucu çalışmalara rağmen bu işin güçlüğü muhakkaktı.

Atölyede geçirdiği eğitim hiçbir zaman hakiki uçuş hakkında bir fikir veremezdi. Bu yıldırım süratıyla uçuş, bütün zekâsına ve soğukkanlılığına ihtiyaç gösteriyordu.

Radyosunu ayar ederken altimetreye baktı. İbre 150 kilometre üzerinde hızla ilerliyordu.

Klark, ufki uçuşa geçti. Roketin hızını düşürerek birkaç devir yaptı. âletlerini tekrar kontrolden geçirdi. Sonra randevu saatine bir dakika kala Laredo hava meydanına yollandı.

Conson, Teksas'ın güney hududundaki Laredo hava meydanından 380 kilometre kuzeyde ve tam kuzey istikametinde ilerliyordu. Altimetresini kontrol etti: İbre 20.000 fit üzerinde sabitti. Yanında Dore, radar ekranına bakıyordu.

Conson:

— Artık görülmesi lâzım değil mi? diye sordu.

— Evet.. Eğer yolunu şaşırp Avustralyaya gitmediyse...

— Klark mı? Yok canım. Her şeye inanabilirim, fakat Klark'ın uçarken yolunu şaşıracığına inanmam doğrusu. Bu çocuk sanki tayyarede doğmuş ve doğduğu gün uçuşa başlamış. Ben pilotun böylesini görmedim.

Sözünü bitiremedi. Radyoda Klark'ın sesi yükseldi:

— Con! Con! Konuşan Klark! Sesimi anlıyor musun?

Conson derhal cevap verdi:

— Klark! Konuşan Conson. Sesini iyi alıyorum. Randevuya az kaldı neredesin?

— Uzakta değilim Con, arkandan dalış yapıyorum. Kapakları hazırla. Tamam.

Radarda roketin küçücük gölgesi beliriverdi. Conson derhal dış kapaklara kumanda eden kolu çekti ve kapakları açtı. İstikametini ve irtifasını bir kere daha kontrol ettikten sonra mikrofona:

— Kapaklar hazır Klark, dedi. Girişini bildir. Tamam.

— Giriş tam: 06.05. Tamam.

Bu son söz üzerine, Klark, istikametini tam jet uçağının istikametine intibak ettirdikten sonra, irtifasını 19.000 fite düşürdü. Rokete tam yol verdi. Cazibe tertibatının, sürat ayar cihazını kontrol etmek istiyordu.

Roket cehennemi bir süratle ileri atıldı. Fakat

uçağın birkaç kilometre gerisine gelince sürat âşikâr bir şekilde düşmeğe ve roket hafifçe kalkarak irtifa kazanmağa başladı. Klark, bütün dikkatini toplayarak kumandaları bıraktı, roketi kendi haline terketti. Birkaç saniye sonra sürat iyiden iyiye kesilmiş, jet uçağının süratine uyarak sadece on metre altında uçuyor ve gittikçe yavaşlayan bir hareketle uçağa alttan soku-luyordu.

Klark, roketin motorunu tanııamen susturdu, cazibe cihazının düğmesini bir çentik daha çevirdi.

Roket çok yumuşak bir hareketle yükseldi ve jetin karnındaki kapakların arasına sokuldu. Miknatisli kapaklar otomatik olarak kapanıp, roketi yuvasına tes-bit etti.

Conson derin bir nefes aldı ve kapak tertibatının emniyet sürgülerini çekti.

Dore, yerinden fırlayarak roketin yanına gitti ve gövde kapasını açtı.

Klark her zamanki gibi güleryüzle roketten çıktı ve iki genç kucaklaştılar.

Biraz sonra Konver XFY-52 tecrübe uçağı üsse doğru son süratle yol alıyordu.

IV

ROKET FX-99

I.

Hususî alarm düdüğü çalmağa başlayalı yarım saniye ancak olmuştu ki, Klark yerinden fırlamış kapıya koşuyordu.

— Alarm Dore! Fırla..

Genç yüzbaşı da yerinden sıçrayıverdi. Klark'ın peşine takıldı. Uzun koridoru, bir 100 metre yarışı bitirmiş gibi aştılar. Merdivenin köşesini döner dönmez karşılarına emir subayı ile bir as subay çıkıverdi.

Adamlar neye uğradıklarını anlamağa vakit bulamadan, Klark üstlerine varmıştı... Hızını kesemezdi. Kıvrak bir omuz hareketiyle iki adamın arasına girdi ve her ikisini bir yana fırlatarak aralarından bir ok gibi geçti. Hemen arkasından dalan Dore başını bile çevirmeden:

— Affedin, vapur kaçıyor! diye bağırırken, Klark merdivenin yarısını boylamıştı.

Basamakları saymadan, birkaç atlayışta merdiveni indiler. Karargâh binasının ana kapısından dışarı fırladıkları zaman, nöbetçi cip mûtaad yerindeydi. Şöför motoru çalıştırmıştı. İki genç subay cipin içine balıklama daldılar. Araba derhal hareket etti. Üç numaralı hangarın önüne dönen virajı okadar keskin aldılar ki cip az daha devriliyordu. Tecrübe uçağının bulunduğu durak yerine varınca cip asfalt üzerinde acıklı çığlıklar atarak fren yaptı...

Klark ve Dore derhal atlıyarak uçağa koştular. Conson jet motorlarını çalıştırmıştı. Uçağa girer girmez, dışarıda bekleyen teknisyenler kapıyı kapattılar. Klark, jetlerin muazzam gürültüsü arasında Conson'a bağırarak:

— 'Tamam Con, kes ipini! diye bağırdı.

Yirmi saniye sonra, Konver XFY-52 tecrübe uçağı, karnında tam teçhizatlı kuzusu, FX-99 roketiyle, bir mermi gibi boşluklara saldırırken, Klark radyoaktif tecritli özel elbisesini giyiyor, ve bütün teçhizatını kuşanıyordu.

Disinter, sağ kolunun iç tarafında, bilekle dirsek arasında hususi yaylı kınına yerleştirilmiş, ultra kısa dalgalı bilek radyosu sol bileğine saatinin yukarısına takılmış, mikrofilm özel sinema makinesi boynuna asılmıştı.

Klark son bir defa daha teçhizatını gözden geçirirken, Dore de roketin teferruatını kontrol ediyordu.

Hareketten dört buçuk dakika sonra Klark, dara-

cık geçitten roketin içine girdi. Hız kesici kızıağı dip tarafındaki pilot yatağına uzandı. Roketin radyo kulaklıklarını başına geçirerek düğmeyi çevirdi. Dore, arkasından roketin kapağını kapatmıştı. Klark hâlâ uçağın içinde olmakla beraber, uçakla ancak radyo teması vardı.

— Con! Hey Con!

— Evet Klark! Nasıl yerleştin mi?

— Zannederim. Bu meret kutunun içinde bütün hayatımca uçsam alışarnıyacağım galiba. Gerinmekten vazgeçtim, esneyecek yer bile yok yahu!

— Boş ver, sen öyle ufak tefek sıkıntılara pabuç bırakmazsın. Zaten nasıl olsa esneyecek vakit bulamıyacaksın. Dore selâm söylüyor.

— Eyvallah... Yahu Con, ne tarafa gidiyoruz? Hiç olmazsa nereye çıkılacağını bileyim.

Vaşington'a gidiyoruz. Muazzam bir uçan daire kafilesi Beyaz Sarayı mercimek yağmuruna tutmuş. Derhal onları yakalayıp kulaklarını keseceğiz.

— Saçmalamayı bırak ta uçağı idareye bak, yoksa benden evvel sen çakılacaksın. Birşey değil, o arada biz de gümbürtüye gideceğiz.

II

Vaşington'daki millî hava meydanı trafik merkezi, uçuş kulesiyle gayet sıkı bir işbirliği halinde çalışmasına rağmen, takriben 500 metre kadar uzakta bir başka binadır. Kule sadece piste inişleri ve kalkışları kontrol eder. Trafik merkezi ise uzun menzilli radarlarla, yaklaşan uçakları 160 kilometreden itibaren idare altına alıp, trafiğı meydana yaklaşma kanallarına taksim eder. Kalkışta ise, yolcu uçakları kalabalık sahalardan kendilerine tahsis edilen irtifalara sevk edilir. Fırtınalı veya sisli havalarda da, üstüste muhtelif

seviyelerde kör uçuş yapan uçaklar radyo ile ıclare edilerek sıra ile inişe geçirilir.

Trafik merkezinin bir saat gibi çalışması şarttır. Radar salonunun perdeleri sımsıkı kapatılmış ve radar masalarının kolaylıkla takip edilmesi için salon hafifçe aydınlatılmıştır. Kontrol memurları, büyük radar masasında gölgelerini takip ederek yol gösterdikleri uçakların kendilerini asla görmezler.

20 Ağustos günü Harri Barnes'in idaresindeki vardiya, gece yarısı nöbetini aldı.

Barnes, büyük radar masasının fosfor kaplı, soluk eflâatun renkli, bir metre çapındaki dairevî cam perdesine baktı. Perdenin üzerinde, yarı çapı teşkil eden mor bir çizgi mütemadiyen dönüyor, dışarıda semaları tarayan bir antenin her devrine mukabil perde üzerinde bir devir yapıyordu.

O anda radar perdesinde bir tek uçak vardı. Döner antenin parabolik ağzı uçağın bulunduğu istikamete her çevrilişinde perdenin üzerinde mor bir gölge husule geliyordu. Anten her devrini on saniyede tamamladığından, on saniyede bir, yeni bir gölge peyda oluyordu ve her gölge fosforlu perde üzerinde bir dakika kadar kaldığı için, her an perdenin üzerinde görülebilen gölge sayesinde uçağın yeri, istikameti ve sürati belli oluyordu.

Saat 00:30 da Barnes, emrindeki kontrollerden Ed Nugent'i iki yardımcı ile beraber radar masasının başında bırakarak yazıhanesine gitti.

Saat tam bire yirmi kala, perde üzerinde anî olarak yedi gölge belirdi. Ed afallayarak fosforlu cama baktı. Bu acaip uçaklar sanki yoktan var olmuşlardı. Daha doğrusu, radar sahasına dehşetli bir süratle girmişler ve anıten devrini tamamlayıncaya kadar meydana epeyce sokularak yavaşlamışlardı.

Nugent kendini güçlükle toplayarak:

— Çabuk Barnes'i çağırın, diyebilirdi.

Barnes koşarak geldi. Mevcut üç radar masası da aynı gölgeleri gösteriyordu. Derhal radyo telefonla kuleyi aradı. Kule nöbetçilerinden Koklin heyecanla:

— Evet, evet! diye cevap verdi. Aynı lekeler bizim radarda da var. Bu cisimlerden bir tanesini semada gözlerimle görebiliyorum: çok parlak, turuncu bir ışığı var, fakat uçan cismin şeklini seçemiyorum.

Barnes adamakıllı telâşlanmıştı. Hiç vakit kaybetmeden Hava Savunına Bakanlığına bir mesaj göndererek durunu anlattı ve derhal radar masasına döndü. Meçhul cisimler şimdi dağılmışlardı. İkisi Beyaz Sarayın, bir diğeri Kapitol'un üzerinde uçuyordu.

Barnes, gözlerini radar perdesinden ayırmadan, Merilend'de Andrus meydanını aradı.

Karşısına heyecanlı bir radarcı çıktı:

— Bizim radarlar da meçhul cisimleri gösteriyor, dedi. Hemen hemen tamamen senin tarif ettiğin yerlerde.

— Av uçaklarını gönderdiniz mi?

— Hayır, bizim meydan tamir ediliyor. Jetleri Vebster'e gönderdiler.

Barnes radyo telefonu kapattı. Kendi adamlarına dönerek:

— Avcılar Delaver'den gelecekler, dedi. Çatlasalar yarım saatten evvel gelemezler.

Uçan daireleri birkaç dakika radarda sessizce takip ettiler. Bir aralık Kapitol binasının üzerinde uçan cisim, meydandan yeni kalkmış olan bir yolcu uçağını uzaktan bir müddet takip etti. Barnes radyo telefonla bu yolcu uçağının pilotunu buldu, ona uçan dairenin yerini bildirdi.

O âna kadar uçan dairenin sürati saatte 200 kilometre kadardı. Fakat birdenbire dairenin gölgesi radar perdesi üzerinde kayboldu.

Yolcu uçağının pilotu radyoda:

— Daireyi gördüm, dedi. Fakat o, benim gördüğüm-

mü anlayınca, yaklaşmağa fırsat vermeden, bir ok gibi dikildi. Yükseklerde kayboldu.

Kontrol memurları birbirlerine baka kaldılar. Radar perdesinde yeni bir gölgenin meydana çıkmamasının bir tek izahı vardı: uçan daire, radar anteni bir devir tamamlamadan, radar sahasının dışına çıkmıştı. Yani aşağı yukarı dört saniye içinde sürati saatte 200 kilometreden 8000 kilometreye fırlamıştı.

Çok geçmeden radarcılar daha büyük bir sürprizle karşılaştılar: V düzeni muhafaza ederek güney batı istikametinde ilerleyen üç dairenin karşısında bir hayli süratle gelen, tek bir jet belirdi. Fakat daireler jetin yaklaşmasına fırsat vermeden derhal karıştılar. Kolbaşı perdeden tamamiyle kayboldu. Sol kanattaki bir dik açı yaparak sola fırladı. Fakat sağ kanattakinin yeni gölgesi on saniye evvel bıraktığı gölgenin gerisine düştü. Yani uçan daire havada fren yapmış gibi yerinde durmakla kalmamış, derhal tornistan ederek gerisin geriye fırlamıştı. Bir iki saniye sonra o daire de batı istikametinde uzaklaştı.

Jet uçağına gelince, önce geri dönen daireyi takip edecek gibi olmuş, fakat yetişemeyeceğini anlamış gibi sol taraftan dik açı yaparak dönen diğer dairenin yolunu kesecek tarzda ilerlemiş, fakat o daire de birdenbire dikilip kaybolunca bir an tereddüt ettikten sonra kuzey tarafta radar sahasından dışarı çıkarak bir daha görünmemiştir.

O aralık kontrol kulesinden tüyler ürpertici bir haber geldi: kule nöbetçisi, yüksek sürat ölçmek için kullanılan radar perdesine bakarken perdede hiç yoktan bir gölge belirmişti. Bu gölgenin korkunç bir süratle gittiğini gören radarcı, süratini ölçmüş ve saatte 11.500 kilometre olarak tesbit etmişti. Radyo telefonunda bunu anlatırken, sesi dehşetten kısılmıştı ve kekeliyordu.

Radar perdesi üzerindeki izine bakılırsa bu, son

daire şakulî olarak radar sahasına inmiş ve birkaç saniye ufki olarak seyrettikten sonra gene dikilerek kayıplara karışmıştı.

Uçan daireler aşağı yukarı iki saattenberi Vaşington'un etrafında dolaşıyorlardı. Radarcıların sınırları son derece genişlenmişti. Bu akşama kadar, dünyaya başka dünyalardan misafirler gelebileceği fikrini hepsi alayla karşılardı, fakat şimdi tereddüt ediyorlardı...

Pencereleri tamamiyle kapalı bir odada bulunmakta büsbütün sınırlarını bozuyor, telâş ve heyecanlarına tuz biber ekiyordu. Kule nöbetçileri ve uçmakta olan pilotlar hiç olmazsa uçan dairelerin ışıklarını görebiliyorlardı. Bir felâket olacak olursa, onların birkaç saniyelik bir müddetleri vardı. Fakat Barnes ve adamları bu birkaç saniyelik ihtardan bile mahrumdular... Dua etmekten başka hiçbir şey yapamazlardı.

Hava kuvvetlerine ait jetler Vaşington'a vardığı zaman saat üçe geliyordu. Fakat jetlerin gelmesinden az evvel uçan daireler gözden kayboldu. Ya jetlerin geldiğini görmüş, yahut radyo muhaberelerini takip etmiş olmalıydılar. Jetlerin uzaklaşmasından beş dakika sonra bu acaip nesneler tekrar meydana çıkarak Vaşington'un dört tarafına dağıldılar.

Artık durum, bir ana baba günü halini almıştı.

Nihayet, sabah olup gün ağarmaya başlayınca uçan daireler beş saat süren tetkiklerine son vererek Vaşington semalarından uzaklaştılar. Halkın yüzde doksanı uykudaydı ve uçan daireleri göremediler. Fakat sabahleyin, görenler görmeyenlere anlatınca panik iyice yayıldı.

Fakat Hava Kuvvetleri Komutanlığı ve diğer resmî makamlar, Harvard Üniversitesi profesörlerinden Menzel'in rüyet galatı izahlarına dayanarak, uçan dairelerin mevcudiyetini kati olarak reddettiler.

III

Konver tecrübe uçağı, güney batı istikametinden son süratle Vaşington bölgesine sokulurken, çok uzaklardan uçan dairelerin ışıkları seçiliyordu.

Conson bu dairelere ne taraftan ve nasıl sokulabileceğini düşünüyordu. Radar perdesini tetkik etmekte olan Dore:

— Binbaşını, tam karşınızda V düzeni ile seyrederek bize doğru gelen üç daire var, dedi. Onları tutmağa çalışalım.

Binbaşı uçağın gittiği istikametten gözlerini ayırmadan başını salladı. Bu sözleri radyosunda duymuş olan Klark, gene radyo ile cevap verdi:

— Herifler bu tarafa geliyorlar, nasıl tutarsınız yahu? Farzet ki yan taraftan, açıktan geçip gittiler... Aksi istikamette uçarken onları nasıl tutarız? Hem umutna heriflerin manevra kabiliyeti bizimkinden kat kat üstün.

Conson cevap verdi:

— Herifleri dağıtıp, geri çevirmeliyiz. Ancak, istikamet değiştirdikleri zaman sürat kazanamamalarından faydalanabiliriz.

Dore merakla sordu:

— Peki ama, onları nasıl dağıtacaksın? Ateş etmeği filân düşünme; katiyetle yasak...

Conson bıyık altından gülümsedi:

— Yok canım, ateş filân edecek değilim. Sen bak şimdi, ben onlara bir kazık atayım da... Görürsün nasıl dağılacaklar.

O esnada uçan daireler de onları görmüş ve ne şekilde hareket edeceklerini merak edermiş gibi sanki duraklamışlardı. Conson, irtifa kazanarak uçuş istikametini aksine değiştirmek ve böylece uçan dairelerle bir hizaya gelmek ister gibi kavisli bir dönüş geçti. Daireler bu hareketi derhal sezdiler ve müstehzi

bir mukabele gösterirmiş gibi dağıldılar. Kol başı kurşun gibi yukarı dikildi, solu tutan daire tık bir açıyla sola kaçtı, sağ taraftaki daire ise sanki yerinde durakladı. Fakat bu görüş zaviyesinin sebep olduğu bir görüş galatından ibaretti. Radar ekranı dairenin olduğu yerde tornistan ederek geri gittiğini gösteriyordu.

Conson muzaffer bir eda ile:

— Gördün mü? diye böbürlendi.

Dore, Binbaşı kadar uçuş tecrübesine ve maharcetine sahip olmadığı için bu muvaffakiyetten henüz pek emin değildi. Hakikatte Conson başladığı kavisli dönüşü tamamlamış olsaydı, çok yanlış bir istikamete düşmüş olacaktı. Fakat Conson'un maksadı bir aldatma hareketinden ibaretti. İmmelman dönüşü denilen bu kavisli dönüş başlar gibi yapmış fakat birden manevrasını değiştirerek aynı istikamet ve süratle seyrine devam etmişti.

Jet olanca süratiyle, tornistan eden dairenin peşinden daldı, fakat Conson roketi salabilecek pozisyona girmeden o daire ile dikilerek kayboldu. Con, bir an, sola doğru kaçan daireyi takip etmeyi düşündü. Fakat dairenin bir kavis çevirerek ön tarafa geçmekte olduğunu farketti.

Conson yeni bir manevra ile daireyi önüne düşürmek için, jetin gazını tamamen kesti, bir an sonra sonuna kadar yol verdi. Ani gaz kesışı üzerine uçak derhal süratten düştü fakat hemen eski süratini buldu. Bu hareket daireyi bir an için aldattı, süratini bozmadan enniyetle ilerledi, fakat jetin hız kesmediğini farkeder etmez, şayanı hayret bir manevra ile Conson'a pozisyon tutmak fırsatını vermeden, kendi etrafında dönermiş gibi oldu ve ani bir fırlayışla gözden kayboldu.

Radyoda Clark'ın sesi, heyecanlı:

Con! Hafif sol yap, bir tanesi dahiş yapıyor,

onu muhakkak yakalarım. Salmaya hazırlan! diye bağırdı.

Conson hiç düşünmeden uçağı az sola yatırdı, aynı zamanda yukarı doğru baktı. Bir uçan daire yıldırım gibi bir dalışla çok uzaklarda tam cephelerine giriyordu. Daire dalışını bitirip, aşağı yukarı jetin gidiş istikametinde ufki uçuşa geçince Klark'ın sesi radyoda gürledi:

— Tamam Con! Tamam! Sal!..

Conson anı bir hareketle kelepçe kulakların konunu bastırdı ve hıçkırıklı bir sesle:

— Yolun açık olsun Klark! dedi. Yolun açık olsun kardeşim!..

IV

Roketin motoru faaliyete geçer geçmez husule gelen dehşetli tepkinin doğurduğu başdönmesi Klark'ı gafil avladı. Bir an içinde gözünden herşey silindi: ortada ne uçan daire, ne radar, ne roketin kumanda tablosu, ne de başka birşey vardı.

Klark kendini topladığı zaman aradan çok uzun bir zaman geçtiğini zannediyordu. Halbuki ancak saniyenin dörtte biri kadar bir zaman geçmişti.

Klark, kendi kendisine küfrederek uçan daireyi doğrudan doğruya gösteren röver aynasına baktı. Röver aynası enteresan bir periskop tertibatıyla roketin dört tarafında semayı tetkik etmesine imkân veriyordu. Bukadar yakın ve süratli bir takipte radar hiçbir işe yaramazdı, doğrudan doğruya gözlerine itimat edecekti.

Uçan daire seyrini hafifçe değiştirmiş, az sağa kaçmıştı. Klark ta istikametini ayar ederek, tam daireyi nişanladı. Çarpma ihtimalini düşünüp dairenin biraz altına nişanlaması tehlike bakımından belki ihtiyatlı bir hareket olurdu. fakat dairenin manevra

kabiliyeti düşünülürse, isabet ihtimalini tamamen mahvedebilirdi.

Uçan daire takriben 10 - 12 bin kilometre süratle gidiyordu, demek ki roketin sürati şimdilik uçan daireden fazlaydı. Fakat herifler takip edildiklerini farkedip fırlarlarsa tutmak ihtimali yoktu.

Klark bütün bunları kendine geldikten sonra birkaç saniye içinde düşündü. Daireye iyice yaklaşıyordu. Aralarında on kilometrelik bir mesafe ya vardı, ya yoktu. Nihayet daireyi yakalamasına az kalmıştı, çok az... Başarabilecek miydi? Da...

Klark vahşi bir çığlık attı:

— Vay, köpoğlu köpekler vay!..

Uçan daire anî bir hareketle dikilmişti. Fakat Klark inanılmıyacak bir hareket çabukluğu ile irtifa düğmesine basmış, o da yükselmeğe başlamıştı. Yalnız, daire dümdüz dikine çıkıyor, roket ise muazzam süratle ve mahdut manevra kabiliyetinden dolayı geniş bir kavis yaparak yükseliyordu. Vakıa Klark çıkış hareketine daha geriden başladığı ve daha süratle gittiği için uçan daireyi yakalamak ihtimali vardı; fakat bu, pek uzak bir ihtimaldi. Saatte binlerce kilometre süratle hareket eden iki cismin güzergâhları bir noktada kesişse bile aynı anda birbirlerine yakın olmaları saniyelerin değil, hattâ saliselerin onda, yüzde biri gibi ölçülere bağlıydı.

Roket zarif bir süzülüşle çok, çok geniş bir kavis yaparak dikiliyordu. Daire Klark'ın ufku üzerinde yükselmeğe başlamış; yükselmiş, kaybolmağa yüz tutmuştu. Kaybolacaktı. Ondan sonra yakalamak ihtimali binde birdi. Sıfırdı. Yoktu.

— Vay, canına yandığının köpoğluları! Vay!

Müthiş bir gerilme, Klark'ı pilot yatağının arka tarafına bastırdı. Roket, demirden demir koparırcasına yırtıcı bir şiddetle ve anî bir dönüşle dikildi, süratini arttırdı.

Roket, daireyi tainamıyla ıskalainamış, kâfi derecede yakınından geçmiş ve cazibe tertibatı faaliyetini göstermişti. Yalnız, roketle daire nekadar dar olsa, gene de bir açı yapan iki güzergâh üzerinde seyrettikleri için, dehşetli bir surette sürat arttıran daire, roketi çekerek âdeta güzergâhından koparmış kendi seyrine bağlamıştı.

Klark, roketin spidometresine baktı: gözleri faltaşı gibi açılıverdi. İbre müşirin son kısmına yaklaşmış, saatte 32.000 kilometreyi gösteriyor ve feci bir şekilde yükseliyordu. Pek az sonra da, geldi, müşirin sonuna 35.000 kilometreye dayandı.

Klark aldırmıyordu. Vazifesinin ilk kısmını başarılmıştı. Röver aynasında uçan dairenin durumunu tetkik edip, nasıl yaklaşacağını tasarlamak istedi. Fakat hayret! Röver aynası simsiyahtı. Radar perdesine döndü. Perde gayet silik, belli, belirsiz bir eflâtun renkle aydınlanmıştı. Bu, fosfor kaplamanın kendi aydınlığıydı. Radar çalışmıyordu. Klark cazibe tertibatının diğmesine sarıldı. Bu düğme de sanki çakılmıştı. Dönmüyordu. Avucuyla çevirmeğe çalıştı. Hayır. Gene döndüremedi. Hiddetle altimetrenin koluna yapıştı, var kuvvetiyle çekti. Hayır! Hayır! Hayır! Roketin hiçbir âleti, hiçbir kumandası çalışmıyordu. Bu alelâde bir bozukluk değildi. Olamazdı. Mühiş bir kuvvet roketin kumandalarını sanki durdurmuş, herşey çelikten bir hareketsizliğe gömülmüştü.

— Vay anasını...

Çok anî bir sarsılma, roketi sanki sulp bir duvara çarptı. Klark mukaveinet edilmez bir kuvvetin onu kaldırıp yere vurduğunu hissetti. Düşünmeğe, kendini toparlamaya çalıştı. Fakat, yeni ve şiddetli bir sadme beynini yerinden oynattı. Sonsuz bir karanlığa yuvarlanır gibi oldu...

MEÇHULLERE DOĞRU

I

Karanlık...

Zifir gibi. Kendi üstüne dökülen kıvrımlarla sanki miicesseni bir hayatiyeti varmış gibi kımıldayan, canlı bir karanlık...

Bu karanlık, sanki Klark'ın yalnız etrafında değil de, hem içinde, hem dışında... Sanki Klark bu karanlığın bir parçası...

Hiçbir şey hissetmiyor. Bütün bedenî hislerden sıyrılmış: acıya bigâne, fiziki yorgunluktan bihaber, maddeden ayrı bir varlık...

Klark, dimağının birbirinden ayrılmış zerreciklerini tekrar bir araya toplayarak, düşünen bir bütün yapmağa çalışıyor. Hiçbir hakikat yok. Hayır bir hakikat var, sadece bir tek hakikat: şahsiyeti...

●nu biliyor...

İsmi var. ●nu da biliyor:

Klark Sullivan!..

Yavaş yavaş dimağını toplamaya, hayatının son hâdiselerini hatırlamaya gayret ediyor. Fakat herşey okadar dağınık, okadar karışık ki... Karanlık âdeta bütün gayretlerine set çekiyor... Klark bu karanlıktan kurtulmalı. Kurtulmaya çalışıyor...

Uzakta, çok uzakta küçücük, beyaz bir nokta belirdi.

Bir ümit ışığı gibi... Klark bütün gayretini o noktada üzerinde topluyor. Bu ışığa bağlanacak, karanlığın pengesiinden sıyrılmağa, karanlığın kıvrımlarını yırtmağa çalışacak...

Işık büyüyor, yaklaşıyor, büyüyor...

Klark, bütün gayretiyle bu ışığa bağlı.

Işık yaklaştıkça dış hatları belli oluyor, rengi donuk bir tatlılık kazanıyor...

Büyüyor...

Fakat bu bir ışık değil... Işıklı bir cisim. Beyzî bir cisim.

Klark'ın hisleri yavaş yavaş uyanıyor. Evvelâ duyma hissi karanlığın kıvrımları arasından bir ses bulup çıkarıyor. Bu, ritmik bir ses. Aynı zamanda dolgun. Haşmetli. Bir davul sesi gibi...

Artık karanlıklar kesafetini kaybediyor. Deniz yüzüne çıkan bir denizaltının bedeninden sıyrılan sular gibi, karanlıklar Klark'ın üstünden sıyrılıyor, dökülüyor. İtraf aydınlanmağa başlıyor. Ritmik gürültü de yavaş yavaş sınıyor. Sanki karanlıklar giderken o sesi de beraber götürüyor.

II

Klark gözlerini tamamiyle açtı. Yüzünün otuz santimetre kadar ilersinde yumurta gibi beyzî garip bir gümüş levha, şakulî bir mihver etrafında yeknasak bir hızla döniyordu. Kalbinin şiddetle atmakta olduğunu farketti. Yumuşak bir yerde yatıyordu. İlk şururlu hissi merak oldu. Neredeydi? Ne olmuştu? Dirseğine dayanarak yattığı yerde doğruluk. Dar ve alçak tavanlı bir odadaydı. Odada kendisinden başka kimse yoktu.

Bukadarını tesbit ettikten sonra, evvelâ o gümüş levhayı ve etrafını tetkik etti. Hipnotizmacıların yeknasak bir hareketle oynayan cisimler veya aynalarla insanı uyuttuklarını görmüştü. Bu levha da öyle bir şeye benziyordu. Yalnız bunu, onu uyutmak için değil de ayıltmak için kullanmışlardı. Şimeli levhanın dönüşü iyice yavaşlanmış, durmağa yüz tutmuştu.

Roketle uçan daireyi takip edip ona yapışmağa çalışırken roketin bütün kumanda âletlerinin aynı anda meçhul bir kuvvet tarafından tesirsiz bırakılmasından sonra bir sacme ile kendinden geçtiğini hatırlıyordu.

Ne olmuştu?

Düşmüş olamazdı, Düşse, hayatta bulunmasına asla imkân yoktu. Şu halde?...

Tekrar etrafına bakındı. Bulunduğu oda takriben üç metre uzunlukta ve iki buçuk metre genişlikteydi. Yalnız odanın uzun cepheleri birbirine müsavi değildi. Bir tarafta daha yakın, diğer tarafta daha açıktılar. Tavan oldukça alçaktı. Odada, üstünde uzanmış olduğu, sedire benzer şeyden başka hiçbir eşya yoktu. Klark eğilerek yattığı sediri tetkik etti. Bu, asla görmediği şekilde yapılmıştı, hiç tanımadığı bir dokusu vardı. Yeryüzünde yapılmış olamazdı.

Şu halde uçan dairenin içine girmiş olmalıydı. Fakat bunu bizzat kendisi başaramamıştı. Hatta bu işin nasıl olduğunu da bilmiyordu.

Klark gayri ihtiyari pilot elbisesinin üzerine giymiş olduğu ve onu radyoaktiviteden koruyacak, şeffaf radyokor tulumunu eliyle yokladı. Sonra disinterin yerinde clup olmadığına baktı. Bütün teçhizatı tamamdı. Hiçbir şeye dokunmamışlardı.

Yan tarafta bir ses duyarak başını çevirdi. Odanın en dar cephesi ortadan ikiye bölünmüş ve her iki yana açılarak bir kapı husule gelmişti. Kapının önünde bir adam vardı.

Bu mahlûka (adam) demek bir bakıma doğru olsa bile, bir bakıma değildi. Gelen, normal bir adamdansa daha boylu, fakat omuz genişliği itibarıyla oldukça inceydi. İnsan gibi bir başı, kolları, bacakları, vücudu vardı. Yüzü de insan yüzüydü, fakat benzerlik burada bitiyordu.

Klark'ın en çok gözüne çarpan şey, adamın dümdüz arkaya taranmış, ensesine kadar uzanan saçlarının yemyeşil rengi ve yüzündeki mor rengin acaip tonuydu. Üstünde uzun kollu, üst kısmı dar, belinden aşağısı bolca entari ile pelerin arası birşey vardı. Omun altında da yumuşak olduğu görünüşünden belli

olan dar ve rahat bir pantolon giymişti. Elbisesi, pantolon ve kemer hep aynı donuk sarı renkteydi.

Klark ihtiyat, ınarak ve elinden geldiği kadar sükûnetle yabancıyı süzerken, o da aşağı yukarı aynı hislerle, fakat biraz daha serbest bir tavırla Klark'ı süzerek odaya girdi. Kapı, arkasından kendi kendine kapandı.

İki adam bir müddet bakıştılar. Sonra yeşil saçlı yabancı, bir uçağın hareketini taklit edermiş gibi elini havada sallayarak birkaç söz söyledi. Klark bu sözlerden hiçbirşey anlamadı. Fakat hayret içinde kaldı: yabancı okadar tatlı bir sesle konuşuyordu ki, kulakta bir okşama hissi bırakıyordu.

Klark, dost olduğunu belli etmek ve bir anlaşma zemini bulmak maksadiyle bir adım ilerledi. Yeşil saçlı adam, bir müzik nağmesini andıran sesinde, aşikâr bir tehdit, sert bir kelimeyle:

— Ayyia! dedi.

Klark durdu. Bu iş okadar basit olmıyacaktı. Belli ki herif ondan korkuyordu. Fakat bu üstün bir varlığa karşı duyulan korkudan ziyade, bir nöbetçinin dikkatine benziyordu. Sanki, eli silâhlı ve uyanık bir nöbetçi, nöbet yerine yaklaşan bir yabancıyı, Dur!.. emriyle durduruyordu...

Yeşil saçlı yabancı, Klark'tan doğrudan doğruya korkmuyor, fakat belki yanına sokulup bir kalleşlik yapmasından çekiniyordu. Bu hareket tarzı, Klark'ı daha dikkatli davranmağa sevketti.

Yabancı gene bazı hareketler yaparak birşeyler daha söyledi. Fakat Klark'ın hiçbir şey anlamadığını görünce geri döndü ve geldiği gibi uzaklaştı. Klark hemen arkasından kapıya koştu fakat açmağa muvaffak olamadı.

— Bu kapı, otomatik bir dalavereyle açılıyor galiba? diye mırıldandı.

Küçük odanın duvarlarını tetkik ederken kapı

nın tekrar açıldığını duyarak döndü. Yeşil saçlı yabancı kapıdan giriyordu. Elinde yarım daire şeklinde krom rengi bir tel vardı. Bu telin her iki ucunda ve bir de tam ortasında birkaç santimetrelik çıkıntılar bulunuyordu. Adam, teli göstererek Klark'ın başını işaret etti, sonra kendi kulaklarını gösterdi. Klark, ilk defa olarak herifin küçük kulaklarının üst tarafta sivrilerek iki santim kadar uzunlukta boynuz gibi çıkıntılar yaptığını farkettil. Fakat herifin maksadını açıkça anlayamadı. Vakıa elindeki yarım daire teli Klark'ın başına geçirmek istediğı aşikârdı ama asıl maksadı neydi? Bu hareketten ne bekliyordu? Klark ihtiyatı elden bırakmamak şartıyla adama mâni olmağa karar verdi. Sırtarak parmağıyla başını gösterdi. Yeşil saçlı adam ilerledi. Bir eliyle teli arkadan öne doğru Klark'ın başına geçirmek istermiş gibi yaparken, diğer eliyle de Klark'ı boynundan yakaladı. Belki de bu hareketinde hiçbir kötü niyet yoktu. Fakat hiç olmazsa kabaydı. İşin en mühim tarafı, Klark böyle tanımadığı kimselerin fütursuzca ve mütecavizane tutuşlar yapmasına göz yumacak adam değildi. Sağ elini kaldırarak dirseğini yabancının koluna dayadı. Yeşil saçlı adam, ters birşey söyliyerek elinin iç tarafı ile Klark'ın alnına vurdu. Tekrar vurmak üzere elini kaldırırken, Klark şimşek gibi bir hareketle dizini kaldırarak yabancının karnına sert bir çukış yaptı. Adamın boğuk sesi sönmeden, serî bir aperkatla herifin çenesini buldu. Yerinden fırlayan adam kamaranın duvarına çarparak doğruldu ve derhal belinde asılı duran silâha sarıldı. Fakat Klark, bu silâhı kullanmak fırsatını vermedi. Üzerine çullanarak iki eliyle bileğinden yakaladı ve birdenbire dönerek, yüzlerce defa tatbik ettiğı basit japon güreşi oyunuyla, herifi başının üzerinden aşırđı, sırt üstü yere çarptı.

Yeşil saçlı adam bir an yerde hareketsiz kaldı. Sonra çevik bir hareketle sıçrıyarak kalktı. Kendiliğın-

den açılan kapıdan fırlayarak kaçtı. Kapı yeniden kapandı. Klark beceriksizliğine ve telâşına küfrediyordu.

— Vay anasını! Herifin niyeti fena değilse bile, şimdi düşman ettim kendime. Ben de bir türlü rahat duramam.

Fakat aynı zamanda kendini mazur görmeğe de çalışıyordu:

— Pekiyi ama, herif de ne diye boynuma sarılıyor? Birakamazdım ya? Hem zaten canını da acıtmadım. Bir de kafama vurmağa kalktı be! Ben hayvan mıyım?

Birânenbire aklına birşey takıldı: Bu adam, muhakkak yapıştığı uçan dairenin tayfalarındandı. Uçan dairelerin süratine, manevra kabiliyetine ve diğer hususlara bakılırsa bunlar çok ileri mahlûklardı. Yoksa herif, kendini üstün görüp de, geri saydığı bir medeniyetin mümessili olan Klark'a hayvan muamelesi mi edecekti? Öyle ya, belki de • yarım daire şeklindeki tel, bir nevi tasma veya buna benzer birşeydi... Neden olmasın?

— Canıma okurum herifin, bana tasma takmağa teşebbüs edecek zibidinin ahrette döşegi hazır be!...

Klark bu düşüncelere dalmış ve ne yapması lâzım geldiğini tasarlamakla meşgulken, gözü hâlâ sedirin baş ucunda asılı duran günüş levhaya takıldı. Levha yeknesak bir süratle mütemadiyen dönüyordu. Hareketi okadar muntazam ve okadar cazipti ki, Klark gözünü alamadı. Bu levhanın dönüşündeki maksadı maalesef çok geç, iradesi yumuşayıp göz kapakları ağırlaştıktan sonra anladı. Harekete geçmesi, bir şeyler yapması, bu ipnotize edici levhanın tesirinden kurtulması lâzımdı. Fakat ancak sedire kadar yürüyebildi. Yumuşak sedirin üzerine düşerek, deliksiz bir uykunun kollarına kendini bıraktı.

III.

Klark kendine geldiği zaman dimağında bir gayri tabiiilik hissetti. Sanki dimağı, iradesinden müstakil olarak ayrı bir irade tarzı ile konuşuyor, sanki bizzat kendisine hitap ediyordu.

Sayıklıyor muydu?

Beyninin içindeki ses ısrarla devam ediyordu:

— Anlıyor musun? Anlıyor musun? Anlıyorsan cevap ver... Cevap ver...

Başının etrafında alışık olmaçlığı bir tazyik vardı. Elini şakağına götürdü. Hayret! Parmakları sert bir cisme temas etti. Bu cismi eliyle takip etti, başının arkasından öbür şakağına vardı. İki eliyle birden yokladı. Evet. Başının arkasından dolanarak bir şakağından diğerine uzanan ince ve sert birşey vardı. Sıkıyordu...

— Vay canına! Bu meret, yeşil herifin elindeki tel dalavere! Beni niye hipnotize ettikleri şimdi anlaşılıyor. Beni uyutup, gelip bu dalavereyi taktılar.

Kafasının içindeki ses başka bir tonla konuştu. Ona cevap veriyordu:

— Bu anten sana zarar vermez. Maksadımız seninle konuşmaktır. Anlıyor musun?

Klark hayretler içinde başındaki acaip halkayı yokladı. Hafifçe zorlayarak çıkardı: Dimağındaki yabancı ses derhal kayboldu...

Klark:

— Bu ihtimal hiç de aklıma gelmemişti, diye düşündü. Anten ha? Heriflerin kulaklarının tepesindeki, benim boynuz zannettiğim şeyler, demek ki tabii antenler. Sanki beyinleri bir nevi alıcı-verici radyo cihazı imiş gibi.

Elindeki âleti dikkatle tetkik etti. Bu, evvelce zannettiği gibi bir tel değil, iç tarafı düz, dış tarafı bombeli bir madenî şeritten ibaretti. Her iki ucunda bir

santimetre çapında küçük yuvarlaklar vardı. Bu yuvarlaklar şakağa ternas ediyordu. Her iki yuvarlağın üstünde, bir de yarım dairenin tam başın arka tarafına gelen kısmında yukarı doğru uzanan, ucu sivri, helezonlu çıkıntılar vardı.

Anteni tekrar başına taktı. Fakat bu sefer ayar ederek fazla sıkmasını önledi. Dimağının içindeki yabancı ses derhal konuşmağa başladı:

— Bu anteni çıkarma. Sizin lisanınız vâkıâ hayvanlarinkinden daha ileri, fakat telepatik konuşmayı öğrenmemişsiniz. Onun için bu anteni takman lâzım. Yoksa söylediklerimizi anlayamazsın.

— Fakat demin içeri girdiğin zaman sen de ağzıyla konuşuyordun...

— Demin içeri giren ben değildim. Teğmen Mayto idi. Seni, anteni takmağa ikna etmek istiyordu. Ben Yüzbaşı Monek'im. Teğmen telepatik konuşmayı böyle bir duvar arkasından başaramaz. Bunu ancak iradesi kuvvetli olanlar yapabilir.

Klark, Yüzbaşıya kamaraya gelmesini teklif ederek daha rahat konuşacaklarını söyledi. Yüzbaşı Monek bu teklifi şüphe ile karşılayarak:

— Bana hücum etmekle birşey elde edebileceğini zannetme, dedi. Filhakika biz seni Bartok'a canlı olarak götürmek istiyoruz, fakat tehlikeli bir harekette bulursan, seni derhal öldürürüz. Esir olduğunu da aklından çıkarma.

Biraz sonra kapı açıldı ve içeriye Monek girdi. Görünüşü itibariyle, evvelki adamın aynı idi sadece boya biraz daha uzundu. Elbisesinin göğsünde boylu boyunca ufki olarak uzanan kırmızı bir şerit vardı. Klark'la bir müddet konuştu. İsmi soru. Klark'ın uçan daireler ve nereden geldikleri hakkındaki suallerinin hiçbirini cevaplandırmadan, bu iş daima, Bartok diye bahsettiği birine havale etti.

— Bu Bartok dediğin, geminin kaptanı mı?

— Hayır. Kaptan, Minaş'tır. Bartok, Büyük Emamir İmparatorluğunun kudretli hükümdarıdır.

Monek, Klark'ın uçan daireyi gezmek ve kaptanla tanışmak arzusuna da şiddetle muhalefet ettikten sonra, Klark'ın antenini alarak çıktı. Bir daha da görünmedi.

Seyahatin geri kalan kısmında Klark'ı tamamiyle kendi haline bıraktılar.

Yiyeceğini o uyurken sesizce kamaraya bırakıyorlardı. Bu yemek çok lezzetli, fakat Klark'ın hiç görmediği birşeydi. Önce şüphelenmesine rağmen nihayet yemeğe karar verdi ve yedikten sonra da hiçbir zararını görmedi. Günde bir övün yemesine ve yediği miktar gayet az olmasına rağmen hiç açlık hissetmiyordu. Verdikleri yemeklerin besleme kuvveti onun alıştığı yemeklerden çok fazla olmalıydı.

Klark, bütün gayretine rağmen bu uçan dairenin ne şekilde hareket ettiğini bir türlü anlayamamıştı. Hattâ uçan dairenin harekette bulunduğu dair en küçük bir emare bile yoktu. Yeryüzünde makul bir süratle giden bir otomobile, virajlarda insan merkezkaç kuvvetin tesiri altında kalır, süratin artması veya azalması halinde de öne veya arkaya doğru itilirdi. Fakat Klark, uçan dairenin içinde bunlara benzer hiçbir tesir duymuyordu. Sadece uçan dairenin hareket halinde bulunduğunu tahmin edebiliyordu. Fakat bunu dahi katiyetle iddia edemezdi.

Seyahatin nerede sona ereceğini de tabiatıyla bilmiyor, ama bazı faraziyeler kuruyordu. General Hil, Uçan dairelerin Merih seyyaresinden geldiklerinin tahmin edildiğini söylemişti.

İster Merih'e gitsinler, ister başka bir yere en yakın seyyareye bile en aşağı birkaç ayda gidebilirlerdi. Uçan dairenin bundan daha fazla bir süratı olmasına Klark ihtimal vermiyordu. Bütün seyahat müddetince, böyle tek başına, bu daracık, çırılçıplak kamarada

ma kalacaktı? Ashında kamaranın hiçbir ehemmiyeti yoktu. Fakat bizzat kendisinin öyle günlerce, belki de aylarca hareketsiz kalması hiç te iyi birşey olmazdı. Küflenecekti...

Fakat seyahat, Klark'ın tahmininden kısa, hem de çok kısa sürdü.

BARTOK

†

Günler geçiyor, genç pilotun durumunda hiçbir değişiklik olmuyordu. Uçan dairenin içinde, hele bu kapalı kamarada, gece gündüz tefriğine tabiatıyla imkân yoktu. Klark günlerini ancak bileğindeki saatle tâyin edebiliyordu.

Yüzbaşı Monek'le konuşmasından dört gün sonra kamarasının kapısı açıldı, içeriye iki kişi girerek kapının iki tarafına dikildiler. Bunlar da evvelce gördüğü iki adama benziyorlardı, fakat kıyafetleri sarı değil gri donuk renkteydi. Ellerinde garip tabancalar vardı. Bu iki adamın hemen arkasından iki kişi daha girdi. Önden gelen bir kadın, arkadaki de Yüzbaşı Monek'ti.

Klark oturduğu yerden kalkarak hayretle kadını süzdü. Dümdüz arkaya taranmış, uzun, yeşil saçlarına ve eflâatun tenine rağmen kadın hakikaten güzeldi. Boyu Klark'tan belki biraz daha uzun ve dikti. Kamaraya sert ve uzun adımlarla girdi. Klark'ın iki metre kadar ilersinde durdu. Çekik, uzun, koyu lâcivert gözleri vardı. Sert bir bakışla bir an Klark'ı süzdü.

Kadının dik ve otoriter duruşuna bakılırsa uçan dairede mühim bir şahsiyet olması lâzımdı. Belki de pilot, yahut kaptandı...

Klark kendi kendine:

— Monek beni esir eden bir kadın kaptan ha!.. diye düşündü.

Monek ilerliyerek, elinde getirdiği anteni Klark'a uzattı. Klark anteni aldı. Başına takarken kadını tetkike devam ediyordu. Onun kıyafeti de Monek'inki gibiydi, yalnız bol elbisesini acaip bir şekilde dolduran göğsünün üzerinde bir değil, üç tane kırmızı şerit vardı. Demek ki, sarı elbiseyi subaylar giyiyorlar ve rütbelerini de kırmızı şeritler halinde göğüslerinde taşıyorlardı. Şu halde, kapının iki tarafında duran muhafızların gri renkli elbisesi de askerlere mahsus olacaktı.

Klark anteni takar takmaz, dimağında kadının düşüncesi konuşmağa başladı:

— Yabancı! Feza yolculuğun bitti. Seni şimdi Bartol'a götüreceğim. Senden korkunuz yok; on asır geri kalmış bir medeniyetin ferdisin. Fakat şüphe celbedecek bir hareketini görürsem, bir an bile yaşatmam. Kaptan Minaş'ın kalbinde merhamete yer yoktur.

Klark, yarı müstehzi, yarı kızgın, mukabele etti:

— Kaptan Minaş merhametten bahsetmesin. Ben kadınlardan merhamet dilenmem. Kaptan Minaş'ın kalbinde yer bulamıyan merhameti, ben ona bağışlarım.

Kadın kaptanın gözleri kısıldı. Yüzünün eflâtun rengi hafifçe koyulaştı. Birşey ilâve edecekmiş gibi bir an durdu, fakat vazgeçerek arkasını döndü.

Monek, hakir gören bir tavırla Klark'a:

— Yürü, dedi.

Klark, yeşil başlı Yüzbaşıya baktı. Bir yumruktaki herifin mor suratını Çarşamba pazarına çevirmek işten bile değildi. Fakat kapıda duran iki muhafız, tabancaları hazır, gözlerini ondan ayırmıyorlardı. Hesaplaşmayı daha münasip bir zamana bırakmağa karar verdi ve Miraş'ın peşinden yürüdü. Monek ile iki muhafız onu takip ettiler.

Dar bir koridorda birkaç adım ilerledikten sonra, soldaki bir kapıdan girdiler. Burası oldukça geniş ve

etrafında türlü türlü âletler, kumanda tabloları bulunan yuvarlak bir odaydı. Fakat Klark, burasını tetkik etmeğe fırsat bulamadı. Minaş hiç durmadan yoluna devam ederek odanın tam ortasında üstüvane şeklinde bir komparatımana girdi, diğerleri de takip ettiler. Beşi de girdikten sonra üstüvanenin kapısı otomatik olarak kapandı. Üstüvane derhal harekete geçti. Aşağı doğru inmeğe başladılar. Bu herhalde bir asansördü. İçerisi daracıktı, beş kişi zor sığıyordu. Bu daracık yerde askerler silâhlarını kullanamıyacakları için Klark belki dört hasmıyla başa çıkabilirdi. Fakat bu pek ihtiyatlı bir hareket olmazdı. Zira bulunduğu yerin ne olduğunu, nereye çıkacağını bilmiyordu. Yanında bulunan dört kişiyi haklasa bile belki otomatik kapıyı açamıyacak, orada kısıvrak kalacak ve eninde sonunda yakayı ele verecekti. Bu, enayice bir hareket olurdu.

Monek, Klark'ın yüzüne tebessüm ederek baktı; düşünce lisaniyla:

— Doğrudur, dedi.

Klark kendini toparladı, fena halde can sıkılmıştı. Bu düşünce temaslarına alışık olmadığı için ihtiyatsız bulunuyor ve düşüncelerinin başkaları tarafından okunmasına sebep oluyordu.

Halbuki diğerleri, Monek'in evvelce anlattığı gibi, dimağ perdelerini kapatıyorlar ve ancak başkalarına bildirmek istedikleri düşüncelerini açığa vuruyorlardı. Klark'ın tetikte bulunmağa alışması lâzımdı.

Asansör durdu. Otomatik kapı açılınca önde kapitan, onun arkasında Klark daha arkada da diğerleri olmak üzere geniş bir salona çıktılar. Salonunda ayakta duran, tek göğüs şeritli, üçü erkek biri kadın, dört subay sağ ellerini sol omuzlarına götürerek selâm verdiler. Minaş aynen mukabele etti. Subaylar Klark'a merakla baktılar. İçlerinden bir tanesi Klark'ın anteni olduğunu farketmemiş olacak ki, düşünce lisaniyla:

— Yabancınn rengine bak Mova! dedi, ne kadar soluk...

Bir başkası, herhalde kadın, cevap verdi:

— Fakat ne güzel, dalgalı saçları var. Okşatmaz mı dersiniz?

Diğeri pişkin bir edâ ile:

— Sana verseler, nasıl olur? Böylesine fit olursun değil mi? dedi.

Minaş'ın otoriter bir müdahalesi hepsini şaşırttı:

— Ciddiyetinizi muhafaza edin: Görmüyor musunuz, anteni var yabancınn...

— Ohhh!..

Bu hayret nidası, genç kadın subaydandı.

Klark'ın bulunduğu gurup, hep beraber bir koridora çıktılar. İlerlediler. Biraz sonra geniş bir kapıdan çıkarak, birkaç basamakla büyük bir meydana indiler.

Genç pilot hayretle etrafına baktı: Burası uçan dairelerin hava meydanıydı. Ortalık, mavimtrak fakat çok tatlı bir ışıkla aydınlanmıştı. Semada hiçbir güneş görülüyordu.

Bulundukları meydan sekiz kenarlı bir düzlüktü. Ortasında belki iki yüz metre kadar yükseklikte helezon şeklinde bir kule vardı. Meydanın sekiz kenarında da, şimdi çıktıkları gibi, tek katlı binalar vardı. Bunların hemen arkasında üstüste park edilmiş uçan daireler görünüyordu. Bu uçan dairelerin üstüste duruşlarında acaip bir şekil vardı: Binanın arkasında bir tek uçan daire duruyor, onun arkasında üstüste üç tane daha, onların da arkasında üstüste beş tanelik bir deste ve daha arkada da daha yüksek bir gurup... böylece uçan daireler bir anfitrater gibi genişleyerek basamak basamak yükseliyordu. Daireler hep aynı koyu, donuk mor renkteydi. Hiçbirinin ışığı yoktu. Fakat ortadaki acaip kulenin etrafında sekiz cihetten toplanan bu gece renkli anfi okadar heybetli bir manzara arz ediyordu ki, Klark hayranlığını yenemedi. Fakat etrafını ar-

zu ettiği gibi seyretmeğe de imkân bulamadı. Monek'in ikaziyle, kadın kaptanın peşinden yürüdü. Helezonî kuleye vardılar ve bir yer altı nakil vasıtasıyla doğru Bartok'un sarayına yollandılar. Klark, uçan dairelerin çıplak kamarasındaki hareketsizliği unutmuş, merakla etrafı seyrediyor, herşeyi görmeğe çalışırken, hiçbir şeye dikkatini teksif edemiyordu.

II.

Takip ettikleri geniş, yürüyen koridor hafif bir meyille yükseliyordu. Koridorun zemini tam ortasından uzunluğuna bir hatla ikiye bölünmüş gibi, biri gittikleri istikamete, diğeri aksi istikamete hareket ediyordu. Fakat zemin hareketi de koridoru ikiye ayıran hat da ilk bakışta belli olmuyordu.

Klark, koridorun böyle iki istikamete hareket etmekte olduğunu, karşı tarafta adım atmadan ilerleyen guruplarla kendilerini mukayese ederek seçebiliyordu. Kaptan Minaş koridorun kayma hareketine uyarak, yavaş ilerlemeyi tabiatına uygun bulmuyor olacak ki, uzun adımlarla yürümeğe devam etmişti. Bu, Klark'ın karakterine de uygundu. Koridorun sonuna vardıkları zaman, uçan daireden ayrıldıkları andan beri beraberlerinde bulunan iki asker ayrılmış, bunların yerine saray muhafızlarından bir subay ve dört er guruba katılmışlardı. Minaş, dik vücuduyla en önde yürüyor, muhafız subayı sağ tarafta bir adım gerisinde onu takip ediyordu. Klark ise solunda Yüzbaşı Monek olmak üzere Minaş'ın üç adım gerisinden geliyor, her biri Klark'dan en az 20 santim uzun olan dev gibi muhafızlar da saf halinde en arkadan takip ediyorlardı.

Meyilli koridorun zemini yükselince Klark karşılarında 150 metre kadar ileride gayet zarif bir şekilde çini gibi muhtelif renklerle işlenmiş bir kubbe gördü. Biraz daha ilerleyince koridorun tavanının birdenbire

kesildiğini ve gördüğü kubbenin beri tarafında daha geniş ve daha yüksek bir başka kubbenin bulunduğunu farketti. Nihayet koridorun tavanının sona erdiği yere vardıkları zaman, gördüğü manzaranın haşmeti karşısında dona kaldı.

Tam karşılarında oymalı ve kakmalı muazzam bir taht vardı. Arkasındaki renkli bir kompozisyonla bir güneş heykeli gibi yükselen, birkaç metre genişliğinde bir divanı andıran bu taht, hâreli akisler veren zengin, fes rengi kadifeyle gizli bir kumaş kaplıydı. Aynı kumaştan yapılmış büyük bir perde küçük salonun duvarlarını kaplıyordu. Tahtın her iki tarafında ve birkaç metre ilersinde iki uzun arkalıklı divan vardı. Sağ taraftaki siyah, sol taraftaki beyaz olmak üzere bunlar da aynı hâreli kumaşla kaplıydılar.

Bu divanların herbirinde on, oniki kadar adam gelışı güzel oturmıştı. Yalnız beyaz divandakilerin kırmızı, siyah divandakilerin yeşil elbiseleri vardı. Klark'ın uzaktan seçebildiğine göre bu elbiseler evvelce gördüklerinden çok daha zarif biçimli idi ve çok daha kıymetli kumaştan yapılmıştı. Dikkat edince bu oturanlardan birkaç tanesinin kadın olduklarını farketti.

Ortadaki tahtta iki kişi vardı. Biri -şüphesiz hakan-simsiyah, uzun bir elbise giymiş, sert bakışlı, heybetli bir adandı. Sağında taht divanının uç tarafına yakın oturarak arkasına dayanmış ve ayaklarını tahtın üzerine lâubali bir şekilde uzatmış, beyaz tüllere bürünmüş bir kadın vardı. Başına, alnının hemen üst kısmına yeşil saçları üzerine acaip akislerle parlayan kan rengi bir taş takmıştı.

Küçük salonu, büyük salondan ayıran kemerin altına geldikleri zaman durdular. Minaş, tek başına ilerliyerek salonun ortasına geldi. Evvelâ sağ elini sol omuzuna götürerek askerce selâm verdi. Sonra sol dizini yere dayadı, ellerini karşılıklı omuzlarına koydu ve hürmetle eğildi.

— Ey Bartok! Büyük Hakan! Sen herşeye kadırsın. Heybetin ölçülemez, gazabın korkunçtur. Huzuruna çıktığı için Minaş'ı affet... Sana Darra dünyasından canlı bir mahlûk getirdim.

Klark yepyeni bir hayretle irkildi: Minaş, bu sözleri düşünce lisanıyla değil, yüksek sesle söylemişti. Bununla beraber genç pilot, kadın kaptanın düşüncesini de takip ettiği için, sözlerini gayet iyi anlamıştı.

Bartok, Minaş'ın selâmını aldıktan sonra, mutan-
tan, davudî bir sesle mukabele etti:

— Kaptan Minaş! Bu başarıyla Hakanın takdirini kazandın, Esirin işi bittikten sonra, Büyük Amiral Kal-kur seni taltif edecek...

Minaş doğruldu, vakur adımlarla salonun girişindeki sütunlardan birinin yanına çekildi. Aynı zamanda düşünce lisanıyla Klark'a:

— Yürü!.. dedi. Bartok seninle konuşacak!

Fakat, Minaş'ın edası ve bilhassa kendisinden bir hayvandan bahseder gibi (mahlûk) diye bahsetmesi Klark'ın ağına gitmişti. Dimağ perdelerini kontrola bilhassa dikkat ederek:

— Seninle de kozumuzu paylaşıyoruz, bayan Kaptan! diye düşündü. Evvelâ şu Bartok dediğin kuşkonmazı tartalım...

Gayet sâkin mert ve vakur adımlarla salonun ortasına kadar ilerledi. Ayaklarını hafif açarak durdu. Böylece yarı küstah bir tavırla bakışlarını hakana dikti. Fakat Bartok'u görmedi bile... Tahtta Hakanın sağında oturan kadın bir miknatis gibi bütün dikkatini çekmişti. Bu kadın, güzellik için ölçü ne olursa olsun, harikulâde güzeldi... Yarı şeffaf, yumuşak tüller rahatça uzanmış vücudunun hatlarını belli ediyor, mükemmel bir tenasübü müjdeliyordu. Kadının gayet çekik gözleri vardı. Bu mesafeden simsiyah görünen bu kadife gözlerde okadar sıcak, okadar kavrayıcı bir alev parlıyordu ki, Klark bu bakışların damarlarında tatlı bir

hararet uyandırdığını hissetti. Koyu çam yeşili rengindeki saçları, ılık bir su gibi gözlere rahatlık veriyordu. Yeşil bir şelale gibi omuzlarından dökülmüş olan bu saçlar, taht divanının fes rengi kadifesinde bir renk masalı anlatıyordu. Klark, bu garip kadının yaşını tayin etmekten âcizdi, fakat pekâlâ genç bir yanar dağ gibi ateşli olduğu muhakkaktı.

Dimagında aynı zamanda belki on kişiden gelen tehditkâr bir ihtar gürledi:

— Eğil! Büyük Hakanın önünde yerlere kapan, alçak malûk!..

Klark başını dikti, göğsünü kabarttı ve kaşlarını çatarak gür bir sesle:

— Ben buraya esir olarak değil, kendi arzumla geldim. Benim geldiğim yerde kimsenin önünde yere kapanmak âdet değildir. Ve ben yere kapanmıyacağım... Alçaklığa gelince: Bu sözü yüzüme karşı söyleyip, hayatı ile oynamak cesaretini gösterecek bir erkek varsa içinizde, derhal çarpışmağa hazırım..

Klark, bu sözleri İngilizce söylemişti. Fakat dimağ perdelerini tamamen açık bıraktığı için sözlerinin her kelimesini oradakilerin hepsinin anlayacağından emindi.

Siyalı divanda Hakana en yakın yeşil üniformalı adamlardan biri, iri yarı, karga burunlu, keskin bakışlı, orta yaşlı bir adam yerinden fırlayarak:

— Büyük Hakan! diye bağırdı. Emredin bu küstah mahlûku köpeklerime yedireyin!..

Klark'ın kafası kızmıştı. Sağ kolunu hafifçe vücuduna bastırarak Disinter'in orada bulunduğu emin olmak istedi. Disinter yerindeydi. Sert bakışını bir konuşan adama, bir de Bartok'a çevirdi. Uzun zaman hareketsiz ve heyecansız bir beklemeden sonra, şimdi tehlikeli bir vaziyetin doğması, enerjisini kamçılıyor, kuraklıktan bunalmış bir çiçeğe su verilmiş gibi yüreğinde bir genişleme doğuruyordu.

Fakat, Bartok'un dolgun sesi ortalığı yatıştırdı.

— Sabret, Kalkur! Bu yabancılardan öğrenmek istediğim şeyler var. İstediklerimi elde ettikten sonra onu sana bırakabilirim.

Büyük Amiral, Klark'a kin dolu bir nazar attıktan sonra yerine oturdu. Her nedense daha ilk anda genç pilota düşman kesilmişti. Belki de, Klark'ın tehlikeli olduğunu sezerek bir zarar vermesine meydan bırakmadan temizlenmesini menfaati icabı bulmuştu.

Bütün bu müddet zarfında, tahta uzanmış olan kadın gözlerini Klark'dan ayıramamış, onu dikkatle tetkik ediyordu. Klark'ın her hareketini âdetâ gözleriyle inciyor, bir heykeli andıran göğsü inip kalkıyordu.

Klark dik başını tahta çevirdi:

— Hakan Bartok! Tekrar ediyorum, ben buraya esir olarak değil, kendi isteğimle ve dost olarak geldim. Benden istedikleriniz, hemcinslerimin başına fenalık getirmeyecek şeylerse, dilediğiniz mâlûnatı memnuniyetle veririm. Aksi halde benden bir tek kelime bile alamazsınız.

Bartok vahşi bir kahkaha attı:

— Ha! Ha!Ha! Küstah yabancı, sen ve bütün hemcinslerin avucumda sinek gibisiniz. İstedğim an, topunuzu birden mahvedebilirim. Boş yere hayale kapılma!..

VII

AMAŞA

I.

Klark, Bartok'un tehditlerine cevap vermeğe fırsat bulamadı, muhteşem kubbenin altında, bu kubbeyle bir ihtişam yarışına çıkarcasına, billûr gibi âhenkli ve baş döndürücü tatlılıkta bir ses yükseldi:

— Ulu Hakan! Bu güne kadar Darra dünyasından canlı bir esir elde etmeğe muvaffak olmadın. Bugün

ister esir olsun, ister kendi arzusu ile gelmiş olsun bir Darra'lı var elinde. Sen hiddete kapılarak, menfaat plânlarını çiğneyip onu ve geldiği Darra dünyasını mahvetmekten bahsediyorsun. Evet, gamma hüzmeleri yaratan uzun menzilli silâhlarıyla, kısa bir zamanda Darra'da canlı hiçbir şey bırakmaz, herşeyi tamamiyle mahvedebilirsin. Fakat bununla kim kaybeder? Sen... Bartok, sen kaybedersin.

Klark, dânağ perdeleri açık olduğu için, söylenenleri anlıyor, fakat bu hârikulâde sesin tesirine kendini kaptırmış, düşünceden ziyade kulaklarına gelen ve anlamadığı bir lisanı konuşan sesle meşgul oluyordu. O devam ediyordu:

— Einamir'in bel bağladığı Ulu Hakan! Evet, bu hareketinle sen kaybedersin. Maksadınız Darra'da mevcut olduğunu bildiğiniz Uranyum ve bulunduğunu ümit ettiğiniz Siryum kaynaklarından istifade etmek değil mi? Öyleyse bu maksada hizmet etmiyecek hareketlerden kaçınıp, hedefimizi daima göz önünde bulundurmalıyız. Darrahlıları mahvedersek, bu madenleri kendimiz mi işleteceğiz? Bence yapılacak en münasip şey bu esiri bir müddet aramızda tutup, Darrahlıların yaşayış tarzı ve dünya şartları hakkında birşeyler öğrenmek, onların hususiyetleri hakkında bilgi edinmektir. Ancak maksadınıza ulaştıktan sonra esiri ne yapacağımızı tasarlarız. Bu sebepleri göz önüne alarak esirin gayri muayyen bir müddetle bana teslim edilmesini istiyorum.

Konuşan, tahtta oturan güzel kadındı. O sözlerini bitirdikten sonra salonu bir sükût kapladı. Bartok sert yüzünün ifadesini biraz yunuşatarak kadına döndü:

— Fakat Amaşa, böyle bir teklifi yapacak birçok âlimlerimiz var. Bu sana düşen bir vazife değil ki!

Genç kadın ısrar etti:

— Bilâkis bu vazifeyi bir kadına vermek doğrudur.

Büyük Amiral Kalkur söze karıştı:

— Sayın Ece, bu işi yapacak kadın âlimlerimiz de var.

Amaşa, çekik gözlerini süzerek Amirali tersledi:

— Amiral Kalkur, Hakanla aramıza girmesenez nasıl olur?

Büyük Amiral hiddetini gizleyerek sustu. Amaşa gene Bartok'a hitap ederek:

— Ulu Hakan, Amaşa'nın her istediğini yapardı. Şimdi bu Darra'lıyı vermeği red mi edecek?

Klark bu mükâlemeyi alâka ile takip ediyor, karışmıyordu. Bartok, diğerlerine haşin muamele etmesine rağmen, Amaşa'yı âşikâr bir şekilde kayırıyordu.

Hakan biraz düşündü. Belli ki yumuşamak üzere idi. Fakat birdenbire Minaş'ın sesi yükseldi:

— Ulu Hakan, eğer Darralı esir, kullanılmak üzere Amaşa'ya verilecekse, onu yakalayıp Emamir'e ben getirdiğim için, seçmek hakkı kanunen benimdir.

Klark, bu (kullanıma) tâbirinden ne kastedildiğini anlayamamıştı ama gene de bu tâbiri beğenmiyordu. Fakat Minaş'ın, haşin Bartok'a sözünü dinleten ve Büyük Amirali tersliyecek kadar otorite sahibi olan Amaşa'ya korkınadan karşı gelmesi, içinde kadın kaptana karşı bir takdir hissi uyandırdı.

Amaşa tatlı sesinde zehirli bir eda ile:

— Minaş çizmeden yukarı çıkma. Sen esiri unut ve filonu kullanılmakla iktifa et! dedi.

Bartok aralarına girerek:

— Yeter! diye çıkıştı. Minaş'ı terslemekte haksızsın. Al! Esiri sana vereceğim. Fakat hayatını bağışlamış değilin. Keyfim istediği zaman ölümüne karar verebilirim.

Sonra Klark saraya gelirken kendilerine refakat etmiş olan muhafız subayına dönerek, haşin tavırla:

— Nola! Esiri Ece'nin dairesine götür! dedi.

Klark'ın zihninde, Bartok'un onu istemiyerek

Amaşa'ya teslim razı olduğu ve bunun acısını kendisinden çıkaracağı intibai uyandı. Bartok'un böyle düşündüğüne dair açıkça bir emare yoktu. Fakat içinde bir his, hain ve zalim Kalkur'dan olduğu kadar, haşin ve amansız Bartok'tan da çekinmesi lâzım geldiğini söylüyordu. Amaşa'nın gözlerinde ince bir zafer alevi parlıyordu. Klark, bu haris kadına da pek itimat etmemek taraftarıydı.

Nola ve iki muhafız eri refakatinde küçük salon-
dan çıktılar. Büyük salonun en sağındaki yolu takip ederek, helezonî sütunun etrafından döndüler ve salona bakan balkon pasaja çıktılar.

Zemini yirmi metre kadar aşağıda kalan salonun ihtişamı buradan daha iyi görünüyordu. Pasajın salona bakan tarafında zarif oynalı bir parmaklık, diğer tarafta ise duvarda, acaip şekilli, renkli ve ışıklı kâbartmalar vardı.

Pasajın sonundaki kemerden geçerek, Hakan ve Ece'ye ait dairelerin bulunduğu kısmın koridorlarına vardılar.

II

Amaşa'nın dairesi muhteşem bir lüks içindeydi. Zevkle döşenmişti. Bütün koltuklar, divanlar insanın hislerini gevşeten bir rahatlık ifade ediyordu. Duvarların, tavanın tezyinatı, yüksek mermer ayaklar üzerine yerleştirilmiş vazolar, renkli çiçekler, bu rahat havaya bir renk ve koku üstünlüğü ilâve ediyordu. Bazı duvar kanatlarını kâmilten kaplayan büyük aynalar, bu dairenin sâkini olan güzel ve mağrur kadının, kendi güzelliğinden hoşlandığını ve kendini seyretmekten bıkmadığını gösteriyordu.

Dairenin kapısında onları ufak tefek bir kadın karşılamıştı. Nola, Klark'ı ona teslim ederek uzaklaştı. Biraz evvel kendisini öklürmekten bahseden bu adamın, onu böyle bir tek kadının eline bırakma-

rı, genç pilotu hem şaşırtmış hem de gururunu kırmıştı. Kaçamıyacağından bu kadar emin olmalarını Klark şahsına bir hakaret addediyordu. Fakat içeri girince bu itimadın sebebini anlamakta gecikmedi. Kapının yanındaki sütunun önünde, o âna kadar gördüğü mor adamlardan çok daha iri, en aşağı iki buçuk metre boyunda ve aynı nisbette geniş yapılı, pehlivan gibi bir adam duruyordu. Ellerini karşılıklı omuzlarına kavuşturmuş, bir heykeli andırıyordu. Klark, adamın bu heybetli cüssesine ve dolgun adalelerine bakarak:

— Vay canına! dedi. Bu zebellâ gibi herif te kim? Herif insanın kafatasını avuçlasa parmaklariyle çöktürür bel..

İri yarı adamı hiç orala değildi. Sanki Klark'ı görmemiş, sanki Klark orada değilmiş gibi, dosdoğru karşısına bakıyor, hiç kimildanmıyordu.

Klark, salonun ortasında alçak bir masanın yanında duran arkalıksız koltuklardan birine oturdu. Etrafını biraz tetkik ettikten sonra yeşil mermer masanın üzerinde bir yemişlik içindeki portakala benzer kırmızı meyvalardan bir tane almak üzere elini uzattı. Fakat kadın daha evvel davrandı. Bir tanesini aldı, çabucak soydu ve hürmetle eğilerek Klark'a uzattı.

Klark'ın yediği meyva dış görünüşü itibariyle portakala benziyordu. Fakat pembe renkli ve etli olan iç kısmı daha ziyade muz kıvamında, yumuşak, çok hoş lezzetli ve kokuluydu.

Meyvayı henüz bitirmişti ki, kadın birden yerinden fırlayarak kapıya koştu. Bu hareketi gören koca muhafız, kapıya dönerek bir dizini yere koydu ve ellerini omuzlarından ayırmadan, hürmetle eğildi.

Kapı açıldı ve içeriye Ainaşa girdi.

Klark, oturduğu yere civilenmiş gibiydi.

Kadın tahtta oturduğu zamankinden çok daha güzeldi.

Ayakta, bedenini saran ve yerlere kadar uzanan incecik tüller vücudunun cazip şekillerini çok daha iyi belli ediyor, dolgun hatlarını tebarüz ettiriyordu. Sonra, böyle yakından görünce, tatlı bir şekilde çekik gözleri, koyu lâcivert renkleriyle, bütün sıcaklıkları ve cana yakınlıklarıyla parlıyor, insanın tâ ruhuna kadar işliyordu. Kan renkli dudakları ısırılmayı bekleyen olgun bir elma gibiydi.

Çapkın bir tebessümle Klark'a yaklaştı. Genç pilot, bir rüyadaymış gibi, oturduğu yerden kalkarak birşeyler söylemek istedi. Fakat Amaşa sözünü kesti:

— Sakın teşekkür edip, işin zevkini kaçırma. Seni kurtarmak için değil, hoşuma gittiğin için istedim.

Vakıa, Klark'ın maksadı teşekkür etmek filân değildi. O kurtulma işini kendi kendine başarabilirdi. Amaşa'ya söylemek istediği sözler ateşli aşk sözleriydi.

Kadın şuh bir gülüşle başını arkaya doğru atarak:

— Görüyorum ki, sen de beni beğeniyorsun, dedi. Niçin dimağ perdelerini açmıyorsun? Aç ki, benim hakkımda düşündüklerini ruhundan okuyabileyim.

Bu, Klark'ın işine gelmezdi. Fakat mağrur kadın cevap beklemedi. Elini çırparak:

— Bitey! dedi. Aşk ışıklarını aç!..

Pembe bir aydınlık yavaş yavaş yayılarak odayı doldurunca, Klark yıldırımla vurulmuşa döndü. Nereden geldiğini kestiremediği ve mahiyetini anlayamadığı bir ışık, odadaki herşeyin rengini değiştiriyor, her renge tatlı ve donuk bir ton veriyordu. Fakat bu ışıktaki esrarengiz kuvvetin asıl marifeti bunlar değildi: bu ışık, Klark'ı sille gibi çarpan bir hususiyetle, Amaşa'nın üzerindeki tülleri suda eriyen bir cisim gibi dağıtıyor, tüllerin hepsi incecik ipek kıvrımlar halinde yavaş yavaş gözden siliniyordu. Bu hal, Amaşa'nın fevkalâde vücudunu selofan gibi şeffaf ışıltılara bürüyordu.

Klark büyülenmişti. Genç kadının üstüne saldır-
mamak için kendini zor tuttu.

Lâkin Klark'ı rahatsız eden en mühim şey kapı-
nın yanında duran dev adandı. Amaşa bu fikri hisset-
miş gibi derhal iki elini birbirine vurdu ve şımarık
bir sesle:

— Mimba! Git! diye bağırdı.

Pehlivan yapılı muhafız yan taraftaki bir kapıdan
kayboldu.

Amaşa davetkâr bir tebessümle Klark'a bakarak
ağır adımlarla iç tarafta bir odaya doğru yürüdü. Klark,
o büyülenmiş haliyle bir otomat gibi onu takip etti.

III

Yatak odasına girdiler. Odanın orta yerinde al-
çak ve yuvarlak bir sedir duruyordu. Bu sedir dört,
beş metre büyüklükteydi. Sedirin orta yerinde
kocaman bir yastık vardı. Bitay, sedirin örtülerini
kaldırıyordu. Amaşa, Bitay'ı bir el işaretiyle savdık-
tan sonra, gizli bir raftan kadını başı biçiminde kristal
bir sürahi aldı, içindeki kızıl mayii, uzun ayaklı yarını
küre şeklindeki kadehlere doldurdu. Birini kendi al-
dı, diğerini esrarengiz bir tebessümle Klark'a uzattı.
Genç pilot bardağı aldı, fakat içinde doğan bir şüphe
ile ilkönce Amaşa'nın içmesini bekledi. Ece, bu şüp-
heyi sezmiş olacak ki, bardağı dikerek içindeki kızıl
mayii bir nefeste içti ve bardağı attı. Klark kendi bar-
dağını kaldırırken, kadının güzel gözlerinin büyüdü-
ğünü ve devamlı kıvılcımlarla parlamadığını gördü.

İçki boğazından bir lâv gibi geçti. Gözlerinde şim-
şekler çaktı. Daha bardağın yarısını içmeden bütün
damarlarını bir alev dalgası kapladı. Bu dalga bir sel
gibi beynine aktı. Baş dönmeğe, şakakları zonklama-
ğa başladı. Yanakları pençe pençe yanıyordu. Vücu-
dunda bir fevkalâdelik oluyordu...

İçkinin hepsini dikti...

Kızıştırıcı içkinin tesiri, Klark'ı bir kırbaç gibi hareket getirdi. Şeffaf tüllerini şahane vücudundan sıyrarak ayaklarının dibine bırakıveren kadını kollardan yakalayarak kendine doğru çekti. İncecik çıplak beline sarıldı. Beraberce sedire yuvarlandılar.

Klark soğukkanlılığını tamamiyle kaybetmişti. Esasen muhtaç olmadığı, bu kızıştırıcı içki bütün hislerini kamçılarmış, asâbını sertleştirmişti.

Amaşa'nın kıvrak vücudunu ateşli dudaklariyle yokluyor, çıldırtıcı okşayışlarla hırpalıyordu. Bu mahir erkek ellerinin, görünüşe göre, yepyeni tesirler yaratan okşamaları altında genç kadın heyecanlandıkça ef-lâtun vücudu, gittikçe pembeleşiyor ve iç gıcıklayıcı, tatlı bir renge bürünüyordu.

Amaşa kendinden geçmek üzereydi. Bütün varlığını kavuran vahşi bir busede dudakları birleştiği zaman eliyle Klark'ın saçlarından kavramış hem kendine doğru çekiyor, henı de diğer elinin parmaklarını etine geçiriyordu...

Aradan kaç saat geçmişti? Klark farkında değildi. Vakit gece yarısı olmalıydı. Amaşa ile beraber, Ece'nin hususî yemek salonunda yemek yiyorlardı. Amaşa yaşadığı maceradan, tahmin ettiğinden daha fazla memnundu. Klark'a ikram üstüne ikram ediyor, gözlerini ondan ayırmıyordu. Klark ilk defa tattığı pembe renkli bir etin yanında verdikleri yeşilimsi bir şarabı içerken sordu:

— Peki ama Amaşa, o alev gibi içkiyi bana neye içirdin?

İçkinin tesiri tamamiyle geçmemişti. Hâlâ şakakları biraz zonkluyor, yanakları yanıyordu.

Amaşa çapkın bir kahkaha attı. Çekik gözlerinin içi parlayarak, uzun boynunu şımarık bir hareketle yana büktü:

— Ne bilirdim senin bu kadar kuvvetli bir erkek olduğunu? Bizimkiler karay'suz edemezler.

Karay herhalde bu kızıl içkinin adı olacaktı...

— Sahi mi söylüyorsun?

Amaşa cevap vermedi. «Ne demek istiyorsun, yani?» dermiş gibi, yan yan Klark'a baktı.

Klark devam etti:

— Bartok, senin beni niçin istediğini biliyor. Hoş, bunu bilmiyeñ de yok ya!.. Minaş'ın sözlerinden bile belliydi.

Amaşa'nın gözleri kıskanç bir alevle parladı:

— O erkek bozuntusu karının yanına yaklaşırsan, seni Kalkur'un köpeklerine kendi elimle diri diri veririm, anladın mı?

Klark, bir kadının nüfuzu altına bukadar girmenin sonradan insana ancak baş ağrısı verdiğini eski tecrübelerine istinaden bildiği için, bunun bir çaresini bulmağa karar verdi. Fakat sözü değiştirmeyi şimdilik münasip buldu:

— Mesele orada değil. Bartok, senin beni ne maksatla istediğini bildiğine göre itiraz etmiyor, kızmıyor mu?

— Kızmasına kızıyor tabii!.. Fakat itiraz edemez, anlaşmamız var.

— Anlaşmamız mı var? Ne anlaşması?

— Sana ne canım? Sen orasına karışma.

— Karışma olur mu? Dostumu, düşmanımı bilmem lâzım.

Amaşa, yumuşak ellerini Klark'ın saçları üzerinde gezdirerek:

— Ben senin dostunum ya, bu sana yeter, dedi. Hem bizim erkeklerimiz kadına okadar düşkün değildir. Onun için kadınlarımız erkeğe düşkün.

Bu iş Klark'a oldukça acaip geldi doğrusu...

— Bak buna aklım ermez... Buranın kadınları bukadar güzel olsun da...

Sözünün gerisini Amaşa tamamladı:

— ... sen onları rahat bırakasın öyle mi? Herkes

senin gibi mi? Sen kadından başka ne düşünüyorsun ki?

Klark esrarlı bir tavırla cevap verdi:

— Belli olmaz. Bazan neler düşündüğümü bilsen...

IV

Klark çok yorgun olmasına rağmen rahat uyuyamamıştı. Bunun sebebi, belki biraz ilersinde sâkin bir uykuya dalmış kendi kendine gülümseyen Amaşa'nın yakınlığı, belki de uçan daireye yapışmak için harekete geçtiğindenberi ilk defa olarak radyokor elbisesini çıkarmış olmasıydı. Bunu istemiyerek yapmıştı. Amaşa'ya bu elbisenin sırrını açamazdı. Kadının dostluk iddialarına rağmen Klark ihtiyatla hareket etmeyi tercih ediyordu. Başka dünyalardan gelip, daha dört beş saat önce ölümle karşılaşmış bir adamla, nekadar ateşli olursa olsun, bir aşk sahnesi neticesinde hemen dost olunamazdı. Yeşil başlı heriflerin gamma şuaı neşreden silâhlar kullandıklarını öğrendiğindenberi koruyucu elbise elinde çok büyük bir kozdu. Bunu öğrenirlerse ne yapıp yapıp, radyokoru elinden almağa çalışacaklardı. Bunu unutmaması şarttı.

Neticede Klark şeffaf elbisesini çıkarmamak için bir bahane bulamamış ve yatarken elbisesini çıkarmaya mecbur olmuştu. Bununla beraber, Bitay'ın elbiselerini kaldırmasına şiddetle itiraz etmiş ve Amaşa'nın korkulacak birşey olmadığını ısrarla söylemesine rağmen elbisesini vermemekte ısrar etmişti. Filhakika Amaşa, Bartok veya Kalkur bir fenalık yapmak isteseler bile bunu açıktan açığa yapamayacaklarını ve Mimba bekçilik ettiği müddetçe yanlarına kimsenin sokulamıyacağını kat'i bir lisanla söylemişti ama...

Maınafih Mimba hakikaten güvenilecek bir bekçiydi. Devin hakkından gelmek için en aşağı yarım düzine adam lâzımdı.

Yasinger, ona radyokoru verdiği ve nasıl kullanı-
lacağını gösterdiği zaman, bunu çıkartmak mecburiye-
tinde kalacağını akıllarına bile getirmemişlerdi. Bu
yabancı yıldız varınca, hem de ilk gecesinde bir ka-
dının koynunda yatarak elbiseyi çıkarmak mecburi-
yetinde kalacağı kimin aklına gelirdi ki?

Bu kadın milleti bir gün onun başına bir dert
açacaktı ya... Allah gecinden versin. Maamafih, şimdi-
lik kadınlardan zarar değil, fayda görmüştü. Amaşa
onu istememiş olsaydı, kimbilir şimdi nerede olacaktı?

Uykusu tamamen kaçmıştı. Kalkıp bir sigara iç-
mek istedi, Amaşa'yı uyandırmadan yavaşça sedirden
indi. Elbiselerine uzandı. Fakat...

Bir ses duyar gibi oldu.

Derhal kulak kabarttı. Ortalıkta tıs yoktu. Yalnız
uzak bir yerden bir su sesi geliyordu. Gayri ihtiyarî
bir hareketle antenini başına taktı ve bütün iradesini
teksif ederek dimağını dinledi:

Hiçbîr şey duyamıyordu...

Fakat dimağında belirsiz bir yabancı tesir vardı.
Bu, muhakkaktı. Sanki dimağ perdelerini iyice kapa-
mağa muvaffak olamamış birinin müphem bir düşün-
cesi gibi...

İçi rahat etmedi. Sessizce elbiselerini aldı. Giyin-
meğe başladı.

Pilot ceketinin fermuarını kapatırken, dimağında
birdenbire tek kelimelik bir düşünce parladı:

— Yavaş...

İlk aklına gelen şey Amaşa'yı uyandırmak oldu.

Yavaşça uyandırdı...

Genç kadın gözlerini açar açmaz, susmasını ve
dinlemesini işaret etti. Fakat otoriter Ece kendi yatak
odasında böyle gizli, kapaklı işlerin olmasına müsaade
edecek gibi değildi. Sert bir sesle:

— Mimba!.. diye bağırdı.

Dışarıda önce bir homurtu, sonra telaşlı ayak ses-

leri, daha sonra korkunç bir çığlık duyuldu. Klark bir anda radyokor elbisesini geçirerek, kapıya fırladı...

D I S I N T E R

I

Salonun gece tenviratının mavi aydınlığına, sabahın ilk ışıkları karışıyor, beyazlaştırıyordu. Ortada bir harp meydanı havası vardı.

Mimba, dev cüssesiyle korkunç bir harp ilâhı gibi, gözleri dönmüş, salonun orta yerinde duruyor; kapının önündeki üç asker ellerinde gamına tabancaları, donakalmışlar, Mimba'ya bakıyorlardı. Mimba sağ elinde bir başka askeri taş bebek tutarmış gibi sallıyor, diğer askerlere saldıрмаğa hazırlanıyordu. Elindeki askerin kafatasının bir yanı çökmüş, boynu korkunç bir şekilde kıvrılmış, başı arkaya düşmüştü. Ölürlen gözlerinde donmuş olan dehşet ifadesi hâlâ okunuyordu.

Klark, salona çıkar çıkmaz vaziyeti bir an içinde kavradı:

Bu askerler onu yakalamak için gelmişler, fakat sadık Mimba'nın gazabına uğramışlardı... Mimba korkunç bir homurtu ile saldırdı. Askerlerin üçü birden ateş ettiler. Eline fırlayan Disinter'le ölüm saçmağa hazır bulunan Klark derhal sıçrayarak kavgaya karıştı.

Disinter'in ilk atışına hedef olan asker akılları durduran, esrarengiz bir ölümün kucağına düştü. Hiç kimse ne olduğunu anlayamadı. Salonda bütün gürültüye rağmen minimini bir ampulün patlaması gibi bir ses duyuldu... Bu belki bir ses değildi. Belki de havada vücuda gelen anî bir boşluk etraftaki hava ile doluyordu... Pfoff!.. Ve bunu başka birşey takip etti: ıslık gibi birşey... Öyle bir ıslık ki insan kulağı ile değil, sanki bütün vücudu ile duyuyordu. Adamın birbirin-

den ayrılan atomları havada başka atomlarla kaynaşıyordu. Klark, şu anda salondaki atomların boğuşur gibi birbirlerine girdiklerini tasavvur etti...

Ne kavgaya he!.. Dövüşün böylesi görülmemiştir!..

Bütün bunlar ölçülemeyecek kadar kısa bir zamanda oldu.

Asker sır olur gibi ortadan kaybolmuştu. Aynı anda Mimba, üç askerin gamına tabancalarına hedef olmuş ve vücudu korkunç yaralarla hurdahaş olmuştu. Şimdi yeni bir askeri kafasından yakalamış, iki eliyle sıkmağa başlamıştı. Fedakâr Mimba'nın daha askerin yanına varmadan ölmüş olması lâzımdı. Fakat çelik adaleleri ölümden sonra bile vazifelerini başarmışlardı.

Mimba ile asker beraberce yıkıldılar. Askerin kafası ezilmiş, tanınmaz hale gelmişti.

Klark'ı yarım saniye meşgul eden bu düşünceler, son askere gamına tabancasını doğrultup ateş etmek fırsatını verdi. Klark göğsünde bir sıcaklık hissetti. Asker hortlak görmüş gibi korkunç bir çığlıkla kendisini dışarı attı. Klark kendini, Mimba'nın acıklı ölümünün tesirinden kurtararak saldırdı. Asker koridorun köşesini dönüyordu. O da küfür ederek peşinden fırladı.

Bu dalış, o gece Klark'ın yaptığı ilk ve son yanlış hareket oldu. Ece'nin yanında kalmış olsa korkacak hiçbir şey yoktu. Netice'de, tecavüz bizzat Ece'nin hususî dairesinde vukua gelmiş ve Ece'nin sadık muhafızı kurban gitmişti. Askerleri gönderen kim ise, kendini meydana vurdu mu Ece'yle çarpışacaktı. Fakat Mimba'nın intikamını almak arzusuyla fırlayarak, pür telâş koridorda askeri kovalamağa başlamakla, Klark Amaşa'nın kıymetli himayesinden mahrum kalıyordu. Sarayın bir an içinde ayaklanan bütün muhafızlarıyla tek başına savaşıyor, amansız bir ölüm kalım mücadelesine girişmek mecburiyetindeydi.

Ancak bir iki saniyelik bir avantajı olan askere derhal yetişerek, yeni bir köşeyi dönmesine fırsat bırakmadan disinter'i ateşledi. Asker, başlamış bir çığlığın âni sükûtu gibi yok oluverdi.

Klark durdu. Koşarak, koridorun diğer koridorla kesiştiği noktaya geldi. Sola döndü. Koşmağa devam etti. Amaşa'nın dairesine yaklaşıyor olmalıydı. Fakat bir hayli yol almasına, belki de 100 - 150 metre ilerlemesine rağmen, Amaşa'nın dairesinden eser yoktu.

— Vay anasını! Yoksa yanlış koridora mı saptık?

Karşı taraftan karışık ayak sesleri ve bağırışmalar geliyordu. Fakat görünürde hiç kimse yoktu. Bir an tereddüt eder gibi oldu. Ne yapacağına karar vermeden belki on, on beş metre ilerde yan taraftaki bir koridordan beş altı asker koşarak fırladılar. Klark'ı gördüler.

Sert bir kumanda... Derhal kalkan gamına tabancaları...

Fakat kendine has bir çabuklukla ölüm kusan disinter en öndekini bir duman gibi savurdu.

Ufak bir hareketi... İkinci asker, gözlerindeki hayret ifadesi silinmeden birinci askeri takip etti.

Diğer askerler ateş etmeğe fırsat bulmuşlar ve sıcak bir dalga Klark'ın göğsünü üstüste bir, bir daha, bir daha okşamıştı. Askerler kendi silâhlarının tesirsiz kaldığını fakat Klark'ın silâhının amansız bir çabuklukla aralarından kurbanlar aldığını farkedip kaçışına kadar, Klark bir tane ve bir tane daha temizlemişti.

Son kalan iki kişi haykırarak, çıktıkları köşeden geri fırladılar. Fakat aynı istikametten gelen ikinci bir asker gurubu ile çarpıştılar. Bir tanesi koridorun orta yerine, diğeri çapraz koridorun hemen ağzına yuvarlandı. Bu ikinci asker bir pire çabukluğu ile yerde yuvarlanarak gözden kaybolurken; öteki ölümden be-

ter bir âkibetin acı lezzetini damağında hissetmiş gibi şaşkın hareketlerle yerden fırladı ve kulakları yırtan korkunç bir çığlıkla, koridor boyunca çılgın gibi koşmağa başladı. Bu şuursuz çığlık, koridorun duvarlarında akisler yaratarak, perde perde yayılıyordu.

Askerler koridorun köşesinde kaybolmadan, Klark, yeni gelenlerden birini daha gaiplere göndermeğe inuvaffak olmuştu.

Koridor biraz ilerde açığa çıkıyor ve bir başka koridoru köprü gibi geçerek ilerliyordu. Köprünün öbür tarafından da bağırışmalar geliyordu. Sesler bir hayli uzaktı ama, Klark bu aksisedalı koridorlarda ses uzaklığını tâyin edemiyordu.

Köprüye gelince hiç tereddüt etmedi. Hızını kesmeden, alçak parmaklığa göğsünü dayayarak, parmaklığın dış tarafından zemini buldu, ellerini dayadı. Bu istinat noktası etrafında bir perende atarak vücudunu çevirdi. Havada açılarak kol ve bacaklarını gerdi. Yere yaklaşırken tekrar kapandı ve ayaklarının üstüne düşerek yaylandı. Yüzükoyun yere yuvarlandı. Hareketine hiç ara vermeden yerde bir takla daha attı. Doğruldu ve arkasına bakmadan koşmağa devam etti.

Takip eden ve arkadan gelen iki asker gurubu köprüde karşılaştılar. Umumî bir kargaşalık içinde, bağırışarak, kaçmakta olan Klark'ı gösterdiler. Bir iki tanesi alt koridora atlamağa teşebbüs ettiler. Fakat irtifa beş metreden fazlaydı. Klark bile bütün atletik kabiliyetine ve akrobatik maharetine rağmen, bu kadar sıkışık bir durumda olmasa, soğukkanlılıkla oradan atlıyamazdı.

İki kırmızı şeritli, hain bakışlı bir subay, bağırışmalar arasında:

— Mütiharrik odaları hazırlayın! diye kükredi.

Kısa bir duraklamadan sonra bütün askerler aynı istikamette uzaklaştılar.

II

Klark'ın şimdi takip ettiği yol, diğerlerinden farklıydı. Gayri müsavi aralıklı geniş kapılar koridora bakıyordu. Bir iki tanesini açmayı denemesine rağmen, muvaffak olamadı. Hepsini denese vakit kaybedecekti. Bir an vvel birşeyler yapıp izini kaybettirmesi lâzımdı.

Küçük bir koridora vardı. Bir saniye kadar düşündü, sonra kemerli bir kapıdan daldı. Girdiği pasaj biraz sonra, bir koridorla dikine kesilerek sona eriyordu. Bir sola, bir sağa baktı. Sağ tarafa saparak koşmağa devam etti. Artık nefesini muhafaza ediyor, kendini sıkmadan rahat bir tempo ile koşuyordu.

Son köşeyi döneli ne kadar olmuştu? Belki üç, dört dakika.. Belki de daha az...

Birdenbire dehşetle irkildi. Gözü tesadüfen duvarda bir kabartmaya ilişmişti: Kabartma onunla beraber ilerliyordu!..

Klark acaip bir hırsla yerinde donakaldı. Kabartma oldukça süratle ilerleyerek yoluna devam etti.

Klark afallamıştı. Hayret içinde:

— Nasıl olur yahu? diye mırıldandı.

Elini duvara uzattı. Bir an içinde herşeyi anladı: Duvar ileriye doğru kayıyordu.. Bunun bir tek mânâsı vardı...

Aslında hareket eden duvar değil. Üstünde koştuğu döşemeydi. Kendisi de döşemeyle beraber ilerlediği için, ona duvar yürüyor gibi gelmişti. İşin en feci tarafı döşeme koştuğu tarafın aksine hareket ediyor, Klark müteharrik bir zemin üzerinde koşarken hakikatte yerinde sayıyordu. Koşmağa devam etmesinde hiçbir mânâ yoktu. Duvardaki kabartmayı farkedinceye kadar kimbilir ne kadar yerinde saymıştı? Boşu boşuna yorulacak nihayet bîtâp düşerek enselenecekti. Birden aklına gelen bir fikirle, karşı duvara koştu. O

duvar da aynı istikamete kayıyordu. Demek ki döşeme iki istikametli değildi...

Buradan çıkması lâzımdı. Bu koridora ilk saptığı pasajı aradı. Hayret! O pasaj yok olmuştu.

Kiifrederek, kendi kendine söylendi:

— Ulan! Bu koridor bolluğu bana zaten garip geliyor. Ben mi hep aynı yerlerde koşup duruyorum, herifler mi yeni koridorlar çıkarıyorlar karşıma?...

İşi oluruna bırakmak, başka bir tarafa gidemediğine göre, hareket inisiyatifini döşemeye bırakarak, biraz dinlenmek en akıllıca fikir olurdu galiba!

Dikkatini gevşetmeden, yere oturdu ve düşünmeğe başladı: Onun bu istikamete gitmesini istiyorlardı. Demek bu koridorun ucunda onu bir tuzak bekliyordu. Ama nasıl bir tuzak? Askerlerle, belki onlarla başa çıkabilir, kendine bir yol açabilirdi. Yok eğer...

— Hay aptal kafa hay!...

Aniden boşalan bir yay gibi yerinden fırladı. Koşmağa başladı. Bunu nasıl düşünmemiştii? Ya hazırladıkları tuzak ateş, çukur, kuyu veya bunlara benzer birşeyse... Ya dövüşmek imkânını bulmadan kelleyi verirse... Ne halledebilirdi?

Disinter'i çekti, sol tarafındaki duvara sıktı: Duvar da, madenî levhade bir yara açıldı, fakat duvar delinmedi. Vay canına! Duvarın hususi bir malzemesi vardı. Disinter'e mukavemet ediyor kolay kolay atomize olmuyordu.

Süratini süratine uydurarak, duvarı berelediği yere, disinteri üstüste boşalttı. Duvar da nihayet küçük bir delik açıldı. Ateşe devam ederek deliği genişletmeğe uğraştı. Fakat koşarken iyi nişan alamıyor, her atışı aynı yere isabet edemiyordu. Bazan da nişan almağa dikkat ederken sıratından düşüyordu.

Asıl mühimi şeydu: Oldukça süratle hareket eden zeminden, sabit bir deliğin, hem de kenarları testere

gibi gayri muntazam dişli bir deliğin, içinden geçebilmek için bu deliğin oldukça geniş olması lâzımdı.

Bu arada bir diğer nokta dikkatini çekti: Disinterin hazır şarjı boşalıyordu.

Yukarda silâhını epeyce kullanmış olmasına rağmen, silâhta hiçbir yorgunluk alâmeti görünmemişti. Fakat şimdi, bu kadar mukavim bir cisme karşı devamlı kullanılması büyük nisbette deşarja sebep oluyordu...

Disinter kullanılırken otomatik şarj tertibatı kullanılmadığı için, silâhını bir müddet kullanmaması lâzımdı. Fakat vaktin darlığı buna imkân vermiyordu.

Nihayet geçebileceği kadar bir delik açmağa muvaffak oldu. Önce duvarın diğer tarafına bir göz atarak kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra, koşuşunu biraz hızlandırdı. Balıklama dalarak kendini delikten içeri attı. Döşemenin hareketi dalışını dümdüz yapmasına mani olmuştu. Sol kolunun üzerine düştü, bir yan takla atarak döndü. Dizlerinin üzerinde doğruldu ve kalktı.

Düştüğü yer oldukça geniş bir odaydı. Etrafını vakit kaybetmeden, bir bakışta süzdükten sonra, karşı tarafta çift taraflı, kapalı bir kapıya yanaştı. Yavaşça kapıyı araladı. Dinledi. Dışarda yaklaşan bir ayak sesi vardı. Kapıyı derhal kapattı. Fakat bir iki milimetre aralık tutarak tarassuta devam etti. Yaklaşanlar iki kişiydi. Acele acele yürüyor ve hararetle konuşuyorlardı.

Bunlardan bir tanesi Büyük Amiral Kalkur'du. Klark, oldukça genç olan diğer adamı evvelce hiç görmemişti.

Kalkur, düşünceli bir sesle:

— Sen gene yerine dön, eskisi gibi devam et, dedi. Benimle nasıl temas edeceğini biliyorsun. Darralı yabancı başıma dert olmasaydı, temizliğe bu geceden başlardık, ama önce şu köpeğin işini görmeli. Budala

muhafızlar herifi nasıl kaçırdılar, anlaşılmadı. Herkes kabahati birbirinin üstüne atıyor. Acaip silâhlardan bahsedip duruyorlar.

— Hakikaten siyah koridora düştüyse, müteharrik odadan kurtulamaz. O zaman işi bitmiş demektir.

— Orası öyle. Fakat bir de Bartok'a hesap vermek lâzım. Eğer Amaşa...

Klark daha fazla duyamadı. İki adam iyice uzaklaşmışlardı. Yavaşça kapıyı açarak çıktı. Bu koridor da duramazdı. Hem zaten koridorlardan ağzı yanmıştı. Karşı tarafta, biraz ilerde bir kapı vardı, o tarafa koştu. Tam kapıya vardığı zaman koridorda ayak sesleri duydu. Kaybedecek vakit yoktu. Derhal kapıyı açarak içeriye girdi, gürültüsüzce kapadı. Nefesini tutarak bekledi. Koşar adımla yaklaşan ayak sesleri gene koşar adımla diğer taraftan uzaklaştılar.

Klark duraladı. Sağ tarafında alçak bir mermer sütunun yanı başında, genç bir kadın, çekik gözleri hayret ve korkudan büyümüş, solgun dudaklarında sessiz bir istimdat ifadesiyle, donakalmış ona bakıyordu.

Klark derhal harekete geçti. Bir an tereddüt etse kadın, kendine gelip muhafızları ayaklandırabilirdi. Fakat, bu müdafaasız kadını soğukkanlılıkla öldüremezdi. Genç kadının üzerine yürüdü. Sol elinin dış kenarıyla, kadının boynuna, kulağının hemen altına sert bir vuruş yaptı.

Kadın, dizlerinin bağı çözülmüş gibi, olduğu yere yıkılıverdi.

Klark kendi kendine:

— Erkeklikte böyle şey yok ama, diye mırıldandı. Seni isterik çılgınlık ataktan menedecek başka çare bulamadım. Yarım saate kalmaz, ayılırsın, O zaman avazın çıktığı kadar bağırı mazsan hatırım kalır.

Derhal balkon kapılarından birine koştu. Daha kapıdan çıkmadan arka taraftan biri, düşünce lisanıyla:

— Bir şey mi var, Raina? diye sordu.

Klark derhal çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Fakat kapıyı tamamen kapanmadan, diğer kapıdan odaya yaşlıca bir adam girmiş. Aynı anda hem yerde yatan genç kadını, hem de balkon kapısından çıkmakta olan adamı görmüştü.

Fakat Klark adamı hiç göremedi.

Ağaçlar ve çiçeklerle süslenmiş geniş balkona çıkar çıkmaz, düşünce lisanıyla söylenen bir kelime beyrinde cınladı:

— Darralı!..

III

— Hay aksi şeytan, hay!

Klark bir hamlede ağaçların arasına daldı. Fakat iş işten geçmişti. Koridordan kurtulduğu meydana çıkmıştı. Derhal ortalığı bağırışmalar ve subayların enürleri kapladı. Sanki yerden bitmişçesine balkonda adamlar koşuşmağa başladı. Henüz onun nerede olduğunu görmemişlerdi. Ama herhalde görmekte gecikmiyeceklerdi. Biraz ileride, etrafı çiçeklerle kaplı, beyaz mermner sütunlar üzerine oturtulmuş, mermer tavanlı bir kameriye vardı.

Klark sıçradı. İki eliyle kameriyenin kenarını tutarak yaylandı. Bir kedi gibi kendini yukarı çekerek, kameriyenin üzerine uzanıverdi.

Aşağıda askerler konuşuyorlar, onu arıyorlardı. Seslerine bakılırsa 20 - 30 kişiden az değiller. Önce birkaç tanesi, sonra gurubun kalabalık bir kısmı kameriyenin altına geldiler. Aramağa devam ederek ilerlediler. Yirmi, otuz metre kadar uzaklaştılar. En arkada kalanlar bile kameriyeye varmak üzereydi.

Klark, nefesini tutuyor, sanki yarıp içine girmek istermiş gibi, mermerin üzerine gittikçe daha fazla yapışıyordu.

Kavgadan kaçıyor değildi. Kavgadan kaçmasına sebep yoktu. Klark Sullivan kavgadan kaçmazdı...

Fakat koridordan kurtulalı daha beş dakika bile olmamıştı. Disinterin sadece bir saatlik hazır şarjı vardı ve bu bir hayli azalmıştı. Disinter, kullanılmadığı her dakikada, sadece bir dakikalık şarj yaptığı için, silâhının şimdi belki on dakika, belki de daha az ömrü vardı. Sıkışık bir durumda bu ona yetmezdi. Savaşı bir müddet geciktirebilirse disinter'in otomatik şarjına imkân vermiş olacaktı. Erkeklik uğruna silâhsız bir savaşa girecek değildi ya!.. Maamafih, ondan da korkmuyordu. Eğer icap ederse neden olmasın?

Fakat şu anda mühiin olan cesaret ve erkeklik değil, mağlûp olmamaktı...

O esnada, sarayın tepesinde, kule gibi bir yerden keskin bir ıslık duyuldu. Bütün askerler durakladılar. Bir saniye geçmeden kulede parlak bir şerare görüldü. Sam rüzgârı gibi ılık bir nefes Klark'ın vücudunu dolaştı.

— Vay uğursuz hergele vay!

Klark'ın saklandığı yer meydana çıkmıştı. Derhal fırladı. Kameriyenin altında bulunan iki askerin üzerine atlarken, biraz ilerdeki birini de disinter'le yok ediverdi. Düşerken her iki askerin başına rahatça birer ökçe koydu. Hep beraber yuvarlandılar, fakat kalan yalnız Klark oldu.

Henüz doğrulmadan en yakın iki askeri daha disinter'le temizledi. Kalabalık guruptan uzaklaşarak fırladı ve arkadan sıkıştırmaya çalışan diğer üç askeri de yok etti. Askerler çil yavrusu gibi dağılmışlar, ağaçların, sütunların arkasında siper almışlardı.

Klark kaçmak üzere harekete geçmeğe fırsat bulamadan, bir subayın sert kumandası üzerine askerler üç taraftan taarruza geçtiler.

Disinter, amansız bir isabetle sağdan soldan adam biçiyor, buna rağmen askerlerin sayısı azalmıyor, bir kaybolanın yerini saraydan gelen birkaç tanesi alıyordu. Klark, askerlerin bir gerileme ânından istifa-

de ederek koştı. Karşısına çıkan iki askerin üzerine disinteri boşalttı...

Hayret!..

Askerler üzerine gelmeğe devam ettiler...

Disinter'in şarjı bitmişti.

Klark hiç düşünmeden daldı. Yanyana koşan iki askerin birer bacakları, omuzlarına isabet edecek şekilde eğilerek aralarına girdi. Her iki askerin birer bacağını kavrayarak doğruldu. Aldığı hızla, olduğu yerde dönerek, neye uğradıklarını anlayamıyan askerlerin kafasını, vahşi bir kuvvetle kameriyenin mermer sütununa çarptı. Kafatasları çürük yumurta gibi parçalanıp dağılan adamları bırakıp sıçradı, kameriyenin kenarına tutunarak savruldu, tam karşısına gelen bir askerin göğsüne topuklarıyla müthiş bir darbe atarak fırladı.

Arkasından muzafferane bir şiddetle gürleyen:

— Silâhının şarjı bitti! saldırın! kumandasına hiç aldırmadan balkonun parmaklığından aşağı atladı. Bahçenin zemini balkondan iki metre kadar alçaktı. Balkondaki bütün askerler parmaklıktan sapır sapır dökülerek, mermer merdivenlerden boşanarak peşine düştüler. Bahçede bulunan diğer askerler de yolunu kesmek üzere atıldılar.

Fakat kısa da olsa, aradan bir zaman geçmiş ve disinter'in şarj etmesine fırsat vermişti.

Klark, bahçede doğrulduğu anda karşısına çıkan altı askeri, birbiri ardından yırtıcı bir zevkle imha etti. Sonra bahçenin ağaçları arasına daldı. Disinterin tekrar canlanıp, ölüm kusmasını çığlıklarla karşılayan askerler, biraz daha ihtiyatlı davranmakla beraber peşini bırakmadılar.

Biraz sonra ağaçlıkların arasından çıktı. Çimen-siz, düz bir boşlukta koşmağa başladı. Karşısında saray bahçelerinin duvarları görünüyordu. Duvarı atlayıp kaçmağa teşebbüs edecekti. Maalesef askerler ona

bu fırsatı vermediler. Disinter artık ancak, fasılalarla faaliyet gösterebiliyor, bizzat Klark ise, bütün kuvvetine rağmen yorulmağa başladığını hissediyordu. Fakat gene de dişlerini sıkmış, mücadeleye devam ediyordu. Duvarı aşmasına fırsat vermemişlerdi. Üstelik, disinterin uzun müddet faaliyet gösteremediğini anlamış gibi önce biraz sıkıştırıyorlar, Klark silâhını bir müddet kullandıktan sonra, toplu olarak esaslı taarruza geçiyorlardı. Bu, Klark'ın silâhı hakkında bir fikre sahip olduktan sonra tatbik edilecek en mümkün taktikti. Bu taktiğin ilk tecrübesi az daha muvaffakiyetle neticeleniyordu. Klark ancak atletik kabiliyeti, üstün kuvveti ve kavgayı bir ilim seviyesine getirmiş olması sayesinde kurtulabildi.

İkinci teşebbüslerini iyi ayarlıyamadılar. Hücuma geçtikleri zaman disinter'de daha on, on beş saniyelik şarj kalmış bulunuyordu. Bukadar şarj, bukadar yakın mesafede, artan tesiriyle bu on beş askerin canına türkü söyletirdi. Böyle bir zayıat karşısında muhafızlar çekilmeğe mecbur kaldılar.

Fakat üçüncü defasında, taarruzlarını çok daha iyi hesaplamışlardı. Evvelâ, disintere şarj zamanı bırakmadılar. Sonra şaşırtmalı saldırarak, daha az zayıatla Klark'a sokulmağa muvaffak oldular. Disinterin türküsü kesildiği zaman, Klark'a en yakın askerler ancak birkaç metre mesafedeydi.

Haklı bir zafer nârasıyle ileri atıldılar.

Fakat, artık yüksek sesle ve İngilizce olarak ana avrat söven Klark'ın, ilk kırıcı yumruğu en yakındaki askerin çenesini bulup dağıtmadan, bu zafer nârası bir hayret ve hiddet çılgınlığına döndü. Klark, bu değişikliğin sebebini anlayamamıştı. Üzerine atılan, çullanmağa muvaffak olan dört, beş askeri boks, güreş, Japon güreşi ve daha ne kadar kavga hüneri varsa, hepsini kullanarak, defetmeğe uğraşmak, ona etrafına bakmağa fırsat vermiyordu. Yalnız muhakeme-

si zehir gibi çalışıyor, kavrayamadığı bu durumu aydınlatmağa çabalıyordu.

Nihayet nereden geldikleri anlaşılmayan beyaz elbiseli yabancı adamları gördü... Kendisine taarruz etmekte olan saray muhafızlarından birinin, sırtı bir gamma tabancasının şuaı ile kavrulup, haykırarak yere düştüğü zaman, bu beyaz elbiselilerin birincisini gördü. Diğer askerlerin şaşkınlığından istifade ederek disinteri doğrulttu ve en yakınındaki birkaç kişiyi temizleyerek etrafını yeniden açtı.

Yeni gelen yabancılar yirmi kişi kadardılar. Beyaz elbiseli, yeşil saçlı, mor tenli idiler. Hem sağ, hem sol taraftan askerlerin etrafını sarmışlar, bütün dikkatlerini Klark'a teksif etmiş bulunan muhafızları arkadan bastırmışlardı.

Gamma silâhları Klark'a tesir etmediği için, ancak bedenlen çarpışarak kendisini yakalamaya çalışan muhafızlar, tamamen gafil avlandılar ve sayıları çok üstün olmasına rağmen ilk temasta çok zayıt verdiler.

Şimdi vaziyet bir ana baba günü halini almıştı. Gamma tabancaları için çok yakın sayılacak mesafeden yapılan atışlarla, şualar temas ettikleri vücutları ânî bir parlama ile feci bir şekilde yakıyor ve bu cehennemî acı içinde canhıraş feryatlar savuranların sesi kulakları yırtıyordu.

Muhafızlar ilk şaşkınlık ânı geçince toparlanıp, beyazlı adamlara saldırdılar. Şimdi onlar da zayıt vermeğe başlamışlardı. Üstün sayıları sayesinde muhakkak bir zafer elde edecekleri aşikârdı.

Lâkin, işte o zaman disinter yeniden konuşmağa başladı.

Disinter, esrarenigiz ölüm makinesi muhafızlar arasından kurbanlarını seçip, gürülmez âlemlere yolladıkça, iki ateş arasında kalan askerler paniğe uğrayarak kaçtılar.

İlk panik alâmetleri belirince, beyazlı adamlar

içinden sempatik yüzlü bir genç Klark'a düşünce lisanıyla:

— Yabancı, dedi, muhafızlar uzun menzilli silâhlarla taarruza geçip işimizi bitirmeden hemen uzaklaşalım. Sen de bizimle gel!

Klark, nereye? diye sormadı. Gencin peşinden gitmesi, hayatını kurtararı bu adamların ona bir fenalık yapmıyacakları düşüncesinden değil, beyaz elbiseli sempatik gencin yüzünde okunan mert ifadeye itimat-tan ileri geliyordu. Askerlerin panik içinde dağılmasından istifade ederek duvardan atladılar ve meçhul bir istikamete yollandılar.

IX

KORET

Klark, beyaz elbiseli adamlarla beraber, biraz ilerde ağaçlıklar arasına gizlenmiş bir uçan daireye vardığı zaman, bunun da ilk bindiği daire tipinde, fakat nispeten daha küçük olduğunu gördü. Çarpışmadan sağ dönenler, sema gemisini bekleyen nöbetçilerle beraber hiç vakit kaybetmeden daireye bindiler ve derhal hareket ettiler.

Hareketten hemen sonra, yeşil saçlı genç adam, Klark'a dönerek güler yüzle kendini takdim etti:

— Ben, Koret'in muavinlerinden Albay Tades'im. Siz, rahatça anlaşıyor ki, Yarbay Minaş'ın getirdiği Darrakısınız. Hoş geldiniz.

Sonra sağ elini sol omuzuna götürerek askerce selâm verdi. Klark ta kendisini takdim etti, dost niyetlerle gelmiş olmasına rağmen, Bartok'un kendisini ölüm tehdidiyle karşıladığını söyleyerek, merakını gizleyemedi ilâve etti:

— Yalnız anlıyamadığım bazı şeyler var: sizler kimsiniz? Muavini olduğunu söylediğiniz Koret kim? Beni niçin kurtardınız? Saray muhafızlarıyla çarpışmanız ve kaçak durumuna düşmeniz sadece beni kur-

tarmanın zevki için olmasa gerek. Bu hususta beni biraz tenvir ederseniz, doğrusu çok makbule geçecek.

Tades neşeli bir kahkaha attı:

— Haklısınız! dedi. Bugünkü hâdiseler ve bilhassa bu hâdiseleri hazırlayan şartlar sizin için bir muam-ma olsa gerek... Seyahat esnasında size gerektiği kadar malûmat veririm.

— Hiç olmazsa nereye gittiğimizi, şimdi öğrenebilir miyim?

— Gayet tabi: Koret'in yanına...

O sırada gemiyi idare eden subay, sözünü kesti:

— Albay Tades! Bartok'un gemileri takibe geçtiler. Emirleriniz?

Tades, Klark'a bir işaret yaparak, kumanda mevkiine yürüdü.

Yuvarlak odanın ön tarafında zeminden biraz yüksek bir plâtfom üzerine çıktılar. Önlerinde aşağı yukarı bel yüksekliğinde, uzunluğu iki metre ve genişliği altmış santimetre kadar olan, ufkî bir tablo vardı. Bu tablo hususî bir radar tertibatıyla geminin altındaki zemini gösteriyordu. Klark'ın en hoşuna giden şey, bu radarın dünyadaki radarlardan çok farklı olup, bir sinema perdesi gibi herşeyi en ufak teferrüatına kadar ve tabiî renkleriyle göstermesiydi.

Bu ufkî tablonun ötesinde, ondan takriben iki misli uzun ve aynı nisbette geniş olan, şakulî ve kavisli bir başka tablo vardı. Bu da, bir düğme ile ayar edilerek uçağın cephesini veya arka tarafını gösteriyordu.

Her iki tablonun önünde, yanında, üstünde bir sürü düğmeler, kollar, komütatörler vardı.

Klark ile Tades kumanda mevkiine çıktıkları zaman, şakulî tablo, uçan dairenin arka cephesini gösterecek şekilde ayar edilmişti. Tablonun alt tarafında küçük, parlak noktalar halinde yirmi, otuz kadar uçan daire görünüyordu.

Tades bir kolu çekti, kolun arkasındaki müşiri 100 e getirdi. Şimdi uçan daire alabildiğine dik bir ro-

ta ile ve başdöndürücü bir süratle yükseliyordu. Bununla beraber takip eden uçan daireler radar camı üzerinde yavaş yavaş büyüyordu.

Klark merakla sordu:

— Bu gemilerden kurtulabilecek misiniz? Onların sürati daha fazla gibi görünüyor.

Tades, şayanı hayret bir soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Onların sürati bizimkinin aşağı yukarı iki mislidir. Silâhları da bizimkinden daha fazla tesirli ve daha uzun menzillidir. Bununla beraber yüzde doksan beş ihtimalle kurtulacağız. Yüzde beş ihtimal bir ârıza vukuu veya şanssızlık payıdır.

Klark hayretle:

— Peki ama, dedi, bunu nasıl başaracaksınız?

— Çok basit. Bu gemilerin hareketi ve savaşı tamamen otomatiktir. Fakat bir noktaya kadar tabî... Yani gemi, nasıl hareket edeceğine kendisi karar veremez. Pilot karar verir ve gereken düğmeye basar, elektronik beyinler faaliyete geçerek verilen kumandayı yerine getirmek için lâzım gelen hesapları ve düzeltmeleri yapar. Böylece pilot kumanda düğmesince bastıktan azamî yarım saniye sonra manevra tatbik edilir. Burada pilotun vazifesi sadece bir düğmeye basmak olduğuna göre, sizde uçağın idaresinde pilotun tesirinin pek az olduğu kanaati uyanabilir. Fakat mesele böyle değildir. Sürat ne kadar çok, geminin otomatik hareketi ne kadar mükemmel olursa pilotun tesiri de okadar büyük olur. Bu tabî normal ve yeknasak uçuşlarda mevzuubahis değil. O zaman elektronik beyinleri otomatiğe bırakır, keyfinize bakarsınız. Fakat bir feza savaşında iş bambaşkadır. Elektronik beyin hesaplarını okadar çabuk yapıyor ki, onun sarfettiği zaman hiç düşünülmez. Mühim olan, pilotun, icap ettiği zaman, saniyenin onda birini dahi kaybetmeden hangi manevrayı yapacağına karar verip kumandayı vermesindedir. Meselâ 1/100 ışık senesi süratle giden

bir gemiye ateş ederken kaptan bir saniye gecikse, hedef sizin dünyanız ile güneşiniz arasındaki mesafenin beşte biri kadar bir mesafeyi aşmış olur ve isabet ihtimali hemen hemen ortadan kalkar. Mevcut silâhlarımız akıl almıyacak kadar geniş bir saba dahilinde tesir eder ama gemilerimizin sürati de bu saha ile mütenasip olduğu için isabet gene pilotun maharetine kalmıştır.

Klark bu izahata hak verdi. Lâkin, gemi adedine göre üstünlüğün karşı tarafta olacağını kabul etmek taraftarıydı.

— Kendinize pek fazla güveniyorsunuz! dedi.

Tades çok tabîî bir eda ile cevap verdi:

— Elbette. Eina manzumesinin en üstün pilotlarını eski Büyük Amiral Anartu yetiştirmiştir. Bilhas- sa üstünde durarak, hususî bir itina ile yetiştirdiği üç pilot maharet sırasıyla: Koret, kendi oğlu Nartu, sonra da benim... Bizi takip eden filoda benimle boy ölçüşebilecek ayarda pilot yoktur. Bundan başka bizim avantajlarınız da var: biz kaçıyoruz, onlar kovalıyorlar... Biz isabet ettirmek hevesinde değiliz. Fakat onlar mecbur... Sizi kaçırdığınızı, hem de Koret'in gemilerinden biriyle kaçırdığınızı Bartok öğrenince, çok kişinin kellesi gidecek.

— Bahsettiğiniz bu Koret te kimdir?

Tades, bir müddet cevap vermeden radar tablolarına baktı. Sonra başını çevirmeden:

— Onu sonra anlatayım. Önce Bartok'un gemilerini savalım. Zira menzile girmek üzereler.

Klark ufkî tabloya eğilerek, yaklaşan uçan dairelere baktı. Birdenbire tablo bir ışıkla kaplandı. Bu sarı bir ışıktı, sonra kızıl dalgalar halinde dağıldı ve kayboldu.

Tades soğukkanlılığını hiç kaybetmiyordu:

— Ateşe başladılar, dedi. Fakat daha ateş menziline girmediler. Biz ışıktan süratli gittiğimiz için gerimizdeki gamma parlamalarını göremeyiz. Fakat ra-

dar enstantane süratle çalıştığı için alıyor tabii. Bizim ışık membaından uzaklaşmamız üzerine de dalga uzunlukları artıyor ve turuncu olarak gördüğümüz ışık kırmızıya dönüyor. Çıplak gözle görmek mümkün ol-
sa ışığın rengi mor olacak... Fakat bu parlamayı göz-
le gören bir kimse, hayatta kalıp ta ne gördüğünü an-
latamaz; ultra viyole ve gamına şualarıyla derhal kav-
rulur.

Klark, gayri ihtiyarî, eliyle radyokar elbisesini yokladı: gamına şualarına hedef olanlar içinde ken-
disinden başka hayatta kalan olmadığını düşündü.

Bartok'un gernileri iyice yaklaşmış, ateş menzili-
ne girmişti. Şimdi gamına parlamaları sık sık oluyor-
du. Anîde parlayıp kızıl akislerle sönen bu meşalele-
rin kısa süren ışıklarıyla kumanda odası aydınlanıyor,
âletler ve insanlar garip hareketlerle kızılılaşıyor, son-
ra herşey eski halini alınca sanki bütün renkler biraz
yeşile kaçıyordu.

Tades sert bir sesle:

— Radar süzgecini açın! kumandasını verdi.

Teknisyenlerden biri, bir kolu çevirdi. Tabloların
rengi, belli belirsiz koyulaştı. O andan sonra ilk par-
layan gamına bombasının ışığı aksi tabloda görülünce,
Klark süzgeçlerin vazifesini anladı. Biraz evvel parla-
maların ışığı, bütün tabloyu kısa bir aydınlıkla kaplar-
ken, şimdi ancak bir santimetre kadar bir aydınlık
gözüklüyor, ışık yayılmıyordu. Böylece, gamına parla-
maları bütün tabloyu işgal etmiyor ve tablonun boş
kalan kısımlarında uçan daireleri takip etmek müm-
kün oluyordu. Şimdi, Tades bütün dikkatini önündeki
iki tabloya teksif etmiş, elleri bir makine intizamı ile,
süratle kumanda düğmeleri üzerinde dolaşıyordu.

Gamına infilâklerinin meşaleleri gittikçe sıklaş-
mıştı.

Fakat Tades, şayanı hayret bir maharetle, uçan
daireye akıl almıyacak kadar ânî manevralar yapı-
rıyor, kâh yanlamasına bir yaprak gibi boşlukta ka-

arak, kâh bir tekerlek gibi dikilip anî sıçramalar yaparak, âdeta zevkle, takip eden gemileri oynatıyordu. Gözünü bir an bile tablodan ayırmıyor, kumanda düğmelerine mihanikî hareketlerle basıyordu. Halinde marifetli bir makineyi çalıştıran memnun bir çocuk ifadesi vardı. Fakat küçük radar tablolarından savaşı takip eden teknisyenlerden biri, heyecanla:

— Kaptan! 22 derecede başka bir filo var!.. diye bağırdı.

Tades bir düğmeyle oynadı, önündeki kavisli tablonun sağ yarısı, uçan dairenin ön cephesini gösterdi. Tablonun ortasına doğru, yirmi, yirmini beş kadar uçan daire süratle yaklaşıyordu. Az sonra onlar da ateş meziline girecekti. Tades'in gözleri parladı, kısa birkaç kumanda verdi:

— Sağ marketer üçüncü poz! Alto tam! Bütün perdeler açık. Yedek jeneratörler fayrap! Gammacılar atış kontroluna...

Kendisi de, kumanda düğmelerinden birini bırakıp, diğerine geçiyor, manevrasını süratlendiriyordu. Çok geçmeden karşıdan gelen filonun atışları da tablolar üzerinde anî parlamalar yapmağa başladı. Şimdi uçan daire bir filo'dan kaçarken, diğerinin kucağına düşmek tehlikesine maruzdu. Klark heyecanlanıyor, fakat harekete iştirak edemediği için de ayrıca üzülüyordu. Bu durumda onun yapacağı hiçbir şey yoktu. Birdenbire tablonun üzerine diğerlerinden çok daha büyük bir parlama aksetti. Hemen akabinde kumanda kulesinde bir alarm düdüğü çaldı. Muhtelif renkte ışıklar yandı ve söndü.

Teknisyenlerden biri telâşla:

— İsabet eksi 30! Radyasyon yirmi dört buçuk. Tesir sıfır, dedi.

Tades gülümseyerek:

— Bunu iyi atlattık, diye mırıldandı. Fakat az daha gidiyorduk.

Şimşek gibi hareketle, iki eliyle dört kolu birden

çekti, sonra inanevrâ düğmesini çevirdi. Uçan daire bütün gamına toplarını ateşliyerek, bir mermi gibi dikildi ve karşılıklı yaklaşan iki filonun arasından sıyrılarak fırladı.

Semada herşey birbirine karıştı...

Son süratle ve ihtiyatsızca yaklaşan iki filo, aralarından kaçan uçan dairenin tam zamanında ve maharetle yapılmış ateşinin tesiriyle karmakarışık oldu.

Radar tablosu dehşetli bir manzarayla canlandı. Tades'in atışları her iki filodan birer geminin çok yakınında parlıyarak, bu gemileri ânî bir cehennem ateşiyle alevler içinde bıraktı. Karmakarışık birbirlerine giren iki filonun şaşkınlığı arasında, Tades radar kumandası yaparak süratle uzaklaştı...

Tades bir iki dakika daha uçan dairenin seyrini idare ettikten sonra, subaya hitap ederek:

— Zannederim tehlike şimdilik atladı Yüzbaşı! dedi. Siz biraz idareyi alın da ben misafirimizle meşgul olayım.

— Koret, yüzyıllardır hükümrân olan İmparatorlar sülâlesinin son mümessili olan Yago'nun ikinci oğludur. Bartok, o zaman sadece bir Albaydı. Fakat maiyetindeki filoları kandırarak ve sarayda birkaç soysuzun ihanetinden istifade ederek, hükümdarı ve yakınlarını katlettirdi. Sonra da kendini imparator ilân ettirdi. Bunun hikâyesi çok uzundur ve seni ilgilendirmez. Öldürülenlerin arasında Koret'in ağabeysi, Koray, Nartu'nun babası Büyük Amiral Anartu ve babam da vardı. Biz üçümüz o sırada Emamir'de bulunmadığımız için hayatımız kurtuldu. Aradan çok geçmeden, Bartok'u devirip, yerine İmparator olması icap eden Prens Koret'i geçirmek üzere and içtik.

Yago'nun çocukluk arkadaşı ve Bilgi Nazırı ihtiyar Nebilmas da bize iştirak etti.

Henüz tam mânasiyle hazırlanabilmiş değiliz: ge-

milerimiz pek az, adamlarımız da henüz kâfi değil, fakat hepsi Bartok'un gadrına uğramış ve intikam ateşiyle yanan kimseler. Hepsi, Koret için canını feda etmeğe âmâde.

Sana gelince, şu noktada emin olabilirsin ki, Emamiran'a Koret'in hükümdar olduğu zaman gelseydin, istikbalin bambaşka olurdu. Bununla beraber bu hal bizi sana dost yapmaz ve bir teki bile bizim için kıymet ifade eden arkadaşlarımızın canını tehlikeye atmak için kâfi bir sebep değildir. Fakaaat! Bartok'un seni ortadan kaldırmak için bu kadar ısrar etmesi ve senin tek başına, yüzlerce muhafızla çarpışmakta gösterdiğin cesaret, maharet ve muvaffakiyet dikkatimizi celbetti. Neticede (Bartok'un bu kadar düşmanı olan bir adam, bizim dostumuz sayılır) düşüncesiyle, seni kurtarmağa karar verdim. Gizli bir vazife için saray civarına gelmiştik, şans ta yardım etti, sen bizim tarafa doğru kaçtın ve bu işi böyle kolayca hallettik.

Klark başını öne eğerek bir müddet düşündü. Evet! Şimdi durum biraz daha aydınlanmıştı. Fakat daha öğrenmesi lâzım gelen birçok hususlar vardı. İş aceleye getirip şüphe uyandırmamak için bir müddet olurluna bırakıp, durumu iyice düşünmeğe karar verdi ve suallerini hayati noktalardan ziyade, ehemmiyetsiz hususlara inhisar ettirdi:

— Bu diyardan bahsederken, bazan Emamir, bazan Emamiran diyorsunuz. Bu iki isim de aynı yeri mi gösterir?

— Bizim âlemimiz E ve MA isimleriyle iki güneşli bir manzuledir. Parlak ve büyük olanı E'dir. Fakat biz her ikisine müştereken EMA deriz. Seyyarelerimiz altı tanedir, yalnız üç tanesinde bayat mümkündür. Bunlar da sırasıyla Emamir, Emadok ve Emaret'dir. En büyükleri Emamir idare merkezidir. Baş şehri de Emamiran'dır. Yago zamanında bütün bunlar söylenmez, ona sadece Ema İmparatoru denilirdi. Fakat Bartok'un

hâkimiyeti tam ve mutlak olarak ancak Emamir'e inhisar eder.

Koret'in halen bulunduğu ve karargâh olarak seçtiğimiz Emaret, seyyarelerin en küçüğüdür. Emadok, yarı vahşi bir ırkla meskûndur, müstemleke gibi kullanılır. Maamafih Bartok'un totaliter nüfuzu bu seyyarede fazladır.

O anda, Klark'ın oturduğu yerin yakınında, havada muallâkta dururmuş gibi sallanan bir cam daire mor bir ışıkla yandı, söndü. Tades sözünü keserek cam levhaya yaklaştı:

— Söyle! Ben Albay Tades.

Cam levhada gemiyi idare eden subayın yüzü belirirdi ve sâkin bir sesle:

— Emaret'e yaklaşıyoruz, dedi. Geldiğimizi Koret'e haber verdim. Perdeyi açmağa hazırlanmalarını bildirdim.

— Pekâlâ, şimdi geliyorum.

Tades, Klark'a döndü:

— Nihayet geldik. Bu konuşmaya başka bir zaman devam ederiz.

Kumanda köprüsüne çıktıkları zaman, uçan daire meçhul bir zemine yaklaşıyordu. Klark merakla etrafı seyretti. Enma manzumesine geldiğindenberi ilk defa soğukkanlılıkla etrafını tetkik edebiliyordu. İndikleri yer, kızıl - turuncu renkler veren bir dağın önünde açılan geniş bir düzlüktü. Geniş yapraklı ağaçlar ve ağaçların arasına dağılmış garip binalar vardı. Bunların çoğu daire şeklinde ve kubbeliydi. Daha yaklaşıncaya Klark bunların helezonî kavislerden ibaret olduğunu gördü. Bir binanın helezonu bazan çözülüyor ve askıda duran geniş bir kavis çizdikten sonra bir diğer binanın helezonu ile birleşiyordu. Zevki selim sahibi bir dekoratörün elinden çıkmış gibi zarif kavisler insanda sâkin bir hareket intibâ uyandırıyor. Çok

geçmeden uçan daire sarsıntısız bir inişle zemine temas etti ve durdu.

Koret, aşağı yukarı Tades'in yaşında, uzun boylu, güler yüzlü, iri çekik gözleri zeki bir lâcivert ışıkla parlayan, gayet yakışıklı bir adamdı. Yanında duran birinci muavini Nartu, ondan biraz daha kısa, geniş göğüslü, otoriter tavırlı bir gençti.

Prens ve her iki muavininin müşterek vasıfları gençlik, güler yüzlülük ve neşeli bir samimiyet gibi görünüyordu. Sol yanında duran buruşuk yüzlü ihtiyar herhalde Nebilmas olacaktı.

Klark yaklaşıncı Koret sağ elini sol omuzuna götürerek selâmladı, gayet ahenkli bir sesle:

— Hoş geldiniz Albay Klark Sullivan, dedi. Bartok'un düşmanları benim dostlarımdır.

Klark topuklarını vurarak, hakikî bir Amerikan subayı gibi selâm çaktı. Sonra:

— Prens Koret, dedi, hayatımı kurtaran sizlere şükran borcumu ödeyebilmek benim için bir bahtiyarlık olacaktır.

Takdim merasimi bittikten sonra, o helezonî binalardan birine girdiler. Burası Klark'ın havadan gördüğünden çok daha büyük, yassı ve geniş bir bina idi. Klark görünürde hiç merdiven olmadığını farkettiler. Bir tek basamakla zemin katı seviyesine çıkılıyor. Üst katlara Bartok'un sarayında gördüğü döşemelere benzer bir tertibatla ve bir helezon takip edilerek çıkılıyordu. Yuvarlak bir salona vardılar. Salonun bir yanında camdan bir asansör yukardaki kubbeye çıkıyordu. Orta yerde alçak ve geniş bir masa üzerinde bir sürü yiyecek hazırlanmıştı.

Klark, Koret'e dünyadan dost maksatlarla geldiğini, fakat uçan daireler dünyada yere inmediği ve dünya medeniyetinin de dairelerin geldiği yıldız seyahati mümkün kılacak uçakları olmadığı için tehlikeli bir usulle uçan daireye girmeğe teşebbüs ettiğini

ve bu teşebbüsü takip eden maceralarını anlattı. Gayet tabii Amaşa faslını kapalı geçti.

Koret bu maceraları dinledikten sonra:

— Babam, diye cevap verdi, ihtiyar dostumuz Nebilmas'ın mükemmelleştirdiği elektromanyetik uçuşla, başka güneş manzumelerine gitmeğe karar verdi. Kendisi sulhçu bir hakan olduğu için gayet tabii, bu düşüncesi de tamamen sulhçu idi. Sizin güneş manzumesinde kayda değer medeniyet yalnız sizin dünyanız Darra'da olduğu için temasa geçmeden evvel Darra'daki insanların durumunu tetkik ettirdi. Elde edilen neticelere göre temas etmeğe veya etmemeğe karar verecekti. İlk etraflı tetkikler, Darra üzerindeki kavimlerin, teknik ve sosyolojik bakımdan bizden hayli farklı olduğunu gösterdi. O zaman Darra ikiye bölünmüş ve amansız bir harbe girişilmişti. Fakat daha, hâlâ mermili silâhlar kullanılıyordu. Hava gemileri de çok iptidai idi. İmparator Yago, Darra ile derhal temasa geçmenin doğru olmayacağına karar verdi. Bununla beraber dünyanızı daimî bir tarassut altında bulundurdu. Biliyorsunuz, Galaksimiz içinde binlerce hattâ milyonlarca güneş var, bunların birçoğunun da seyyareleri mevcut. Yago zamanında biz, yakın seyyarelerin birçoğuna gittik. Fakat hayat şartları Ema manzumesine en yakın olan manzume sizinki, Yani güneş manzumesiydi. Tetkik ettiğimiz seyyarelerin bir kısmında hayat şartları bizim için uygun değildi, bir kısmında da medeniyet okadar geri idi ki, onlarla temas iyi neticeler vermezdi. Bazı seyyarelerde de ileri, fakat sönmüş ve kaybolmuş medeniyetlerin eserlerine rastladık. Bazılarında da nasıl olduğunu anlayamadığımız fecî bir tahribin neticelerini gördük. Nebilmas bu tahribatın, Galaksinin başka tarafından gelen ve bizden daha inüterakki fakat zalim bir ırk tarafından yapıldığı kanaatinde. Fakat sebebini o da anlayamadığı gibi, bu tahribatta ne gibi silâhlar kullanıldığını da tahmin edemiyor. Zamanla Darra terakki etti

ve Yago bu terakkiyi memnuniyetle takip etti. Yakın mazide siz ilk atom infilâklerini başardığınız zaman, artık sizinle dostane bir anlaşma yapabilmemiz için bir tek şey kalıyordu: içtimat nizamlarınızı düzeltmeniz ve bütün milletlerin sulh içinde yaşamasını temin etmeniz... Fakat talihin garip cilvesine bakın ki, biz sizi kusurlu bulurken kendi âlemimizde 800 senedenberi görülmemiş bir dahilî harp zuhur etti. Neticede İmparator Yago katledilip yerine Bartok denen maceraperest geçtikten sonra durum tamamen değişti. Darra'da Uranyum mevcut olduğu atom infilâklarından alâşılıyor. Bizce çok kıymetli olan ve gamına silâhlarımızda kullandığımız Siryum madeni de olması muhtemel. Bartok bunları istiyor. İnsanlıkla alâkası olmıyan vahşi bir varlık olduğu için de Darra'nın bütün sâkinlerini mahvedip gayesine varabilir. Onun Darra'ya topyekûn bir taarruzda bulunmamasına yegâne sebep, kuvvetlerini Ema'dan uzaklaştırdığı takdirde bizim derhal harekete geçmemizden korkmasıdır. Zaten hakikat te budur. Bartok Ema'dan uzaklaşır uzaklaşmaz, İmparatorluğu maziye karışır. Hatta biz, bir aralık, onun böyle bir savaşa girmesini sabırsızlıkla bekledik.

Koret biraz duralayıp, Klark'ın yüzüne dost bir bakışla baktıktan sonra devam etti:

— Netice itibariyle herşeyi şöyle hülâsa edebilirim: biz Darra'ya sulhsever niyetlerle bakıyoruz. Bartok ise aksine... Biz mevcut oldukça Bartok kendini rahat hissedemiyeceği için, Darra'ya taarruz edemez. Biz Bartok'u yenersek herşey hallolur, fakat Ema ile Darra'nın tam mânasiyle anlaşabilmesi için vakit erkendir. Biz kaybedersek o zaman Darra'nın mahvolması bir gün meselesi olacaktır. Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, dostluğumuz daha mühim ve hakikî sebeplere dayanıyor. Siz ne fikirdesiniz?

— Muhakemenize iştirak ediyorum, Prens. Bütün bu mütaleaları bir neticeye bağlarsak: size

yardını etmek menfaatim icabıdır. Buna, muavininiz Tades'e şahsî borcumu da ilâve edersek... Şu halde: ben de sizinle beraberim... Size nasıl bir fayda dokunabileceğini bilmiyorum, fakat elinden gelen herşeyi fedakârlıkla yapınağa hazırlarım. Buna şerefim üzerine söz veriyorum.

İki gencin anlaşması çok kolay oldu. Çünkü, ikisi de açık sözlü, açık yürekli ve samimî görünüşlü idiler.

Koret, Klark'a saray muhafızlarının gamına silâhlarının nasıl olup ta tesir etmediğini sordu. Klark radyokor elbisesinin hassalarını anlattı. Bilgin Nebilmas, bilhassa bu konu ile ilgilenerek radyokor'u tetkik etmesine müsaade istedi. Ayrıca disinterden de bahsettiler. Çok kısa zamanda dört genç anlaşmışlar, arkadaş olmuşlardı. O aralık kapı açıldı ve içeriye biri girdi. Klark, kapıya arkası dönük olduğu için içeri girenin kim olduğunu görmemişti.

Koret yeni gelene hitaben:

— O! İyi ki geldin Bücek. Sana misafirimizi takdim edeyim! diyerek ilerledi.

Klark yavaşça döndü. Beklemediği, tahmin edemediği kadar tatlı bir sürprizle karşılaştı. İçeri giren 18 - 20 yaşlarında bir genç kızdı ve şimdi birkaç adım ötede, gizlemeğe çalışmadığı bir merakla Klark'ı süzüyordu.

Genç pilot binbir inacera sonunda vardığı bu yepyeni dünyada, umumiyetle bütün kadınların güzel olduğunu farketmiş ve hattâ bu dilberlerden bir tanesiyle daha samimî bir temas neticesinde derunî hususiyetlerine de vakıf olmuştu. Fakat şimdi karşısında duran genç kız, diğerlerinin hepsinden üstün, onların arasında prensesliğe lâyık bir varlıktı.

Parlak koyu yeşil saçları, siyaha çalar, nefti akislerle yere kadar uzanıyordu. Efiâtun teni okadar açık renkti ki, âdeta tatlı bir pembeye çalıyor, uzun zarif boynunu tek, siyah taşlı bir kolye süslüyordu. Gözleri, diğerlerinininkilere nisbetle daha az çekik ve gayet

iriydi. Bu güzel gözlerin kadife gibi yumuşak, lâci-
vert - siyah bebeklerinde okunan aşikâr meraka ilâve-
ten daha derin ve daha gizli bir şahsî alâka sezmek
mümkündü.

Uzun, kıvrak vücudu krem renginde sade fakat
zarif bir elbiseyle örtülmüştü.

— Bücek, Darra dünyasından Ena manzumesini
ziyarete gelen yabancı Pilot Albay Klark Sullivan'ı sa-
na takdim ederim! Klark kızkardeşim Prenses Bücek
size misafirliğinizden dolayı teşekkür eder.

Klark sert bir selâm çaktıktan sonra, yeryüzünde
artık demode olmasına rağmen, içinden öyle geldiği
için, Fransız usulü zarif bir reverans yaptı.

— Sayın Prenses, hüsnü kabullerinden dolayı min-
nettarım, dedi.

Prenses Bücek, gözlerini bir an Klark'dan ayırma-
dan, harikulâde ahenkli bir sesle:

— Albay Klark, eviniz, eviniz, arzularınız arzuları-
mızdır. Bu andan itibaren soframızda, yanımızda ve
gönlümüzde yeriniz vardır... diye mukabele etti.

Klark bu âlemde kadın erkek herkesin gayet gü-
zel bir sesi olduğunu hayretle müşahade etmiş, fakat
bu türlü bu hakikate kendini alıştıramamıştı. Bunun-
la beraber Prensesin sesinde, diğerlerinden farklı ve
üstün öyle bir cana yakınlık vardı ki kulaklarına ina-
namıyordu.

Bu ses ahengi, bu hareket zarafeti, bu yüz güzel-
liği ve bu vücut cazibesi karşısında tamamen büyülen-
mişti. Varılmış gibi yerinde hareketsiz kaldı. Bu du-
rum diğer üç gencin gözünden kaçmamıştı. Tades neşe-
li bir kahkahayla:

— Bücek, daha ilk görünüşte Klark'ı iştir ettin.
Güzellik bombardımanını kesmezsen zavallıyı mecnun
edeceksin, dedi.

Prenses sevimli bir mahcubiyetle gözlerini Ta-
des'e çevirdi ve eflâtın yüzü biraz daha pembeleşti

Koret kızkardeşinin mahcubiyetini örtmek için, bahsi değiştirdi:

— Ne dersiniz? Şu sofradaki leziz yiyecekleri bekletmemek, münasip olmaz mı? Ben tek başıma bir kant yiyecek kadar hissediyorum, kendimi...

Hepsi güldüler. Yalnız Klark anlamadı. Yanıbaşındaki Tades'e eğilerek sordu:

— Kant nedir?

Tades'in verdiği izahatla anladı ki, kant, ufak bir tay büyüklüğünde, ehli ve eti çok lezzetli bir kuştur.

Koret'in fikrine hep beraber iştirak ederek kalktılar.

Önce Prenses Bücek alçak masanın şeref mevkiine oturdu. Bir yanına Klark, diğer yanına da Prens Koret geçtiler. Diğerleri masanın etrafına dağıldılar. Zengin çeşitli yiyeceklerin hiçbirisi, Klark'ın o güne kadar yediği şeylere benzemiyor, hattâ bir tarifini yapacak kadar bile bunları yeryüzünde yemeğe alıştığı şeylerle kıyas edemiyordu.

Her göz göze gelişlerinde Bücek pembeleşerek güzel gözlerini başka tarafa çeviriyordu.

X

BÜCEK

O akşam Klark, diğerlerinden ayrılarak, yalnız başına hava almak ve birkaç günün birbirini takip eden heyecanlı hâdiselerinden ayrılıp başını dinlemek için geniş terasaya çıktı.

Başının üstündeki sema dünya yüzünde hiç şahit olmadığı bir yıldız bolluğu içinde pırıl pırıl yanıyordu. Gökte, âşina olduğu yıldız topluluklarından hiçbirini seçemiyordu: Büyük Ayı, Küçük Ayı ve diğerleri...

Biri sağda, biri solda olmak üzere Emamir ve Emadok, dünyanın peykinden daha küçük fakat çok daha parlak iki ay gibi, seyyarenin ultraviyole muh-

leviyatı zengin atmosferine, eflâtun bir şeffaflık vererek parlıyorlardı.

Bahçeye indi. Kendisine selâm veren nöbetçinin selâmını aynı şekilde iade etti. Ağaçlar arasında yürümeğe başladı. Koret'in ısrarı üzerine, pilot elbisesini değiştirmiş Ema insanların giydiği o rahat elbiseyi giymişti. Ayaklarında da yeni ayakkabılar vardı. Bu ayakkabılar Klark için çok esrarengiz şeylerdi. Bunlar yeni iken hepsi aynı boyda olan, fakat ayağa giyildikleri zaman derhal ayağın şeklini alan orijinal sandallardı. Klark bu ayakkabılara hayret etmiş fakat bu marifeti nasıl başardıklarını anlıyamanııştı.

Radyokoru gene elbisesinin üstüne giymiş ve bir nuska gibi üzerinden asla ayıramadığı disinteri de k ılıfına takınağı ihmal etmemiştı.

Prensin karargâh itti haz ettiğı ve babası Hakan Yago'nun av köşkü olan binadan yüz metre ilerde yan geçitlerden birinde hafif bir ayak sesi işitti. Devamlı tehlikeler atlatmanın verdiği bir alışkanlıkla durdu, gelenin kim olduğunu görmeğe çalıştı. Fakat ağaçların seyrek ve geniş yaprakları arasından ancak beyazlar giyinmiş bir siluet seçebildi. Bu, bir kadındı. Klark ilerliyerek yolun dönemeç yerine vardı. Eflâtun aydınlıkta kadının yüzü beyaz ve saçları da simsiyah görünüyordu. Klark bir an, bu yaklaşan kadının kendisi gibi bir dünyalı olduğunu zannetti. Fakat biraz daha yaklaşıncı kadını tanıdı: Prenses Bücke!..

Prenses te onu görmüş ve duraklamıştı.

Klark yavaşça yürüyerek, yanına geldi:

— Prenses, dedi, gecelerinizin ne kadar güzel olduğunu insan ancak bizzat gördükten sonra anlayabiliyor. Bu güzelliğı tasvir etmemi isteseler eminim ki yakışacak bir tek kelime bile bulamıyacağım.

Prenses sâkin gecenin koynunda sihirli bir flüt gibi öten sesiyle:

— Sahiden okadar güzel mi buluyorsunuz? Ben de

bu seyyarenin gecelerini severim. Fakat sabah tuluğ vakti, Emadok çok daha güzeldir.

Yanyana yürümeğe başladılar. Klark bu şairane dekor ve bu sihirli gecede harikulâde güzel genç kızın yakınlığını derin bir hisle duyuyor, Bücek'in lâtif rayihası, başını döndürüyordu. Genç kıza gayri ihtiyari biraz daha sokuldu ve:

— Ema'ya gelmek üzere yola çıktığım zaman, burada bu kadar güzellikle karşılaşacağımı asla tahayyül etmiyordum! dedi. Fakat bu güzellikler içinde, en çok zevkimi okşayan şey, kadınların inanılmaz güzelliği ve vücut tenasübü...

Bücek biraz çapkın, biraz da mahcup bir gülüşle sözünü kesti:

— Bütün kadınları mı güzel buluyorsunuz?

Klark bu fırsatı kaçıramazdı:

— Bütün kadınlar güzel Prenses, dedi. Fakat bir tane Prenses Bücek var. Sizi gördükten sonra, bütün diğer kadınlar çabuk unutulmuş sevimli rüyalar gibi...

Bücek başını öne eğdi, Klark'ın yemektenberi müşahede ettiği gibi, hislerini yapmacıksız bir masumiyetle ifade ederek:

— Sizin dünyanızın da erkekleri çok güzel galiba. Siz çok yakışıklısınız, Ema kadınları sizi rahat bırakmayacaklar zannederim.

— Ema kadınları içinde yalnız bir tanesinin hakkındaki kanaati beni ilgilendirir.

Bücek daha samimî ve daha çapkın bir tebessümle:

— Amaşa mı? diye sordu.

— Amaşa, biraz evvel bahsettiğim sevinçli rüyalarından biridir. Bunlar öyle rüyalar ki, uyandığınız zaman dimağınızda hoş bir intiba kalır, tekrarını hâzînenle aramazsınız. Halbuki, ruhunuz güneşin her sabah doğmasını, berrak semanın başınızın üstünde her zaman kanat germesini ister ve bazan uzaklarda parıldayan yıldızlara baktığınız zaman, tahli edemedi-

giniz bir his, size ellerinizi uzatınak ve bu uzak yıldızları avuçlamak arzusu verir. Ben işte böyle uzak bir yıldız kadar güzel olan bir insandan bahsediyorum, Prenses!

— Darra'dan semaya baktığınız zaman, belki Emayı da görüp aynı hisse kapılırdınız. Halbuki şimdi buradasınız. Her yıldıza yetişmek mümkündür, Albayım. Fakat siz bir avuç dolusu yıldız istiyorsunuz. Korkarım ki, bir çoklarını kavramak isterken bu yıldızlardan en cazip olanlarını elleriniz arasından kaçıracaksınız.

— Ya bunlardan biri, bir güneşe. Onun parlaklığı yanında diğerleri boyalı tenekeler gibi kalırsa, bu güneşe başını kaldırmak bir cinnet değil midir? Ne elde edebilirim ki?

Bücek'in billûr sesi birden, derin bir ihtizazla olgunlaşarak:

— Denemeden bilemezsiniz...

Klark hıraretle genç kızın ellerine sarıldı:

— Bücek, hislerimi bağışla. Siz bana en samimî dost muamelesi gösterdiniz. Buna asla ihanetle mukabele edemem; fakat sözlerim samimîdir. Seni ilk gördüğüm andanberi seviyorum.

Bücek elini Klark'ın ellerinden kurtararak, genç Pilotun saçları arasında gezdirdi:

— Seni göriince ben de vurulmuş gibi oldum Klark! Fakat müsterih ol, Koret'le dostluğunuz ve ittifakınız bana karşı duyduğün hislerle bozulmaz. Aşk bambaşka mevzudur. Yalnız bir prenses olmak sıfatıyla ben, diğer bütün kadınlardan farklı olarak, evleninceye kadar bekâretimi muhafaza etmek mecburiyetindeyim.

Klark, bir eliyle genç kıızı belinden sardı, diğer eliyle de başının arkasından yeşil ipek saçlarını yakaladı ve kendine doğru çekti. Bücek'in alev dudakları aralanmış, gözleri süzölmüş, çekilmişti. Klark bu dudakları, kendi dudakları arasına aldı ve uzun bir bu-

seyle genç kızın bütün benliğine yayılan bir arzu dalgası yarattı.

İki genç ağaçlıklar arasında yavaş yavaş ilerliyorlardı. Bücek, Klark'ın omuzuna yaslanmıştı. Vücudunun tatlı harareti, genç pilotun hislerini gıcıkıyor, sabrı ile oynuyordu. Helezon binaların bulunduğu sahadan oldukça uzaklaşmışlardı. Prenses kendi hususiyetlerinden bahsediyor, Klark'a dünya hakkında birçok sualler sorarak onun muhiti, ailesi ve hemcinsleri hakkında merakını tatmin etmek istiyordu. En çok hayret ettiği mevzu yeryüzünde kadınların bu kadar çok kayıtlara bağlı bulunmasıydı. Bücek'in izah ettiği kendili hayat şartlarından, Klark, Ema'lı kadınların neden bu kadar açık sözlü ve hissiyatlarında neden bu kadar serbest olduklarını anlıyordu. Amaşa ve Minaş'ın onu bu kadar açıkça istemelerinin, Bücek'in daha ilk tanıştıkları günün akşamında ona bu kadar masum ve açık bir yakınlık göstermesinin sebeplerini de ancak şimdi anlamıştı.

Konuşarak ilerlemeğe devam ederken, Klark, birdenbire ânî bir ürperme hissetti. Bütün vücudunu ılık ve nahoş bir dalga kapladı. Bücek aynı sokulgan ve tatlı sesiyle:

— Sana söylemeyi unuttum Kuji, dedi. Buradaki karargâhımızın etrafında ve üstünde kubbe şeklinde bir enerji perdesi vardır. Bu enerji perdesinin frekansına ayar edilmeyen kimse bu perdeyi aşamaz. Tabii gamma silâhlarının şuaları da perdeye çarpınca nötralize olur ve tesirini kaybeder. Biraz evvel biz o perdeden geçtik. Radyokor elbisen seni koruduğu için pek az bir tesire maruz kaldın.

— Bu perdenin frekansına göre ayar edilmemiş insanlara yaptığı tesir nedir? Öldürür mü?

— Hayır sadece bayıltır. Baygınlık ancak birkaç saat sürer. Fakat insan kendine geldikten sonra bir

hafta müddetle hafızasını kaybeder, dimağ konuşması kabiliyetini de gene bir hafta müddetle kullanamaz.

— Bana neden Kuji diye hitap ettin Bücek?

Prenses gene mahcub bir tavırla başını çevirdi:

— Ema âdetlerine göre prenseslerin sevgilisine Kuji denir ve prenses Kuji'siyle alâkasını kesmeden diğer kadınlar onunla alâkadar olamaz...

— Peki ama, Prenses Kuji'siyle alâkasını kesmezse?

— O zaman evlenirler, böylece Kuji, damat prens olur. Tabii o zaman daha serbestleşir. Bizde evlilik harici alâkalar hem erkek, hem de kadın için müsamaha ile karşılanır. Tabii bunun da muayyen kaide-leri vardır.

Konuşmalarına devam ederken, takip ettikleri plâstik yolun sağ tarafında bir kırmızı şerit yandı ve söndü.

Bücek:

— Dur! dedi. İşaret veriyorlar.

Sonra durarak karargâh tarafına döndü. Klark da onu taklit etti. Yüzünü o tarafa çevirdiği anda kuvvetli bir düşünce neşriyatı dimağında akisler yaptı.

— Albay Klark! Derhal karargâha geliniz. Prens Koret sizinle görüşmek istiyor. Mesele hayatîdir.

Klark, Bücek'e döndü:

— Beni çağırıyorlar Bücek, karargâha dönelim.

— Hayır Kuji, sen git, ben biraz yalnız kalıp düşünmek istiyorum.

— Hay hay, Bücek. Şu halde müsaade edersen ben gideyim.

Klark, Bücek'in uzanan dudaklarına eğildi ve uzun uzun öptü. Sonra yavaşça ayrılarak karargâha doğru ilerlemeğe başladı.

Bücek bir müddet onun arkasından baktı. İçinde tatlı bir hüznün vardı. Klark'ın bütün hali, bütün husi-
siyetleri, geniş omuzları, kıvrıkcık siyah saçları, siyah bıyıkları ve herşeyi tanıdığı erkeklerden okadar fark

lıydı ki... Hem onun yanında iken, sanki kudretli şahsiyeti hisleri üzerinde elektrikli bir tesir husule getiriyor, Bücek'i kendisine bağlıyordu.

Fakat Bücek'in ona bağlanması doğru muydu?

Bir prenses ancak evlenmek kasdıyla bir erkeğe bağlanabilirdi. Halbuki Klark ile evlenmeyi düşünmek bile delilikti. Ne olurdu, bir hakan kızı olacağına, alelade bir genç kız olsaydı. O zaman serbestçe Klark'ı davet edebilir ve onun kuvvetli kolları arasında aşk saatleri geçirirdi.

— Ah! Kuji! diye mırıldandı.

Sol tarafında ağaçlıklar arasında belli belirsiz bir çatırtı oldu. Bücek düşüncelerinden ayrılp o tarafa döndü. Gözlerini kıstı ve karanlıkları görmeğe çalıştı. Aynı zamanda dimağını zorluyor, yakınında bir adam varsa düşüncelerini kapmağa çalışıyordu. Fakat dimağında hiçbir yabancı düşünce belirmedi. Yalnız gözleri ağaçlar arasında, müphem bir gölge seçer gibi oldu:

— Kim var orada?

Bücek'in ânırane sesine, kısa bir tereddütten sonra bir erkek sesi cevap verdi:

— Yabancı değil, sayın Prensesim! Telâş etmeyiniz.

Karaltı yavaş adımlarla meydana çıkarak Prensesi doğru geldi.

— Sen... Delür, ne arıyorsun burada? Yanında kim var?

Adam son derece nazik bir şekilde:

— Kimse yok Prenses, yalnızım! dedi.

Bücek ilk gördüğü karaltının eski yerinde hareketsiz durduğunu farkettiler.

— Hayır, birisi var orada. Ve sen onunla beraberdin.

Karaltıya hitaben:

— Hey! diye bağırdı. Derhal çık oradan emrediyorum.

Fakat kımıldayan olmadı.

Genç kız mert adımlarla ağaçların arasına girdi. Fakat daha karaltıya yaklaşımadan, etrafında telâşlı ayak sesleri, konuşmalar oldu. Sonra altı yedi adam peydah oldu. Bunlar Bartok'un askerlerinin üniformalarını taşıyorlardı.

Prenses imdat ister gibi bir ifadeyle:

— Delür! Bartok'un adamları! diye bağırdı.

Fakat, Koret'in en sadık yüzbaşlarından biri olan Delür'ün, bu askerlerin arasında ne işi vardı? Yoksa...

Delür, gene yumuşak ve nazik bir eda ile:

— Telâşlanmayın sayın Prenses! diye sııttı. Sizde bir fenalık yapacak değiller, sadece Darralının hayatına mukabil sizi rehine alacaklar. Koret nasıl olsa sizi onun için harcamağa razı olmaz.

Bücek ihtiyatsızlığını pek geç anladı. Evvelâ enerji perdesinden çıkmaması lâzımdı. Sonra niye Kuji ile beraber dönmemişti? Delür'ün ihanetine vâkıf olduğu için Koret Klark'ı teslimi etse bile Bücek'i iade etmeyecekler, mutlaka öldüreceklerdi. Bu âşikârdı.

Hiddetini yenemiyerek:

— Alçak! diye bağırdı ve küçük gamına tabancasına davrandı.

Hareketini takip eden Delür, askerlere sert bir emir savurarak, bir kedi gibi fırladı. Fakat yarım saniye kadar geç kaldı. Elleri genç kızın silâhına yetişmeden gamına tabancası alevini kustu. Hain yüzbaşı, vücudu bir omuzundan kalçasına kadar feci şekilde yanarak, cansız bir külçe halinde yıkıldı ve kıvrılarak olduğu yerde kaldı. Bücek silâhını askerlere çevirdi. Fakat ateş etmeğe fırsat bulamadan altı çift el onu kısıvrak yakaladılar. Ağzına kapanan kaba ellerin arasından genç Prensesin cıılığı ancak bir ışıık gibi duyuluyordu:

— Kuju! Kuji!...

Klark, Bücek'ten ayrıldıktan sonra hızlı adımlarla av köşküne doğru yürüdü. İçinde bir merak ve sanki müessif bir hâdise olacakmış gibi bir üzüntü vardı. Bir an, geri dönüp Bücek'i almağı düşündü. Fakat daha ilk geldiği gün, tutup ta Prensese ders verecek değildi ya! Buranın nekad ar emin bir yer olduğu hakkında onun hiçbir fikri yoktu, ama Prenses ne yaptığını biliyor olmalıydı.

Koret, Tades ve Nartu karşılaştıkları ilk salondaydılar. Klark girer girmez Koret:

— İyi ki geldin Klark, dedi. Mühim bir hâdise var: Bartok'un feza gemilerinden bir tanesi bu tarafa yaklaşmış. Bizimkiler radarla takip etmişler. Bartok bizim burada olduğumuzu bildiği halde, enerji perdesini aşmağa kudreti yetmediği için, beyhudê yere buraya gemi göndermez. Tahminimiz, seni esir etmek veya nasıl bir muameleye tâbi tuttuğumuzu öğrenmek için geldikleridir. Sen karargâhın teşkilâtını bilmediğin ve enerji perdesi de radyokor elbisenden geçip sana tesir etmiyeceği için, dolaşırken perde dışına çıkıp bir tuzaga düşmen mümkündür. Bunu ihtar etmenin doğru olacağını düşündüm.

Klark, enerji perdesi dışında yalnız ve müdafasız bıraktığı Bücek'i hatırladı; fakat Koret'e bahsetmedi, sadece:

— Sağol Koret! diye teşekkür etti.

Üç genç Bartok'u devirmek için mümkün olan plânlar üzerinde görüştüler. Koret'in feza gemileri sayı itibariyle Bartok'unkilerden çok azdı. Faaliyetlerini de gizliden gizliye yapmak mecburiyetinde kaldıkları için, süratli ve seri halinde imalâta da başlayamıyorlardı. Yalnız, Nebilmas ganıma toplarının isabet ihtimalini arttıran bir keşif başarmış ve bu suretle hatırı sayılır bir silâh üstünlüğü temin edilebilmişti. Fakat bu buluşun gemilere birer birer tatbiki hayli zaman alıyordu. Nebilmas'ın şahsî görüşü, Klark ile etrafıca konuşup Darra'da kullanılan teknikten istifa

de edip edemiyceklerini bütün teferrüatiyle tesbit etmekte. O daha ziyade radyokor'un üzerinde duruyordu. Fakat gençler, karakterleri icabı, bir savunma silâhı olan radyokordan ziyade, bir taarruz silâhı olan disintere alâka gösteriyorlardı.

Vakit epeyce ilerlemişti. Bir aralık Tades uzakla-

— Yahu, Bücek görünürlerde yok. Nerelerde acaba? diye sordu.

Koret, duvardaki ayna gibi birşeye sokuldu. Otomatik düğmeye bastı. Ayna birdenbire karardı ve etrafında incecik, kırmızı bir çerçeve yandı. Sonra bir sinema gibi av köşkünün içini ve etrafındaki bahcenin muhtelif yerlerini gösterdi. Bu vericisiz çalışan kısa menzilli bir televizyon makinesiydi. Muhtelif mahallere yerleştirilmiş elektromanyetik tarassut noktalarına radar sistemiyle gönderilen elektromanyetik dalgalar oradan aksediyor ve bu tarassut noktalarından görülen manzaralar odadaki ekrana aynen geliyordu.

Fakat Prensesin nerede olduğunu bu vasıta ile tesbite muvaffak olamadılar. Koret, umumî düşünce yayını cihazından istifade ederek, Bücek'e derhal köşke gelmesini bildiren bir mesaj gönderdi. Gençler kaygusuzca görüşmelerine devam ettiler. Fakat Klark'ın içine bir kurt düşmüştü. Ya, Prensesin başına birşey geldiyse? Nihayet dayanamıyarak:

— Koret, dedi, bir yabancı olmak sıfatıyla sizin hususî işlerinize karışmam doğru değil, fakat demin beni çağırdığınız zaman ben Prensesle beraber köşkün etrafındaki korulukta ve perdenin dışındaydım. Ben, davetiniz üzerine gelirken, Prenses biraz yalnız kalmak istediğini söyleyerek orada kaldı, benimle beraber gelmedi. Merak edilecek birşey var mı bilmem ama, doğrusunu isterseniz ben merak etmeğe başladım.

Üç arkadaş sanki tek bir adammış gibi aynı anda ayağa kalktılar. En heyecanlısı Tades'di:

— Klark, dedi. Bücek'i nerede bıraktınsa derhal gidip bakalım.

Klark ta kalktı. Fakat ağır başlı Nartu, müdahale etti:

— Heyecanlanma Tades! Bücek çocuk değil. Uzaklaşmamıştır. Şimdi neredeyse gelir.

Koret her ikisinin ortasını bularak söze karıştı:

— Evet, telaşa lüzum yok ama, gidip bir kere bakalım. Bu vesileyle nöbetçileri de gözden geçirmiş oluruz.

Hep beraber Klark'ın Bücek'ten ayrıldığı yere vardılar. Ortalıkta Prensesten hiçbir eser yoktu. Koret, köşk nöbetçileriyle düşünce temasına geçerek, Prensesin döndüğünü görüp görmediklerini sordu. Bütün cevaplar menfiydi.

O zaman Koret, endişelenerek, enfraruj süzgeçli cihazlarla koruluğu ciddi bir araştırmaya tâbi tuttu. Birkaç dakika sonra ekiplerden birinden bir mesaj geldi. Oraya koştular...

Klark'ın Bücek'ten ayrıldığı yerin yakınlarında, ağaçların arasında, gamma ateşiyle vurulmuş, yüzü yere kapanmış bir ceset vardı. Tades cesedi saçlarından tutup çevirince bir hayret ve hiddet mıdası koyuverdi:

— Delir! Vurmuşlar!..

Çok yakından ateş püskürtmüş olan tabanca yüzbaşının vücudunu feci bir şekilde yakmış, hurdahaş etmişti. Cesedin biraz ilersinde, üzerine basıldığı için kısmen yere gömülmüş, Bücek'in boynunda taşıdığı broşu buldular.

Tades umunun fikrine tarcüman olarak, hiddetten titreyen bir sesle:

— Gelen uçan dairenin adamları Bücek'i yalnız bularak kaçırmaya teşebbüs etmişler. Delir nasılsa duyup imdadına koşmuş. Fakat sayıca üstün olan düşmanlar onu öldürüp Prensesi kaçırmaya muvaffak ol-

muşlar. Cesur Bucek, mukavemet etmeğe çalışmış olacak ki mücadeleye kolyesi koparak broşu düşmüş.

Koret, hürmetkâr bir hareketle Yüzbaşının cese-di önünde diz çöktü ve ellerini karşılıklı omuzlarına koyarak:

— Prensesini kurtarmak için hayatını tehlikeye atmağa tereddüt etmeyen cesur arkadaşım, seni ebe-diyeu anacağız.

XI

TADES

— Fakat, diyordu Tades, niçin Delür alârm verip nöbetçileri çağırmadı da tek başına tehlikeye atıldı? Bu şekilde heyecana kapılmasaydı belki daha evvel haber alır, Bartok'un gemisini takip ederdik.

— Mücadele etmeden teslimi olacaklarını mı zan-nediyorsun? Hem yakalanacaklarını anlayınca Bucek'i sağ mı bırakırlardı? Esasen iş işten geçti. Bucek'i kurtarmak için bir plân tasarlamalıyız.

Klark söze katılmamıştı. Bucek'in kaçırlınmasın-da kısmen kendisini kusurlu buluyor, genç Prensesi enerji perdesinin dışında müdafaasız ve tek başına bıraktığı için kendisini affedemiyordu. Kendi kendine küfretnemeğe başladı. Fakat zihninde bir de istifham kalmıştı: Delür'ü, Koret'in karargâh kurduğu av köş-küne geldiğindenberi ilk defa görüyordu, halbuki Yüzbaşının yüzü ona hiç te yabancı gelmiyordu.

Bucek'i kurtarmak için Tades şöyle bir plân tek-lif etti:

— Bucek'i Bartok'un sarayına götürecekleri mu-hakkaktır. Takip ettiğimizi de bildikleri için çok sıkı muhafa tertibatı alacaklar. Emamir'e hücum edip Bucek'i zorla kurtaracak kadar kuvvetli değiliz. Esasen böyle bir teşebbüs bir ihtiyatsızlık olur. Küçük bir gurubun muhafızlar arasından geçmesine ünkân yok-

tur. Yegâne şansımız tek bir kişi göndermektedir: tek kişi görülmeden nöbetçi ve muhafızları atlatabilir. Sen Koret, hayatını tehlikeye atamazsın, senin ölümün bütün ümitlerimizin yıkılması, Bartok'un bütün hayatınca hakan kalması demektir. Yarın kuvvetlerimiz kâfi gelip te Bartok'a harp açacağımız zaman, donanmamızın muvaffakiyeti Nartu'nun baş amiralliği ile mümkündür. Nartu da gidemez, onu kaybedersek donanmamızın muvaffakiyeti tehlikeye düşer... Müsaade et Koret! Ben gideyim... Ya Bücek'i geri getirir, yahut uğrunda can veririm.

Koret cevap vermedi...

İtiraz etmeğe yeltenen Nartu buna muvaffak olamadı...

Bir fikir beyan etmek üzere ağzını açan Nebilmas'ın ağzı öylece açık kaldı...

Birşey oldu... Birşey...

Herkesi yerinde donduran... Koret'in cevabını ağzına tıkayan... Nartu'nun itirazını durduran... Nebilmas'ın havaya kalkan parmağını olduğu yerde hareketsiz bırakan... Anlaşılmaz... Beklenmedik... Mucizevi birşey oldu...

Salonda karmakarışık ve oldukça yüksek sesler, birbirine karışarak yayıldı.

Salonda hiç kimse konuşmuyor, fakat aynı zamanda herkesin sesi işitiliyordu:

— Ben bu Delür'ü bir yerden tanıyacağım ama! Köpoğluyu bir türlü hatırlıyamadım...

— Bücek hayatında senin olamadım... Ölümüm uğrunda olsun...

— Tades niçin gitmek istediğini biliyorum. Fakat kendini tehlikeye...

— Disinteri...

— Ne oluyoruz?

— Bu ne?

— Allahım! Düşünce perdemi indirmedim.

... ve böylece, gittikçe karışan, telâşlı, şüpheli, gürültülü ve dağınık düşünceler, ses halinde ötüyor...

Nihayet hepsinin üstünde, daha yüksek, daha telâşlı fakat alabildiğine sevinçli bir ses yükseldi:

— Radyo! Radyo! Vay anasını durdur şunu ulan! Gözünü sevdiğim Dore! Kulakların çınlasın!

Ve birden ortalığa bir ölüm sükûtu çöktü...

Klark kalbinin güm, güm attığını duyuyordu.

Koret'in ağzı yarı açık, gözlerinde derin bir merakla Klark'a bakıyordu. Nebilinas'ın eli hâlâ havadaydı... Nartu yan gözle Klark'ı süzüyor, bu bakışta mütereddit bir hiddet okunuyordu. Tades vücudu hâlâ Koret'e dönük olduğu halde başını ve göğsünü Klark'a çevirmiş, gözlerinde bütün ruhunu meydana çıkaran telâşlı bir ifade...

Hepsi, hepsi Klark'a bakıyordu.

O, bir adım ileri atarak, Koret'e hitab etti:

— Prens Koret, evvelâ öziir dilemek gerek, fakat emin ol bunu kasten yapmadım. Müsaade edersen izah edeyim.

Hepsi olanca dikkatleriyle dinliyorlardı; Klark sol bileğini göstererek:

— Bu gördüğünüz bir radyodur, dedi. Siz düşünce lisanıyla konuşma kabiliyetine malik olduğunuz için, bu çeşit bir radyo yapmak ihtiyacını duymamışsınız. Ben de Darra'dan ayrıldığımdanberi bu radyoyu kullanmadım. Demin kendi kendime, evvelce Delür'ü nerede gördüğümü düşünürken, dalgınlıkla radyonun açmışım. Sizin düşünce lisanınız bizim Darra'da radyo dalgaları dediğimiz dalgaların çok kısa frekanslı olanlarından ibaret. Fakat sizlerin anten ve dimağlarınız benim radyoma nazaran çok daha zayıf alıcılardır. Netekim siz de, dimağ perdelerinizi kapattığınız zaman hermcinslerinizin dimağına göre ayar edebiliyorsunuz. Fakat radyo çok daha kuvvetli olduğu için sakladığınızı zannettiğiniz fikirleri aldı. Ses halinde nesretti. Anlatabildim mi?

Hepsi, merakları asla hafiflememiş olarak, Klark'a sokuldular. Küçük bilek radyosunu alâka ile takip ettiler. Radyonun düşünce alma kabiliyetini tekrar tekrar tecrübe ettiler.

Emalılarının dimağ perdelerini normal şekilde indir-
dikleri zaman, kendi antenleriyle alamadıkları dü-
şünceleri, radyo mükemmelen alıyordu.

Fakat salonda bulunanların hepsi normalin üs-
tünde iradeye sahip kimselerdi. Radyonun da alarıya-
cağı kat'i bir dimağ perdesi tesis etmeğe muvaffak
oldular.

Koret:

— Bu çok faydalı bir âlet yahu! Nebilmas bun-
lardan yapabilir misin?

Nebilmas cevap vermeden, Nartu şüphe ile sordu:

— Fakat bunun mahzuru yok mu? Bu, düşüncele-
ri ses haline getirince herkes duyuyor. Yalnız radyo-
nun sahibi duymalı ki birşeye yarasın.

Nebilmas, her ikisini birden cevaplandırdı:

— Bu radyolardan yapmak güç olmayacak. Ayri-
ca kulağın arkasına takılan küçük bir âletle radyo-
ların volüm düğmesini asgariye indirip, sesi sadece ih-
tizaz halinde radyo sahibinin kulağına verilebilir.

Tades, tekrar Bücek mevzuuna dönerek Koret'e:

— Koret, teklifimi cevaplandırmadın. Ne diyor-
sun? Daha iyi bir plân bulunabilirse onu düşünelim.

Bu sefer Klark söze karıştı:

— Benim de bir teklifim var, Tades. Gurup ha-
linde gidildiği takdirde muvaffakiyet ihtimali azdır,
diyorsun. Doğrudur. Fakat bir tek kişinin de muvaf-
lak olacağı şüphelidir. Beraber gidelim. İki kişi ne
göze çarpacak kadar kalabalıktır, ne de farkedilince
bir kişi kadar kolaylıkla aldedilebilir. Ayrıca benim
avantajlarım da var. Radyokor, disinter ve kuvvetim...
Hele Nebilmas bir yolunu bulur da bahsettiği kulak
âletlerini çabucak yaparsa, o zaman radyodan da isti-
fade edebiliriz.

Koret, Klark'ın teklifine itiraz etti:

— Fakat Klark, senin bu hususta hayatını tehlikeye atmana lüzum yok.

— Buna rağmen ısrar ediyorum Koret. Bucek'le en son beraber olan bendim. Onu yalnız bırakmasaydım belki de başına hiçbir şey gelmezdi. Onun kaçırılmasında ben şahsımı kusurlu buluyorum. Bu kusurumu tamir etmek azmindeyim.

Kısa bir münakaşadan sonra Klark'ın teklifi kabul edildi. İki gencin küçük, üç dört kişilik bir hava gemisiyle Emanir'e gitmesine karar verildi. Onlar hazırlanıncaya kadar, Nebilmas ta kulağa takılacak cihazlardan iki tane yapacaktı.

Çok geçmeden herkeste hummalı bir faaliyet başladı.

Küçük hava gemisi cehennemî bir süratle Emanir'e doğru yol alıyordu. Kumanda kamarasında, katabalık âletler arasında, ancak iki kişinin sığabileceği kadar yer vardı. Geminin yegâne istirahat kamarasında ise şezlonga benzer iki koltuk yanyana tesbit edilmişti. Bunlar icabında yatak ve icabında koltuk olarak kullanılabiliyordu. Bu küçük gemiyi seçmelerine âmil olan iki sebepten birincisi çok yüksek bir süratle seyredebilmesiydi. İkincisi de küçük hacimde olduğu için radar ağlarından daha kolaylıkla geçmek ihtimaliydi...

Tades, konuşmadan, dişlerini sıkmış geminin idaresiyle meşguldü. Klark hem düşünüyor, hem de radar tablolarını tetkik ediyordu. Birdenbire haykırdı:

— Tamam! Şimdi hatırladım...

— Neyi?

— Delür'ü nereden tanıdığımı. Ben Bartok'un muhafızlarının elinden kaçmaya çalışırken, o bir kordondan Kalkur'la konuşarak geçiyordu.

Tades hayretini gizilemedi:

— Kalkur'la konuşurken mi gördün? İmkânı yok.

— Fakat doğru.. Lâkin ne konuştuklarını iyice hatırlamıyorum. Zaten konuştuklarını iyi işitememişim.

— Bu inanılması çok güç birşey Klark. Delür'e herkesin itimadı vardı. O, bir hain olamaz.

— Ama hâdiseler aksini gösteriyor: Neye tehlikeyi haber vermedi? Tades, bana kalırsa, Bücek'in kaçırılmasında Delür'ün parmağı var.

Tades bu ihtimali bir türlü kabul etmiyordu.

Emamir'e yaklaştıkları zaman derhal alçalarak, seyyarenin zeminine incekmiş gibi, çok alçak uçtular. Emarettten ayrıldıkları zaman gece bir naylı ilerlemiş olmasına rağmen, Emamir'e vardıklarında hava henüz kararmıştı. Maamafih, başşehir Emamıran'a gelinceye kadar vakit gece yarısına yaklaşıyordu. Seyahatlerinin en son yarım saatini aşağı yukarı tam bir radar karartması ile yaptılar. Nihayet Tades, büyük bir maharetle, küçük gemiyi sarayın ağaçlık balkonlarından birine, belli etmeden indirdi.

Klark radyoyu açtı, ayar etti. Her ikisi de kulaklıklarını taktılar ve yavaşça gemiden inerek evvelâ etrafı bir kolaçan ettiler. Klark, disinterden başka yanına bir de gamına tabancası almıştı.

Bücek'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Fakat Klark bunu öğrenmek için bir plân tasarlamıştı: rastgeldikleri her muhafız, subay veya sarayının dimağ neşriyatını mikro radyo ile yoklayacaklar, herhalde bir tanesinden Bücek'in nerede muhafaza altında olduğunu öğreneceklerdi. Sarayın her köşesini mükemmelen bilen Tades, Prensesin bulunduğu yere gitmek için en emin ve kısa yolu tesbit edecek ve şanslarının iyi gitmesine dua ederek maceraya atılacaklardı. Her ikisi de mor karanlıkta iyi seçilmemesi için koyu renk elbise giymişlerdi. Ağaçların arasından büyük bir ihtiyatla ilerlediler. Uzaktan, sarayın

içinden birçok, karışık ve belli belirsiz düşünceler geliyor, fakat iyi anlaşılmıyordu.

Biraz sonra Tades, Klark'ın kolunu çekerek dar bir kapının önünde dimdik duran bir muhafızın karaltısını gösterdi. Her nedense radyo nöbetçinin hiçbir düşüncesini alamıyordu. Klark bunun sebebini araştırırken, Tades aklına birşey gelmiş gibi, yerden küçük bir kuru dal parçası aldı ve nöbetçinin ötesine doğru attı. Dal, nöbetçinin iki adım ötesine düşer düşmez, radyo kanaliyle derhal bir düşünce dimağlarına yayıldı:

— Ne güzel rüya görüyordum. Bu kuşlar da insanı rahat uyutmazlar. Maamafih, bu gece nöbetçiler arttırıldığına göre, sarayda herhalde birtakım dalavereceler dönüyor, uyumamak daha iyi...

Demek ki bu herifin vaziyetten haberi yoktu. İki genç bakiştılar, sonra Klark, sırtını binanın kaypak duvarına vererek, usulca kapıya yanaştı. Nöbetçi uykusu sersemliğinden tamamen ayılmadan birdenbire ortadan kayboluverdi. İnlememiş, bağırmamıştı... Tades, üç adımda Klark'ın yanına geldi. Beraberce kapıyı yokladılar. Kapı içeriden kapalıydı.

Demek ki, nöbetçileri dışarıya kilitliyorlar, ancak nöbet değiştirileceği zaman kapıyı açıyorlardı. Klark, kapının ön, on beş metre ilerisinde, üst katta bir balkonun seviyesine kadar yükselen bir heykeli gösterdi. Dimağ perdesini normal dereceye indirerek yalnız radyonun alacağı ve dolayısıyla yalnız kendinin ve Tades'in anlayacağı bir şekilde:

— Bu heykelden üst kata çıkmak en kestirme iş değil mi? dedi.

Tades aynı tarzda mukabele etti:

— Münasip.

Maymun gibi, heykelin üzerine tırmandılar. Heykelle balkon arasındaki iki metre kadar mesafeyi bir sıçrayışta aşarak sessizce balkona düştüler. Etrafta kimseler yoktu. Balkonun çıplak zeminini koşarak aş-

tılar, bir an içinde çiçek öbeklerinin koyu renkleri arasında kayboldular.

En yakın kapı takriben otuz metre kadar ilerdeydi. Gürültüsüzce yaklaştılar. Kapının önünde iki nöbetçi vardı. Her biri kapının bir tarafında, dimağ perçelerini indirmişler, muhabere etmiyorlar, fakat bambaşka mevzular üzerinde düşünüyorlardı: biri taraftaki nöbetinin arkadaşıyla aynı saatte olmasına içerliyor, içinden küfrediyordu. Nöbetleri ayrı düşmüş olsaydı, arkadaşının güzel karısıyla iki tatlı saat geçirebilirdi, halbuki... Diğeri uykusu geldiğini, nöbetin bitmesine on dakika kaldığını, bu gece arkadaş karısıyla kalmadığı için kadının kendisine asılacağını ve rahat uyku uyutmayacağını düşünüyor. Tasalanıyordu...

Klark, Tades'e gizli usulleriyle:

— Bu boynuzlu herifleri yok edersek, nöbet değiştirmeye gelenler yokluklarının farkına varacaklar. Yeni nöbetçileri temizlersek epeyce vaktimiz olacak. Ne dersin? diye sordu.

Tades hak verdi. Nöbetçilerin düşüncelerini takip ederek bir müddet beklediler. Bu adamlar da nöbetçilerin neden arttırıldığını bilmiyorlardı.

Yeni nöbetçiler gelince Klark, kapının öbür tarafındaki askerin başka tarafa baktığı bir anda yakındaki nöbetçiyi gaiplere gönderdi. Öteki nöbetçi sanki bir önsezi ile döndü ve disinterin iltifatına mazhar olmadan, arkadaşının bir an içinde nasıl olup ta ortadan kaybolduğuna hayret edecek kadar vakit bulabildi. Fakat tehlikeyi içeriye haber veremedi. Esasen tehlikenin ne olduğunu da anıyamadı.

Tades'le Klark kapıdan içeri girdiler. Tades önde, Klark arkada koridora daldılar. Sarayın içi muhafız doluydu. Fakat radyonun yardımıyla kimse onları görmeden saray subay ve erlerinin yerini ve düşüncelerini anlayabildikleri için, Tades derhal yol değiştiriyor, bir salondan diğerine, bir koridordan öbürüne

geçiyorlardı. Bazan kapı arkalarına saklanıyorlar. Bazan saray mensuplarının yatak odalarının mahremiyetine sığınıyorlardı. Birkaç defa sıkışık durumda kaldılar. Fakat disinter yanılmaz bir isabetle imdatlarına yetiştirdi ve kimse mevcudiyetlerinin farkına varmadan tehlikeyi atlattılar. Lâkin gayet tabii, kaybolan askerler nazarı dikkati çekecek ve muhafızlar gaflet uykularından uyanacaklardı. O zamana kadar iki gencin, Bücek'i kurtarmış olmaları şarttı. Yoksa amansız Bartok bu teşebbüslerini anladığı anda Prensesi öldürtebilirdi.

Klark'ın istemiyerek öldürmek mecburiyetinde kaldığı bir kadın subaydan, radyo vasıtasıyla, Bartok'un Prenses Bücek'i kendi dairesine kapatmış olduğunu öğrendiler. Disinterin sillesini yemeden evvel kadının subayın son düşüncesi, Bartok'un geceyi Bücek'in kollarında geçireceğini tasarlaması ve acı bir istihza ile kendi gibi tecrübeli bir aşk san'atkarı dururken Bartok gibi bir adamın toy bir bâkireyi tercih etmesinin sebebinin ne olabileceği idi. Tades, kadının bu marazî fikirlerine okadar içerlemişti ki, subayın yok olduğu yere, sanki orada duruyormuş gibi, hırsla bir tekme attı. Fakat ayağı boşluktan başka birşey bulamadı.

Kestirme bir yoldan Bartok'un dairesinin önüne çıktılar. Orada bir subay olmak üzere beş muhafızın beklediğini gördüler. Klark, diğer muhafızlara yaptığı gibi, bunlar da başka tarafa bakarken içlerinden bir tanesini yok etmek prensibini tatbik etmesine rağmen, aksi bir tesadüfle, askerlerden biri başını çevirdi ve arkadaşının gözlerinin önünde yok olduğunu müşahade etti. Gözleri büyüyerek bağırarak oldu, fakat feryadını tamamlayamadı. Tades'in gamına tabancası herifi yukarıdan aşağıya yakarak, yıldırım çarpmış bir ağaç kütüğüne çevirdi. Lâkin herifin yarıda

kalan feryadı diğerlerinin dikkatini çekmiş, hep beraber bağırarak atışa başlamışlardı. Klark derhal atılarak Tades'in önüne siper oldu ve üç askerin gamma tabancaları vücudunu ılık bir nefesle yalarken, her üçünü de üstüste disintere yem etti. İki arkadaş, ikisi birden Bartok'un dairesinin kapısına saldırdılar. Artık olan olmuştu. Bütün saray ayaklanacaktı. Her saniyenin kıymeti vardı. Tades kapıyı açarken, Klark, arkadaşının kavurduğu muhafızın cesedini de yok ediverdi. Arkalarında öyle aşikâr izler bırakmamaları daha iyiydi.

Muhafızların bağırışmalarının hemen arkasından, evvelâ Bartok'un dairesinden Bücek'in düşüncesi radyodan ünit dolu bir hayretle haykırdı:

-- Kuji! Kujim!

Sonra sarayın dairelerinden gelen kumandalar, bağırışmalar, karmakarışık sualler kulaklarına doldurdu.

Bücek'in ilk Kuji düşüncesini Tades bir tokat yemiş gibi karşıladı. Bu kelimenin, bütün arzusuna rağmen, kendisi için kullanılmadığını pekâlâ biliyordu. Fakat derhal toparlandı ve yediği darbeyi belli etmedi.

Bücek iç tarafta bir kapıdan fırlamış, Tades'i hiç görmemiş gibi, Klark'ın kucasına atılmış ve dudaklarına yapışmıştı.

Klark'ın kucaklaşmadan sonraki ilk sualı:

-- Bücek, çok şükür sağsın! Burada kimse var mı? oldu.

Fakat Tades, şimşek gibi bütün daireyi dolaşmış, korkudan gözbebekleri dışarı fırlamış bir hizmetçiden başka, kimse olmadığını tesbit etmişti bile.. Hizmetçinin şakağına elinin tersiyle ilk vuruşta kadıncığız baygın yıkılıverdi.

Tades diğerlerine:

-- Bu tarafa! diye bağırdı. Ve balkona koştu.

Girdikleri kapıdan çıkınalarına imkân yoktu. Mu-

hafızların hepsi bir sürü halinde o taraftan hücum edeceklerdi. Klark derhal Bücek'i Tades'in peşinden yollayarak kapıyı kilitleyen otomatığın düğmesine bastı. Sonra diğerlerinin peşinden balkona fırladı. Balkon zeminden bir hayli yüksekti. Atlamağa imkân yoktu. Tades, biraz ötede, Bartok'un balkonuna müte- nazır diğer bir balkonu gösterdi. Bu balkon Amaşa'nın dairesine açılıyordu. Fakat her iki balkon arasında belki dört metre mesafe vardı. İki genç buradan atlayabilseler bile Bücek'in aşmasına imkân yoktu.

Klark hiç tereddüt etmedi. Maksadını kısaca Tades'e anlattıktan sonra harekete geçti. Balkonun alçak parmaklığına ayaklarını iyice tesbit eden genç Emalının omuzuna tırmandı. Ellerini havaya kaldırarak kendisini ileri bıraktı. İki genç, yekpare bir vücut gibi, Amaşa'nın balkonuna yıkıldılar. Elleri balkon parmaklığı hizasına gelir gelmez, Klark iki eliyle parmaklığa bir kenet gibi yapıştı. Anî sadmede, Klark'a nazaran daha narin olan Tades'in elleri az daha kurtuluyordu. Fakat fevkalbeşer bir iradeyle dişlerini sık- tı. Böylece birbirine kenetlenmiş iki genç vücudun teşkil ettiği köprüden Bücek bir ahu hafifliğiyle geçerek, Amaşa'nın balkonuna çıktı. Sonra Tades ayak- larını diğer balkondan kurtardı ve Klark'ın vücuduna tırmanarak balkona çıktı. Peşinden genç pilot ta bir kedi gibi sıçrayarak fırladı. Arkalarından Bartok'un dairesine nihayet girmeğe muvaffak olan muhafızlar karmakarışık ve bağırarak balkona fırladılar. Fakat, hayretle birbirlerine bakakaldılar: Balkonda kimse yoktu...

Balkonda kimse yoktu, çünkü Amaşa'nın balkonuna geçtikten sonra Klark ve diğerleri derhal dairenin içine girmişlerdi. Muhafızlar bu balkondan nasıl çıkılabileceğini bir türlü anlıyamıyorlardı. Hep birlikte gerisin geriye hakanın dairesine daldılar.

Bu kargaşalık Klark ve arkadaşlarına birkaç dakikalık zaman kazandırdı. Amaşa'nın dairesinde Ece'yi

yarı şeffaf tül elbiseler içinde, uzun yeşil ipek saçlarını dökmüş, hayret ve heyecan içinde karşılarında buldular. Amaşa'nın yalnız Klark ve Tades'in duyduğu gizli düşüncesi:

— Darralı! Allahını, bu adamı nereye giderse bir fırtına gibi oraya cehennemleri götürüyor, her gittiği yerde ölüm kasırgaları esiyor. Şu adamı rahatça bana bırakmıyacaklar, doyasıya koynuna girebileyim... oldu.

Fakat Amaşa bu düşüncelerinin farkında bile değildi. Klark'ın, hayretten afillanmış bakışları arasında iki kadın ellerini birbirlerinin omuzlarına koydular; sonra Amaşa ateşle:

— Bu taraftan! Acele edin! diye bağırdı.

Koştı, duvardaki aynalardan birinin bir yanına dokundu. Ayna derhal yana doğru kayarak açıldı. Üçü birden açılan dolap gibi daracık bir yere daldılar. Ayna tekrar kapanınca ortalık zifiri karanlık oldu. Klark garip bir baş dönmesi hissetti. Kendini toparladığı zaman, Bücek yeni bir düğmeye basarak aynayı tekrar açtı. Klark bir hayret nidası salıverdi: sarayın bambaşka bir yerinde, boş bir odaya çıkmışlardı. Muhafızların bağırışmaları buraya çok uzaktan, boğuk bir aksi seda gibi geliyordu.

Fakat Bücek'in kaçırıldığı, sarayın her tarafına her halde yayılmıştı ve onları yalnız hakanın dairesi civarında aramakla kalmayıp, sarayın etrafındaki bütün muhafızları seferber ederek arayacaklardı. Bütün çıkış kapılarını da tutacakları muhakkaktı.

İlk çıktıkları koridorda koşarak üzerlerine gelen üç askerle karşılaştılar. Zavalı askerler neye uğradıklarını anlayamadılar ikisi büsbütün yok oldu, bir tanesi de Tades'in tabancasına hedef olarak kavrulmuştu. Koşarak cesedin yanından geçerlerken Klark eğildi ve askerin tabancasını alarak Bücek'e verdi.

Uçan daireyi bıraktıkları balkona varabilmek için, bir muhafız bölüğünün bulunduğu kısımdan geçmek lâzımdı. Tades bu işi tehlikesiz başarabilmek için

onları bir kat daha aşağı indirdi, sonra arka taraftan bir yerden uçan dairenin bulunduğu balkona çıkardı. Fakat o âna kadar onlara yardım eden talih birden tersine döndü.

Balkona çıkar çıkmaz, hemen yanlarında bulunan beş, altı kişilik bir gurupla anî olarak karşılaştılar. Askerler kendilerini toplayıp silâha sarılincaya kadar Tades bir çekişte Bücek'i tekrar içeri aldı ve biraz ileride başka bir kapıya götürdü. Klark, radyokorun muhafazası altında, bir elinde disinter diğer elinde gamma tabancası, tek başına askerlere saldırdı. Kısa zamanda hepsini temizledi. Fakat artık alarm verilmiş, yerleri belli olmuştu, sarayın dört tarafından askerler, kalabalık guruplar halinde koşarak geliyorlardı.

Uçan daireye çok yakındılar. Fakat binip hareket ettirinceye kadar, askerler muhakkak yetişecek ve çok büyük bir ihtimalle gemiyi uçamıyacak bir halde tahrip edeceklerdi.

Tades anî bir kararla haykırdı:

— Bücek, siz gemiye koşun. Beni beklemeyin hareket edin. Ben onları oyalarım.

Sonra beklenmedik bir hitapla Klark'a:

— Saadetler Kuji! diye bağırarak iç koridorları olan birine doğru koştu.

Tades'in hareketi intihar demektir. Fakat Klark genç kahramanın maksadını pekâlâ anlıyordu. Esasen iş işten geçmişti, Tades'i durdurmağa kalksa belki hep birden mahvolacaklardı. Bücek'in kolundan tutarak, askerlere görünmeden uçan dairenin bulunduğu yere doğru fırladı. Prensesi daireye bindirerek harekete hazır olmasını söyledi. Bir an dışarda hâdiselerin gelişatını düşündü.

Tades vahşi bir nâra ile koridora dalmış, karşı taraftan gelen dört kişilik muhafız gurubuna, kendini feda etmenin verdiği şevkle saldırmıştı. Bu, inanılmaz cesaretle saldıran adamı, gamma şualarının tesiri etmediği adam sanarak ve disinterin dehşet sa-

çan ölüm sillesiyle karşılaşmaktansa, herşeyi göze alarak, kaçmağa başladılar. Tades ikisini ilk atışta, diğerlerini de daha sonra kavurarak yere serdi. Bir koridora saparak koşmağa devam etti. Uçan dairenin bulunduğu yerin civarında bulunan muhafızlar, bu son dört askerin feryatlarını kalabalık bir gurup çarpışması sanarak, o tarafa koşuştular. Askerlerin cesetlerinin yanına vardıkları zaman, yerde yatanların hepsinin gamma silâhlarıyla vurulmuş olduklarını gördüler ama disinter zaten kurbanlarından hiçbir iz bırakmıyordu. Muhafızlar yerdeki dört gamma kurbanına mukabil disinterin belki de sekiz kişiyi cehenneme gönderdiğini kabul ederek, üç kaçağın birden peşinde olduklarını zannettiler. Bütün saray muhafızlarına da mesajlar yollayarak peşlerine düştüler.

Klark ve Bücek'in bulunduğu kısım yavaş yavaş sükûnet buldu. Geride kalan son muhafızların da ayak sesleri uzaklaştı. Klark biraz daha bekleyip etrafta kimse kalmadığına emin olduktan sonra uçan daireye atladı.

Bücek sessizce gemiyi havalandırdı. Klark onları kurtarmak için, kendini bile bile ve seve ölüme atan Tades'e hayranlıkla karışık bir hürmet hissiyle:

-- Hakkını helâl et, kardeşim Tades! dedi.

O sırada Tades koşmağa devam ediyordu. Mümkün olduğu kadar kısa zamanda uçan daire ile askerlerin arasını açmak için sarayın öbür tarafına doğru mütemadiyen koşuyordu.

Fakat kovaladıkları adamın tek kişi olduğunu muhafızlar nihayet farkettiler. Buna rağmen diğer ikisinin kaçmış olabileceğini akıllarına getirmediler. Biraz düşünebilenler, diğerlerinin vurulduğunu ve bu tek kalanın da bu kadar muhafızın arasından sıyrılabildiğine göre, gamma şualarına mukavim olan adam sandılar. Halbuki cesetlerin görülmediği kimsenin aklına gelmedi.

Tades bir salona sığınmıştı. Fakat nasıl çıkacağı

sırada koridorda kalabalık sesler duyarak vazgeçti. Kendisini takip eden otuz kadar asker de onun girdiği kapıdan birbirlerini ite kaka girmeğe çalışıyordu. Çaresiz, üçüncü kapıya saldırdı, bir geçitten geçti, büyük kabul salonuna açılan koridora çıktı. Bu koridordan kurtulmasına imkân yoktu. Biliyordu. Fakat geri dönerse öleceği muhakkaktı. Muhakkaktı ama... İleri giderse, kimbilir, belki birkaç dakika daha...

Büyük salona çıkar çıkmaz sağ taraftan koşan askerlerden birinin ateşiyle sağ böğrü cehennemî bir acıyla yandı. Dişini sıkarak koşmağa devam edip, her iki tabancasıyla askerleri taradı. Üç tanesi haykırarak yıkıldılar. Daha on adım atmadan, sol taraftan gelen bir ateş bütün sol bacağına kavurdu. Korkunç bir nâra atarak yuvarlandı. Düştüğü yerden sağlam dizi üzerine doğrularak tabancalarını, ateş eden askere çevirdi. İki silâhın birden ateşi askerin vücudunda feci yanıklar yaparak tesirini gösterdi. Asker yaralanmasına rağmen hızını alamadı ve Tades'in üzerine doğru geldi. Ayakları genç kahramana takıldı, muvazenesi bozuldu, öte tarafa yuvarlanırken bir diğer askerin Tades'e tevcih ettiği tabancanın ateşini göğsüyle karşıladı. Sessiz ve cansız bir külçe gibi yıkıldı.

Tades son bir gayretle döndü, en yakın muhafızını yüzüne doğru tabancasını boşalttı. Fakat, her taraftan 5, 10, 15 silâhın birden ateşine hedef olarak, bir kere kıvrandı, sonra tamamiyle kavrulmuş, eğri büğrü, korkunç bir kömür külçesi halinde kaldı.

XII

KUJİ

Bartok, kavrulmuş cesedi ayığı ile iterek, saray muhafız kumandanına çıkıştı:

— Derhal diğer cesedleri buldur, Nola! Eğer kaçmağa muvaffak olurlarsa başımla ödersin.

Hakan arkasını dönüp uzaklaşacağı sırada, umumî düşünce neşriyat sisteminden bir haber duyuldu:

— Hakan Bartok, meçhul bir gemi saray civarından yükselerek uzaklaştı. Asîleri yakalamaya muvaffak olamadınızsa, emredin bu gemiyi takip edelim.

Bartok, hiddetle dönerek küdredi:

— Derhal takip edin. Nola, kurtulurlarsa senin ölüm emrin hazırdır.

Ve dönerek hiddetli adımlarla uzaklaştı.

Küçük uçan dairenin kumanda kanırasında Bücek'le Klark hiç konuşmuyorlardı. Tades'in fedakârlığı her ikisine de çok tesir etmişti. Şimdi mert Albay acaba yaşıyor muydu? Tek başına, yüzlerce muhafıza karşı savaşıırken, kurtulmak ihtimali bir de bir bile değildi. Klark'ın kalbinde bir ukde, yurnuk gibi toplandı: âdeti olsa ağlayacaktı. Fakat çocukken bile gözyaşı dökmemişti.

— Radar tablosuna bakıyor musun, Kuji?

Bücek'in tatlı sesiyle kendine geldi ve tabloyu tetkike koyuldu. Uçağı daha ziyade Prenses kullanıyor, Klark henüz alışmadığı için ancak yardım ediyordu. Klark, radar tablosunda Emamiran'dan yükselerek onları takibe koyulan bir sürü uçan daire gördü. Bücek'i telâşa vermemek için sâkin bir sesle:

— Galiba bizi takip ediyorlar Bücek! dedi.

Prenses birkaç saniye radar tablosunu tetkik ettikten sonra:

— Bartok'un savaş gemileri, dedi. Bizim süratimiz bu gemilerden fazla, fakat kâfi derecede uzaklaşmış değiliz. Beş dakika kadar dayanabilirsek, sonrası için tehlike yok. Bütün mesele gamına toplarının menzilinden çıkabilmekten ibaret.

Aradan çok geçmeden filo salvolarına başladı. Gamma infilâkleri daha başlangıçtan itibaren tehlikeli bir durum yaratmaya başladı. Henüz zararlı olacak kadar yakını patlamalar yoktu, fakat filo bu ilk salvodan sonra atışını yavaş yavaş ayâr edecek ve kimbilir, bel-

ki de öldürücü bir isabet başarabilecekti.

Bir başka salvo, sağ geriden epeyce uzaktan başlayıp sol taraflarında gittikçe tehlikeli bir şekilde yakınlaşan bir sıra meşaleler halinde, bir ateş گردانlık gibi boşluğa kapladı. Bücek, daireyi anî bir dönüşle çevirdi, cehennemî bir süratle yeni bir istikamete sardı. Bu manevra menzilden çıkmalarını biraz geciktirecekti. Fakat filo da atışını yeniden tanzim etmeğe mecburdu. Klark bu durumda âtıl kalmayı kendine yediremiyor, fakat Prensesi telâşlandırıp yanlış bir harekete sebep olmamak için dişini sıkıyor, hırsını ve heyecanını belli etmeğe çalışıyordu. Dakikalar âdetâ saat kadar uzun geliyor, geçmek bilmiyordu.

— Prenses, sevinçli bir sesle:

— Az kaldı Kuji! dedi. Otuz kırk saniye sonra. isabet ihtimalleri pek kal.....

— Sözüünü bitiremedi. Dehşetli bir sarsıntıyla daire bocaladı. Sanki ayaklarının altındaki döşeme hırsıyla yükseldi. Tavan acı bir gıcırtyla inledi, kumanda kamarası zifiri bir karanlığa gömüldü. Şiddetle yere yuvarlanarak omuzunu sert bir şeye çarpan Klark, kendi acısını unutarak, can havliyle:

— Bücek! Bücek! Neredesin? Vay anasını sattığının karanlığı be! Kızcağıza birşey oldu, muhakkak bulup, yardım etmeliyim.

Küçükük kamarada Prensesi nihayet buldu. Baş ve omuzu, sabit iki âlet ayağı arasına sıkışmıştı. Klark karanlıkta bin müşkülâtla kızı sıkıştığı yerden kurtardı. Bücek yaşıyordu. Sadece bayılmıştı. Klark'ın gayretiyile kendine gelir gelmez, ilk sözü:

— Kuji neredesin? Birşeyin var mı? oldu.

Klark sevinçten titreyen bir sesle:

— Hayır yavrum! Hiçbir şeyim yok. Sen, nasılsın? Ne oldu? dedi.

— Bilmem! Başımı bir yere vurdum galiba. Haydutlar bir yere isabet ettirdiler. Tam tahrip edemediler ama.

Bücek derhal dairenin imdat jeneratörünü harekete getirdi. Radar tablosu birdenbire aydınlandı. Görünürde Bartok'un savaş filosundan eser yoktu. Bücek heyecanla:

— Atlattık Kuji! Atlattık! diye bağırdı. Ana jeneratörleri çalıştırabilirsek korkacak hiçbir şey kalmaz.

Jeneratörleri çalıştırabilmek için epeyce uğraştılar. Nekadar zaman geçtiğinin farkında değildiler. Klark, birdenbire artmakta olan bir kuvvetin tazyikini hissetti. Sanki bütün kanı yavaş yavaş vücudundan ayaklarına doğru çekiliyordu. Dehşetle doğruldu. Dünya yüzündeki uçuşlarından aldığı tecrübe bu hissine olduğunu ona öğretmişti. Bu âşina olduğu bir histi: Yer çekişi... Fakat...

Derhal radar tablosuna fırladı. Tabloda garip renkli bir küre gittikçe büyüüyordu. Onunla beraber koşan Bücek, korkudan gözleri büyüyerek:

— Emadok! diye ürperdi... Kuji, Kuji! Mahvoluk...

Klark önce kavrayamadı:

— Fakat! Anlayamadım Bücek, bu seyyarenin تنها bir tarafına inip Koret'e haber salamaz mıyız? O gelinceye kadar kendimizi koruyabiliriz, sanırım.

Prencesin halinden, vaziyetin çok daha vahim olduğu anlaşılıyordu:

— Ondan değil Kuji: jeneratörler çalışmadığı gibi, elektromanyetik sahamız da kaçak yapıyor. Yedek jeneratör, şansımız yardım ederse, gemiyi parçalanmadan zemine indirmemizi sağlayabilir. Fakat etrafımızdaki elektromanyetik saha, kaçak neticesi yok olursa, cazibesine kapıldığımız bu seyyarenin husule getireceği sürat artışı: yaşamamıza imkân bırakmaz. Yaşasak bile, bayılacağımız muhakkak, o zaman da seyyareye düşüp tuzla buz olmaktan öizi hiçbir şey kurtaramaz.

— Yedek jeneratör, elektromanyetik aha bu-
sule getiremez mi?

— İmkânı yok. Takati çok azdır.

Klark'ın gözleri anî bir fikirle parladı:

— Bücek, bütün müşkülümüz, sürat artışını ön-
lemek mi? Bunu idare edebilirsek, manevra yapabilir
miyiz?

— Zannederim.

— Bu hususta benim oldukça tecrübem var. Bizde
uçakların etrafını saran böyle elektromanyetik bir
alan olmadığı için pilotlar ve yolcular yer çekişine tâ-
bidir. Onun için birçok tecrübeler yapılmış, bazı pra-
tik neticeler ve hakikatler bulunmuştur. Evvelâ, daire-
ye bir manevra yaptırıp, baş aşağı düşeceğimize yan-
lamasına düşmemizi sağlayalım. Yani zemine çarptığı-
mız zaman yüzü koyun çarpacakmışız gibi düşmemiz
lâzım. Sonra sana göstereceğim şeyleri de yapacak-
sın.

Klark bu sözleri söylerken, aynı zamanda Bücek-
in karnı, baldırları ve bacakları etrafına, oracıkta te-
nin ettiği bazı şeyleri kemer gibi sararak, artan cazi-
be ile, vücuttaki kanın bazı bölgelerden çekilip diğer
bölgelere hücum etmesini önliyecek kuşaklar yapı-
yordu.

Bu müddet zarfında çok yüksek süratle seyreden
daire koca seyyarenin cazibesine iyice kapılmış ve
kendi süratine inzimam eden yer çekişi ile, sürat ar-
tışı hatırı sayılır bir hale gelmişti.

Klark'ın aldığı tedbirlerle ikisinin de bedenleri,
şimdilik, dairenin sürat artışını rahatça karşılayabili-
yordu.

Bücek, Klark'ın yardımıyla, kapısı sıkışmış dai-
renin yan tarafında açılan bir yaradan müşkülâtla
sıyrıldı. İnişleri bütün müşkülâta rağmen hasarsız ol-
muştu. Klark'ın sadece alını sıyrılmış. Prensesin de
sol kalçası hafifce berelenmişti.

Klark, ikisinin de yaralanmadığını tesbit ettikleri sonra, Prensesi bir ağacın dibine, kurnlar üzerine oturttu. Derhal bilek radyosuyla, Koret'le temas temin etmeğe uğraştı. Uçağın radarlı televizyon cihazı parça parça olmuştu. Sağlam kalsa bile onu kullanamazlardı. Bulundukları seyyare Bartok'un istibdadı altındaydı. Salacakları imdat işaretini, bu seyyarede bulunanlar da alabilirler ve Emaret'ten gelecek olan Koret'e nazaran çok daha çabuk gelebilirlerdi. Fakat Ema insanları ahizesiz alınan radyo neşriyatına alışık değildiler. Bu itibarla, Klark'ın imdat mesajını alan herkes, kendi yakınında bulunan birisi tarafından neşredilen bir düşünce mesajı sanacaktı. Birçok yerlerde anlaşmazlıklar, karışıklıklar olacak fakat hiç kimse işin aslını anlamıyacaktı.

Klark bilek radyosunu verici pozisyonunda, düşünce dalgasına ayar ederek:

— Koret! Koret! Sesimi duyuyor musun? Ben Klark, sesimi alabiliyorsan cevap ver, dedi.

Bücek oturduğu yerdni, Klark'ın ne yapmağa uğraştığını merak ederek, bakıyordu. Çünkü onun, radyonun sayanı hayret hassasından henüz haberi yoktu. Klark ancak birkaç defa denedikten sonra radyoyu alıcı pozisyona getirdi ve bekledi...

Koret'in sesi gayet zayıf olarak duyuldu:

— Klark, çok şükür! Sabırsızlıktan ölecektim. Neredesin? Bücek'i kurtarabildiniz mi?

Klark tekrar radyoyu verici pozisyona getirerek, Koret'e kısaca geçen hâdiseleri ve Tades'in fedakârlığını anlattı ve düştükleri yeri kısaca tarif etti.

Koret'in derhal imdatlarına koşacağını bildirimesi üzerine, diğer dinleyicilerin şüphelerini uyandırmamak için muhabereyi kestiler ve beklemeğe koyuldular.

Bulundukları yer seyrek ağaçlı bir yerdi. Zemin ince, beyaz, kum gibi bir maddeden müteşekkildi. Görünüşe göre gayri meskûndü.

İri yeşil yapraklı, kehribar gibi simsiyah gövdeli, seyrek ağaçlar arasındarı ilerlediler. Klark yapraklardan birine uzanarak, koparıp tetkik etmek istedi. Fakat geniş salınlı yaprağı kınıldatamadı bile... Bu gayet sert, âdeta madeni bir maddeye benziyordu ve yaprağı gövdeye bağlayan sap ta okadar sertti ki bükülmüyor, vaziyetini muhafaza ediliyordu. Klark bir deneme yapmak istedi ve disinteri diğerlerinden nisbeten ayrı olan bir yaprağın üzerine ateşledi. Yaprak derhal kayboldu. Fakat iki gencin hayret bakışları arasında ağacın bütün dalları ve yaprakları, yavaş ve devamlı bir hareketle yukarı, gövdeye doğru toplandılar. Birbirlerinin üzerine bir çiçek gibi kapandılar. Ağaç gayet büyük ve oldukça yamru yumru bir kuşkonmaz halini aldı.

İki genç izah edemedikleri bu hâdise üzerinde fazla durmadan ilerlemeğe devam ettiler. Biraz sonra ağaçlar birdenbire kesildi. Karşılarında belki birkaç kilometre genişliğince, ileriye doğru şeffaf bir mavimtrak renge bürünen ortası oldukça çukur, çöl gibi birşey belirdi.

Küçük bir çöle benzettikleri açıklık aslında bir göldü fakat suyu okadar berrak, okadar şeffaftı ki gözle farkedilemiyordu. Kolaylıkla gölün dibini seçilebiliyordu. Yalnız uzaklarda, gölün derinleştiği yerlerde, su gene farkedilmemekle beraber dipteki kumsa mavimsi bir renk veriyordu.

Bu acap gölün keşfi, Prenses'e bir çocuk neşesi vermişti. Şeffaf suda, dizi hizasında pırlanta ışıkları saçan köpükler yaratarak, kahkahalarla koşmağa başladı. Klark endişelenerek peşini takip etti:

— Bucek! Bucek! Götme, belki tehlikeli birşey vardır.

Fakat genç kız onun sözüne aldırmadan, biraz durmadı, eğilerek elleriyle şeffaf suyu Klark'a sıçrattı. Sonra daha neşeli kahkahalarla, gölün sığ yerinde, kı-

yıdaki ağaçlara muvazî koşmağa devam etti. Klark beş on adında kıza yetiştirdi ve yapmacık bir hiddetle kucagına aldı, sahile götürdü. Bücek kahkahalarına devam ediyor, mukavemet ediyor, Klark'ın kollarından kurtulmağa çalışıyordu. Bu çocukça mücadele nasıl olduysa, Klark bir an sendeledi ve iki genç kucak kucaga yumuşak kuınlara yuvarlandılar. Klark, Bücek'in bir yerinin acımış olması endişesiyle doğrulurken, genç kızın yüzünde neşenin devam ettiğini gördü. İçi ferahladı. Billûr kahkahalar atmağa devam eden Prensese eğildi. Yüzleri birbirine dokunacak kadar yakındı. Kalbinde doğan dayanılmaz bir arzuyla, Bücek'in dudaklarına uzandı. Kahkahasının akislerini söndüren bir buseyle genç kızın dudaklarını kendi dudakları arasına aldı. Bücek'in yüzü önce şaşkın fakat memnun bir hayretle aydınlandı. Sonra bu şaşkınlık yavaş yavaş dağıldı ve daha sıcak bir ifadeye yerini verdi. Eflâtun teni tatlı titreşimlerle pembeleşti, gözlerinin lâcivert ateşi büyüdü, Klark'ın busesine mukabele ederken elleri genç adamın dalgalı siyah saçları üzerinde şefkatle dolaştı. Klark, hislerinin gemini zaptedememiş, birbirini fasılasız takip eden ateşli ve uzun öpüşlerle sevgilisinin boynunu, gerdanını, kulaklarını okşuyordu. Bu öpücüklerle genç kız büsbütün arzulamıyor, aynı ateşle mukabele ediyordu. Gayri muayyen fasılalarla kesik ve memnun iniltiyle kendini bırakıyordu.

Klark, beyni humma içinde, sakakları zonklayarak genç kızın elbisesini omuzlarından indirirken Bücek, göğsü sık nefeslerle inip kalkarak elbisesinden tamamen sıyrıldı. Mermer göğsünün tahayyül bile edilemeyecek kadar muhteşem genç kızlık güzelliğini karşı durulmaz bir aşk ikramı ile genç adamın arzusuna terketti.

— Kuş! Sev beni Her zaman, her zaman sev beni. Beni.....

Klark siyah gövdeli ağaçlardan birine yaslanarak uzanmış, Bücek başını onun göğsüne dayamıştı.

Klark bir aralık başını kaldırıncı sol tarafta, ağaçların arasında gözüne birşey takıldı: Bu, binbir renkten müteşekkil, bir arı sürüsüne benzer, için için ihtizazlı bir kıvılcım bulutunu andırıyordu. Yavaş yavaş ve dairevî bir hareketle, yerden takriben bir metre yükseklikte onlara yaklaşıyordu. Bu garip bulut okadar çeşitli renklere bürünmüş, okadar canlı ve ışıltılı zerrelere bezenmişti ki, Klark güzelliğini tarif edecek kelime bulamıyordu. Bu kütle müphem bir merkezin etrafında, sarahatle tefrik edilemeyen helezonî hareketlerle dönüyor; her zerresi özel bir hareketle canlanan, ayrı bir renk ve ışıkla yanan minyatür bir galaksiyi andırıyordu.

Klark, bu cazip renk ve ışık manzumesinin ayrıca sayısız âhenkli sisten müteşekkil, karmakarışık fakat gayet enteresan bir musiki olduğunu farkettil. Kâh inleyen bir kemanın, kâh bir flütün, kâh pest viyolonsel tonlarının, kâh binlerce piyano tuşunun ihtizaziyle coşan bir nota şelâlesiyle bazan bütün bu seslerin muhasalası, bazan sayısız minimini çingirak sesleriyle müzeyyen bir musikiydi bu...

Bu enteresan şeyi Bücek'e göstermeğe niyetlenirken, genç kız âhenkli sesin kulaklarına vurmasıyla bir sıçrayışta yerinden doğruldu. Işıltılı kütleyi görür görmez fırladı ve dehşetten boğulmuş bir sesle haykırdı:

— Kuji! Atom çiçeği! Kaçalım. Mahvolduk!..

Klark derhal yerinden fırlayarak kaçmağa teşebbüs eden prensesin kolundan tuttu:

— Fakat Bücek, bunda korkulacak ne var? Bu güzel mahlûk tehlikeli birşey olamaz ki...

Bücek'in korkusu son haddini bulmuştu. Heyecanını muhafaza edemiyordu:

— Hayır Kuji! Bu, bütün kâinatın en korkunç mahlûku... İnsanı binbir işkence ile mahveden bir ce-

kennem ifriti bu... Onlara hiçbir şey, ne canlı ne cansız hiçbir şey mukavemet edemez, hiç kimse onlara karşı koyamaz...

Kosarak, uçan dairenin düştüğü tarafa doğru uzaklaştılar. Ancak beş on adım atmışlardı ki, Bucek dehşet içinde durdu... Biraz ilerde bir başka ışık hüznesi vardı. Klark'ın bir yaprağını disinterle yok ettiği ve hâlâ kapanmış duran ağacın gövdesine sokulmuş, ağacın kapanmış yapraklarının arasına nüfuz etmeğe çalışıyordu. Ağaç, bütün müdafaası kendi üstüne kapanmaktan ibaret olan, âciz ve zavallı bir hayvan gibi belirsiz raşelerle titriyordu. Renkli bulut ısrarlı bir mücadele ile ağacın yaralı dalına nüfuz etmeğe muvaffak oldu. Klark, gözleri hayret ve dehşetten faltaşı gibi açılarak, tahayyül bile edemiyeceği bir manzara karşısında dondu, kaldı.

Bulutun, aralıklı bünbir zerrecikten müteşekkil renkli kolları ağacın gövde, yaprak ve dallarına nüfuz ettikçe, bunlar sanki moleküllerine ayrılarak, üfürülünce kalkan bir kül bulutı gibi dağılıyor ve dönen bir hareketle canlanıp renkli ve sesli manzumenin bünyesine katılıyor hacmini genişletiyordu.

Klark çabuk kendine geldi: ilk gördükleri bulut arka taraftan onlara doğru geliyordu. Şimdi o da Bucek'in duyduğu korkuyu duyuyordu. Süratle uzaklaşmağa gayret ettiler.

Bu mahlûk, her neyse, ağacın atomı veya moleküllerini birbirinden ayırarak kendi bünyesine ilâve ediyor, âdeta onları esir ediyordu. Bir bütün, bir kül olarak değil, mikroskopik fertlerden müteşekkil bir uçan ordu gibi taarruz ediyor ve avını da zerrelere ayırarak mahvediyor, sanki yiyordu...

Herhalde ağaçların sert satırları bu meçhul mahlûkun hücumlarına mukavim bir tabakayla kaplıydı ve normal durumda ondan zarar görmüyorlardı. Fakat Klark'ın, ağacın bir yerini tahrip etmekle açtığı yara, nebatın tabii müdafaasını kırmış ve ağaç bu

noksanını kendi üstüne kapatarak telâfi etmeğe uğraşmıştı. Atomik bulut ise, tabiatın kendisine bağışladığı meçhul bir hisle yaralı ağacı keşfetmiş ve mahvetmişti. Acaba bulut, onların varlığını da tesbit edip, yerlerini bulacak, onlara da taarruz edecek miydi?

Bu سوالın cevabını canhıraş bir çığlıkla Bıcek verdi. Atom çiçeği her nasılsa varlıklarının farkına varmıştı. Kendisinden evvel davranıp ağaca saldıran hemcinsine karşı hiddetini terennüm edermiş gibi musikisini hırçın ve zalim bir senfoni haline getirerek, sıratla onlara doğru yaklaştı. Vaziyet gittikçe vahamet kesbediyordu. Klark olduğu yerde dönerek çiçeğin biraz daha yaklaşmasını bekledi, sonra derhal disintere davranarak ateş etti.

Çiçeğin renk ve ışık zerreleri anî bir anafora tutulmuş gibi karıştılar... Renkler birbirine meczoldu... Hareketler helezon kollardan taştı... Atom zerreleri bir hallaç pamuğu gibi dağıldı... Fakat çiçeğin umumi görünüşü esaslı bir değişiklik göstermedi.

Atom çiçeğine hiçbir şey olmadı.

Klark disinteri tekrar atom çiçeğine çevirirken, Bıcek yeni bir feryatla döndü: diğer bir atom çiçeği kızın ancak bir metre ilersinde, bir hortum gibi dönerek taarruza geçiyordu. Genç Prenses çılgın bir inatla haykırışıyla ellerini Klark'a uzatmış, dilber lâcivert gözlerinde ölüm ötesi bir korkunun ıstırabı, ona doğru koşuyor ve canhıraş bir çığlıkla:

— Kuji! Kuji! Kurtar beni! Beni ona bırakma, Kuji! diye bağııyordu.

Klark, bu manzara karşısında yüreğinin ikiye bölünüp parçalandığını hisseder gibi oldu. Korkunç bir kükreme ile saldırırken, şaşkın ve perişan Prensesin sendeleyerek yere yıkıldığını gördü.

Birdenbire çıplak bir hedef halinde karşısında dikilen atom çiçeğine saniyenin onda biri kadar bir za-

ruanda üstüste, tutula, zevkie, vahşetle disinteri bo salttı...

Sonra anı bir hareketle eğildi. Bücek'i kolları arasına aldı. Arka taraftan yetişmek üzere olan diğer atom çiçeğinin önünden sıyrılarak gölün kenarına koşmağa başladılar.

Sahile varır varmaz Klark, Bücek'i kumların üzerine yatırdı. Radyoda Koret ile temasa geçmeğe çalışırken, bir taraftan da gölün ılık suyu ile Prensesin sakaklarını ıslatıyor, onu ayıltmağa uğraşıyordu. Göz ucuyla ağaçların arasına bakarak atom çiçeklerinin gelip gelmediklerini kontrol etmekten de geri kalmıyordu.

Radyoda nihayet Koret'i buldu:

— Klark, helki onbeş dakikadır, Emadok'un üstünde uçuyorum. Mesajın gecikti. Doğrusu merak etmeğe başlamıştık...

Klark, Koret'in suallerini kısaca cevaplandırdı. Bulundukları yeri kabataslak tarif etti. Uçan daire göründükten sonra nereye ineceğini de ayrıca tarif edeceğini söyledi. Tehlikeyi de haber vererek acele etmelerini istedi.

O sırada Bücek kendine gelmişti. Güzel lâcivert gözlerinde sonsuz bir şükran hissiyle Klark'a bakarak:

— Kuji! Sevgilim! dedi. Canavarlar ne oldu? Öldürebildin mi?

Klark endişeli nazarlarla ağaçların arasını tarasut etmeğe devam ediyordu:

— Ne gezer? diye mırıldandı. Meretler için ölüm yok ki... Yaşadıkları da muhakkak değil. Bunlar sadece bir sel, bir yıldırım, bir yangın gibi tamamiyle hissiz olarak kurbanlarını mahvediyorlar. Bir yangının, bir yıldırımın canlı olması düşünülür mü?

Ve genç kıızı teselli etmek için ilâve etti:

— Koret'le konuştum Bücek: neredeyse gelecek. Kurtulacağız...

Fakat içinden:

— Eğer Koret, birkaç dakikaya kadar gelmezse, bizi Bücke ve Klark olarak değil, bir atom çiçeğinin milyarlarca ve milyarlarca atomu içinde birkaç milyon atom olarak bulacak... diye düşünüyordu.

Çok geçmeden semada bir uçan daire belirdi. Klark gene bilek radyosuyla temas ederek, yakınlarında inebilecek bir yer tarif etti. Fakat tebessümleri daha henüz dudaklarından silinmeden, Klark ağaçların arasından atom çiçeklerinin muhteşem helezonlarının ışıklarını farkettiler.

Bu esnada uçan daire Klark'ın tarif ettiği yere inmek üzereydi. Genç pilot sevgilisini elinden tutarak kaldırdı ve kurtulmanın sevinciyle uçan daireye koştu.

XIII

NEBİLMAS

Uçan daireye girer girmez, Bücke ağabeysinin boynuna atıldı ve sevinç yaşları dökmeğe başladı. Koret, bir kızkardeşinin perişan haline, bir de saçları dağılmış, gözleri kan çanağına dönmüş olan Klark'ın haline baktı. Vaziyeti anlayamıyordu. Prensesi teselli ederek:

— Korkma Bücke, korkma! dedi. Artık hiçbir tehlike kalmadı, sağ salım Emarate varacağız. Başından geçen bu korkunç şeylerin hepsini unutacaksın. Fakat Bartok sana ne yaptı da bu kadar korktun?

Genç kız başını salladı:

— Hayır Bartok değil! Fakat anlatamam, korkuyorum... Anlatamam...

Uçan dairenin kumandalarını idare eden Nartu, şüpheli bir nazarla Klark'a baktı. Klark oralı olmadı. Hayatında ilk defa olarak korkuyu tanımış, ölümden feci bir alabelle yüz yüze gelmişti. Tahmin ettiğinden çok daha fazla yorgun ve halsizdi. Sebepsiz şüphelere

pabuç bırakacak vaziyette değildi. Koret'e dönerek sadece:

— Atom çiçekleri! dedi.

Genç Prens gözleri büyüterek ayağa kalktı:

— Atom çiçekleri mi? Nerede? Emadok'ta mı? Burada atom çiçekleri olduğunu duymamıştım.

Koret kulaklarına inanamıyordu. Klark'a ısrarla:

— Yahu anlatsana nasıl oldu? Ne biçim mahlûk bunlar? diye sordu.

Klark başlarından geçeni kısaca anlattı.

Üç genç seyahatin geri kalan müddetince Tades'in kahramanca fedakârlığından asil ruhundan bahsettiler. Klark gerek Bartok'un sarayında gerekse Emadokta Bücek'le yalnız kaldıktan sonra başlarından geçen maceraları teferrüatıyla anlattı. Gayet tabii Bücek'le yaşadığı unutulmaz aşk sahnesini kendisine sakladı.

Bununla beraber Bücek'in ona aşağı yukarı resmi bir ünvan olarak Kuji diye hitab etmesini, Koret tabii karşılamıştı. Genç pilot bunu düşününce endişeleri dağıldı, yüreğine su serpildi.

Emaret'e geldikten sonra, Birkaç gün için Klark nisbeten hareketsiz fakat çok rahat bir sayfiye hayatı sürdü. Disinter ve radyokoru Nebilmasa teslim etmiş ve silâhlarının orijinal değeri bozulmamak şartıyla tetkikine müsaade etmişti. Kendisi de bildiği kadar ihtiyar alime izahat vermiş, ve onun elde ettiği neticeleri münakaşa ederek mütalealarını bildirmişti. Koret ve Nartu ile de sık sık toplantılar yapıyorlardı.

Fakat Klark en çok zamanını dilber prenses Bücek'e hasrediyor, günün ve gecenin mühim bir kısmını onun yanında veya koynunda, bazan şairane bazan ateşli bir aşk hayatı yaşayarak geçiriyordu.

Bücek'le aralarındaki aşk alenî idi ve herkesçe malûmdu.

Klark ile Bücek gece buluşmalarını, hiç olmazsa

bir dereceye kadar, Koret ve maiyetinden saklanmayı tercih etmişlerdi. Gece geç vakitlere kadar şairane balkonlarda, donuk ışıklar altında ve kuytu köşelere yerleştirilmiş rahat koltuklar üzerinde serbestçe öpüşüp koklaştıktan sonra Klark, Bücek'in odasına gizlice giriyordu. Orada, iki âşık sanki uzun zaman birbirinden ayrı kalmış gibi büyük bir hasretle kucaklaşıyor ve başladıkları hararetli aşk oyununa; doyulmaz bir zevk ve efsanevi bir saadet içinde devam ediyorlardı.

Sabahın erken saatlerinde Klark kendi odasına dönüyordu.

Nebilmas, mesaisini önce radyokor üzerinde teksif etmiş kısa zamanda bu koruyucu elbiseden daha mukavim bir elbise ve ayrıca bu iş için doku yerine boya şeklinde kullanılan bir madde yapmağa muvaffak olmuştu. Fakat bunun hazırlanması zaman alıyor ve radyokor boya ancak cüz'î mikdarlarda elde edilebiliyordu.

İlk tecrübeleri bizzat kendisi yapıp, bu radyokor boyanın hususiyetlerini hazırlayan Nebilmas, tatmin edici neticeler elde eder etmez, işi muavinlerine ve diğer bilginlere devretmiş ve inâlât başlamıştı.

Klark'ın elbisesi ancak 80 ünite gamma bombardımanına yani takriben 20 gamma tabancasına mukavemet edebiliyor fakat 100 ünitelik gamma toplarının tam isabetine dayanamıyordu. Halbuki radyokor boya 120 üniteye yani 30 gamma tabancasına veya tek gamma topuna mukavemet edebiliyordu. Bu mukavemet boşluk çarpışmalarında baha biçilmez bir avantaj temin edebilirdi. Zira feza gemileri büyük süratlerine rağmen gayet küçük hacimda olmalarından dolayı nadiren iki ayrı gemiden isabet alabilirdi. Geminin kendi teknesi aşağı yukarı elli üniteye dayanır yüz ünitelik bir isabetle tamamiyle mahvolurdu.

Koret'le Nartu ellerindeki kuvvetleri şöyle hülasa ettiler:

Bartok'un takriben 400 bin savaş gemisine muka-

bil, dört bin gemileri vardı. fakat bunların her biri Bartok'un ön saf savaş gemileri ayarındaydı. Koret ve Nartu gibi mahir pilot ve cesur kumandanların idaresi de hesaba katılırsa kuvvetler gene de bire otuz nisbetinde filân kalıyordu ki, muvaffakiyet ihtimali çok azdı.

Ertesi gün Koret, Klark, Nartu, Koret'in nişanlısı Yârbay Natalu yemekten sonra otururlarken dahilî telefon vazifesini gören tabloda televizyon odası şefi görüldü. Bir alârmı takiben şu haber verdi:

— Prens Koret! Bartok bütün Ema âlemine umumî mesaj gönderiyor. Salona naklediyorum.

Tablodan televizyon şefinin aksi derhal kayboldu. Yerine Bartok'un haşın ve zalim bakışlı hayali kaım oldu:

— ... ve bugünden itibaren Prens Koret'i vatan haini ilân ediyorum. Kendisini en kısa zamanda yakalayıp müsamahasız bir şiddetle ölüm cezasına çarptıracağım. Fakat siz cesur subay ve kaptanlar ve bu iktidar buclası toy delikanlıya yardım etmek hülyasına kapılan vatandaşlar, size karşı hiçbir husumetim yok... Bu mesajımla sizi daha vakit varken hakikati görmeğe davet ediyorum. Bana iltihak edin. Eski isyanlarınız, eski kanaatleriniz unutulacak. Hepinizi affedeceğim. Size üç gün mühlet veriyorum. Bu müddet zarfında kararınızı verin, hak ve kuvvet tarafına intisab edin...

Koret ve Nartu dişlerini sıkarak müstebidin sözlerini sessizlik içinde dinlediler. Fakat Klark ateşli karakterine mağlûp olarak kendini tutamadı ve patladı:

— Vay kalles köpek vay! Ulan bu erkeklik mi be? Herif bizi avucunun altında ezebilir belki, buna rağmen böyle aşağılık, böyle kalles dalaverelere baş vuruyor.

Birdenbire Koret'e döndü:

— Fakat bu teklifi niçin yapıyor? Buna ihtiyacı var mı ki?

Koret'in yerine Nartu cevap verdi:

— Görünürde yok. Fakat vaziyet senin zannettiğinden daha karışık. Evvelâ Bartok bizim kuvvetlerimizi bilmiyor. Biz gizli çalışmak ve kuvvetlerimizi gizli tutmak mecburiyetindeyiz. Bartok'un cesareti hakikî bir cesaret değildir. Başkasına çok ehemmiyetsiz görünecek bir sebep onun cesaretini paniğe çevirebilir. Hasılı kazanırken cesur ve zalim, kaybederken korkak ve alçaktır. Bizim kuvvetimizin değerini bilmiyor, fakat çok iyi yetişmiş pilotlarımız olduğundan emin. Karşısına beklemediği bir kuvvetle çıkar ve tahmin etmediği bir mukavemet gösterir, onu biraz sıkıştırmaya muvaffak olursak, kendi filolarının bunu nasıl karşılayacağını bilmiyor. Böylece aramıza bir nifak tohumu sokmaya, adamlarımızın bir kısmını kendine çevirmeğe, nihayet buna muvaffak olamasa bile adamlarımızın ruhuna şüphe tohumu atarak, biraz olsun morallerini bozmağa çalışıyor.

Koret sözünü keserek:

— Kısacası: bu da harbin psikolojik unsurudur azizim, dedi.

— Peki, Bartok'un bu teklifinden bir fayda sağlayabileceğine inanıyor musunuz?

— Belli olmaz. Bizim adamlarımıza olan itimadımız sarsılmasın. Fakat belli olmaz. Bu bir devletin diğeri ile savaşı olsa, bütün vatandaşlardan sadakat beklenir. Fakat bu dahilî bir savaştır. Her iki taraf ta aynı vatan, fakat ayrı prensipler için çarpışıyor. Mese-lâ şimdi Nartu, benim teşebbüsümün vatana faydalı bir teşebbüs olmadığına inandığını, Bartok'u doğru ve haklı bulduğunu söylese vazifesinden ayrılıp Hakan-la birleşmek için müsaade istese, samimiyetle elini sıkar, muvaffakiyetler temenni ederim. Fakat yarın savaşta hiç tereddüt etmeden kendisini öldürebilirim. Orası et meydana... Kahrır da... Ölüdür de...

Nartu ters ters Koret'e baktı:

— Saçmalama be!

Üç arkadaş, hep beraber Nebilnas'ın lâboratuvarına gittiler. Durumu ona da anlattılar ve faaliyetinin ne dereceye kadar ilerlediğini sordular.

İhtiyar bilgin soğukkanlılıkla:

— Radyokor tecrübemiz muvaffak oldu, dedi. İmalâta da başladık. Ben durumun vahametini tahmin ederek size danışmadan faaliyetimi arttırdım. Halihazırda radyokor boyasıyla hazırlanmış otuz kaçar ağır savaş gemimiz var.

Koret:

— Üç güne kadar bu sayıyı kaçaya çıkarabiliriz? diye sordu.

— Tahminen...

Clark ihtiyarın sözünü kesti:

— Üç gün değil, iki gün desek daha iyi olacak... Görüşçe göre, Bartok sizin prensiplerinize göre değil, kallesçe savaşıyor.

Nartu da, bu görüşe iştirak etti ve Koret teklifi makul buldu. Nebilnas:

— İki güne kadar radyokorla takviye edilmiş gemilerimizin adedini 40 a çıkarabiliriz.

— Ya disinter?

— Disinteri seri halinde imalâta henüz muvaffak olamadım. Daha tesirli yapmağa da şimdilik imkân yok. Aynı tipte birkaç tane yapabildik. Bu küçük silâh aslında gayet komplike bir tertibattan ibaret. Seri halinde imâli bir hayli zor. Çok enteresan bir buluş olmakla beraber, bazı hatalardan kaçamamışlar; bu hataların bir kısmını düzeltmeğe muvaffak oldum. Bunlardan şimdilik ancak üç tane yapabildim. İki güne kadar başka da yapamam. Zaten feza savaşında bu çapta disintere pek iş düşmiyeceği için bütün gayretimizi radyokorda toplamak taraftarıyım.

Üç arkadaş birden tasdik ettiler:

— Mûnasip!

Nebilmas hazır olan üç disinteri Koret'e uzatarak, mûnasip gördüğü kimselere vermesini söyledi. Prens bir tanesini kendisi aldı, diğerlerini arkadaşlarına uzattı. Fakat Klark:

— Benim kendi disinterim var, dedi, onu kullanmağa alışığım... Bu üçüncü disinteri Bück'e verelim. Tanrı onu muhtac etmesin ama, yanında bulunması faydalı olabilir.

Bu teklif te kabul edildi.

XIV

NARTU

Koret ve arkadaşları bütün cesaret ve meharetlelerini kullanmakla bile, çok gayri müsait şartlar altında çarpışacakları bu savaşa hımmalı bir faaliyetle hazırlanmağa koyuldular.

Nartu, Koret'in ön safta çarpışmak arzusunu daha ilk teklifinde kat'i bir ifadeyle reddederek:

— Koret, dedi, bugün Prens, yarın Hakan olarak başımızdasın. Filoları savaşa sürmek senin vazifen ol-
olmadığı gibi, varlığın bizim için savaşı kazanmaktan daha mühimdir. Eğer donanına kumandanı bensen savaşa ancak benim verdiğim vazife ile katılabilirsin. İstersen beni şu anda vazifenden affetmek elindedir. Fakat ben kumandan olduğum müddetçe...

Koret'in verecek cevabı yoktu. Nartu devam etti:

— Senin bin gemilik yedek filomıza kumanda etmeni istiyorum. Natalu ile Bück'i maiyetine veriyorum. Elimizdeki 43 radyokorlu gemiden üçünü size vereceğim. Ben ön safta 3000 gemilik kuvvetle bulunacağım. Klark benim yanımda olacak. Cenah komutanları olarak Narman'la, Bestak'ı alacağım. Bestak biraz yaşlıdır ama, Tades'i kaybettikten sonra başka çaremiz yok.

Üç arkadaş, Nebilmas, Namar, Bastek ve daha bir-

Kağ yüksek rütbeli subay son bir toplantı yaparak savaş düzen ve taktiği üzerinde plânlar hazırladılar.

Klark devamlı bir eğitimle uçan daireleri maharetle kullanacak kadar yetişmişti. Fakat Nartu, Koret, Namar gibi asların safında çarpışacağını düşündükçe kışları çatılıyordu. Acaba onların arasında kendisini gösterebilir miydi?

O gece Bücek'in odasında başbaşa bulundukları zaman, genç kadın her zamankinden daha ateşli olarak aşkını izhar etti. Klark'a, savaştan sonra derhal evleneceklerine dair yemin ettirdi ve kendisini pek fazla tehlikeye atmamasını yalvararak rica etti.

Ertesi gün öğle vakti hepsi savaşa hazır dılar. Üslerde filolar harekete hazır bir halde bekliyordu. Yemekten hemen sonra çok genç ve çok neşeli bir subay geldi. Natalu'nun, yani Koret'in nişanlısının kardeşi olan bu genç subay radyokor boyasıyla boyanmak üzere karargâha getirilmiş gemilerden onunu alarak meçhul bir istikamete gitti.

Ondan dört saat sonra diğer bir fedai subay da radyokorlu gemilerden on tane alarak başka bir meçhul istikamete yollandı.

Akşam yemeğini savaş kıyafetleriyle ve topyekûn katılaşakları bir ölüm dirim savaşının heyecanlı neşesiyle gülüşerek, şakalaşarak yediler.

Yemekten kalkınca çehreler ciddileşti. Nartu kumandanlarla son bir toplantı yaptı. Bartok'un filolarının en ufak hareketini yakından takip eden adamlarının Emamir'den televizyonla göndereceği haberi Koret bizzat televizyon başında bekliyordu.

Bu haber geldi... Ve Klark'ın tahminlerini yanlış çıkarmadı.

Yemekten üç saat sonra, televizyon karıştı, ihtiyar bir kadının hayali, program arasında beliriverdi.

Yarın akşam bugünden erken olur. Ey Bartok! Ulu Hakan 350 bin kere yaşa... 50 bin kere yaşa...

Sonra kadın gözüktüğü gibi eszarengiz bir şekilde kayboldu.

Derhal Nartu'ya haber verildi:

— Bartok, 350 bin gemiyle hareket etti. 50 bin gemi yedek olarak arkasından geliyor.

Nartu yumruklarını sıktı:

— Vay anasını! Herif bütün donanmasını birden öne sürüyor. Bizi bir böcek ezer gibi ezmek niyetinde. Arkadaşlar şansımız açık olsun...

Üslere haber salındı. Hareket emri verildi. Herkes gemisine binerek savaş düzenindeki yerini almak üzere harekete geçti.

Büyük Amiral Kalkur'un idaresinde ilerleyen, Bartok'un muazzam donanması hakikaten inuhteşem bir manzara arz ediyordu.

Donanmanın boşlukta işgal ettiği büyük saha binlerce yıldız gibi ışıklı noktalarla pırıl pırıl olmuştu.

Klark bu samanyolu manzarasını, ağır savaş gemisinin radar tablosunda ilk defa görünce tüyleri diken diken oldu. İçinden:

— Aınan Allahım! dedi, biz bu karınca sürüsü gibi donanmayla mı çarpışacağız? Allah bize akıl versin be!

Fakat televizyon ekranlarından birinde aynı şeyi görmüş olan Nartu'nun gösterdiği reaksiyon tamamen başkaydı:

— Vay budala, vay! diyordu, donanmasını resmi geçide çıkar gibi düzenlemiş. Bu haşmeti gözümüze sokarak bizi korkutacağını zannediyor. Avanak ilk çarpışmada bizim sayınızdan daha fazla gemi kaybedecek.

Nartu, donanmasını bambaşka bir şekilde tanzim etmişti. Evvelâ ellilik filoları teşkil eden dairelerin aralıkları çok açıktı. Saf gemilerinin aralarındaki mesafeyi çok arttırmıştı. Böylece donanmasına, Kalkur'un donanmasına müşabih bir genişlik vermişti. Fakat

bunlar bir hacim değil, bir satır teşkil ediyorlardı. Seyrek uçaklara isabet ihtimali de asgariye inmişti.

Bütün donanma, Bestak ve Namar'ın kumandasıyla ani ve şakulî hareketlerle daima satır olarak yer değiştiriyor ve isabet ihtimalini büsbütün azaltıyordu. Bununla beraber Kalkur'un gemileri normal isabet ihtimallerinin yüzde birini tuttursalar Nartu'nun donanmasını mahvederlerdi. Plânın başarılmaması şarttı.

Nartu da kuvvetlerini iki gurup halinde hazırlamıştı, fakat ancak on sekiz biçare gemiden ibaret olan ilk dalgayı gören Kalkur:

— Ha! Ha! Ha! Koret bize yemlik gönderiyor çocuklar, diye bağırdı.

İki donanma birbirlerini atış mesafesine girmeden, oldukça yakın bulunan Emiadok seyyaresinin ardından on tanecek gemi fırladı. Son süratle yükselecek Kalkur'un donanmasına doğru yol almağa başladılar. Kalkur'un televizyon cihazlarından biri, yaklaşan dairelerin liderinin mesajını aldı. Tabloda Büyük Amiral'in tanımadığı genç bir subay vardı. Kabahatli bir tavırla:

— Büyük Amiral Kalkur'la görüşmek istiyorum dedi.

Kalkur televizyona çıkarak:

— Ne istiyorsun köpek? diye sordu.

Subay biraz bozularak:

— Ulu Hakan, Koret'i terkedip kendisine iltihak edersek bizi affedeceğini söylemişti... Biz de yirmi uçakla yola çıktık. Fakat yarın akşama kadar mühlet vermiştiniz...

Kalkur aynı hakaretimiz eda ile:

— Öyleyse söylenip durma, git Emamir'e teslim ol! Diğer on uçak nerede? diye çığırdı.

— Gelmişinizi haber alınca bize ateş etmenizden korkarak dağıldık. Onlar da neredeyse gelirler.

Bu sırada diğer bir televizyoncu Büyük Amirali istediğini söyledi. Kalkur şimdi de o cihaza sokuldu.

— Ne var?

Karşısında gayet genç, neşeli yüzlü bir subay vardı:

— Bartok'un davetine icabet ettik. Koret'ten ayrıldık, dedi.

— Ne daveti be, köpek? Git Emamir'e teslim ol!

— Fakat ben savaşa iştirak etmek istiyorum. Nartu'ya karşı dövüşmek için geldim.

Bu müddet zarfında donanmanın üstünden ve altından yaklaşan onar gemilik guruplar menzil dahiline girmişler, hattâ iyice sokulmuşlardı. Kalkur suratını ekşiterek:

— Dövüşecek misin? diye alay etti. Haydi saçmalama, hamam oğlanı. Annene git te burnunu silsin.

Natah'nun kardeşi olan genç subay, bir kahkaha attı:

— Ya öyle mi eskimoz suratlı koca palamut! Bak gör bakalım nasıl dövüşüyoruz.

Ve anı bir emir verdi. On gemi birden gayet yakın mesafeden tam salvo, iki yüzer gamma topunu birden ateşlediler. Sanki bu işareti bekliyormuş gibi donanmanın alt tarafına sokulan diğer on gemi de aynı şekilde ateşe başladı. Sonra bütün gemiler, yirmisi birden bir dağılma manevrasına geçtiler.

Kalkur biddetinden köpürüyordu:

— Su piç kurularının ağzının payını verin. Silin hergeleleri feza yüzünden!..

Yaptıkları zararı görebilmek için hiddetle radar tablosuna gitti. Şu anda, kendi donanmasının saflarında yüzlerce geminin anı ve şiddetli parlamalarla tutuştuğunu görüyordu. Buna mukabil, aşağı yukarı bütün saflardan atışa maruz kalan 20 uçaktan ancak üst tarafta bir tane ve alt tarafta iki tane gemi tahrip olmuştu. Gözlerine inanmadı.

O sırada yaverlerden biri seslendi:

— İlk düşman gemileri menzile girdiler, amiralin!

— Ateş açın öyleyse, ne duruyorsunuz?

Nartu'nun küçük öncü filosu bir çevirme hareketi yaparak yükselmiş ve yeniden zayıf verdirerek büyük donanmaya sokulmuştu. Namar ve Bestak'ın komandasındaki ana kuvvet ise atış menziline girdikten sonra gayet enteresan bir manevrayı, büyük bir başarı ile tatbik ettiler: ön saflardaki gemiler yükselmeğe devam ettiler, arka saflar birdenbire alçaldılar. Sonra bütün donanma yekpare bir satır gibi kısmen dönerek, Kalkur'un donanmasına karşı bir atış ufku açtılar. Hep birden ateş ettiler. Büyük donanma bir hayli zayıf daha vermekle beraber nükabil ateşinde karşıdan da bir miktar daire imha etmeğe inuvaffak oldu.

Nartu'nun satır haline gelen filosu atışını yaptıktan sonra derhal eski vaziyetine geçti. Bu süratle düşmana ancak bir çizgi halinde hedef gösteriyordu. Çekilmeğe başladılar.

Kalkur zalim bir kahkaha ile takip emrini verdi.

İşte tam o anda akla gelmez, tahmin edilmez bir hâdise oldu. Her iki donanmadan bu hâdiseyi görebilen subay ve askerler hayretlerinden bir an donakaldılar.

Koret'in cepheden hücum eden 18 uçaklık darbe filosundan bir uçak, boşluk içinde küçücük bir zerrekadar bile hacim işgal etmeyen, çılgın tek bir uçak, ric'at eden gurubundan ayrılarak, son süratle büyük donanmaya doğru fırladı. Bu çıldırmış gemi, uçan dairelerle yapılması âdet olmamış çok enteresan, çok tehlikeli, akıllara durgunluk verecek akrobasi numaraları yaparak şimşek süratiyle üstüne gelen donanmaya saldırıyor; kâh düz bir satır gibi diklemesine fırlıyor, kâh yapraklarnasına kayıyor, kâh havada perende atan bir cambaz gibi şakulî bir mihver etrafında dönüyor, sıçırıyor, dalıyor, fırlıyor, anî ve ters dönüşlerle hiç beklenmedik manevralar yaparak gittikçe donanmaya

yaklaşıyordu.

Kalkur'un adamları bu geminin teşebbüsünü bir küstahlık olarak kabul etmiş ve bu gemiyi vurmayı bir şeref meselesi addetmişlerdi. Bütün gayretlerini onun üzerine teksif ettiler. Fakat o, akılları durduran akrobasi numaralarına devam ederek, bir mucize gösterir gibi on binlerce gamına topunun ateşine aldırımıyarak donanmanın ön saflarına yetişti, Kalkur'un uçaklarından sıyrıldı ve filoların arasına karıştı.

Kalkur'un safları arasına girer girmez, Klark topçularına dönerek:

— Ne dersiniz çocuklar, dedi, hiç böyle armudun tarladan toplandığını duydunuz mu? Artık nişan almağa filân lüzum yok. Serbestçe ateş edin. Biz onların arasında bulunduğumuz için onlar bize ateş etmeğe cesaret edemiycekler. Etseler bile bize vuramadan kendi uçaklarından yüzlercesini, binlercesini tahrip ederler.

Klark gülümseyerek televizyonun düğmesini çevirdi; Nartu'yu buldu:

— Orada durum nasıl? diye sordu.

— İyi değil Klark! Sizin cesurane teşebbüsünüze rağmen herifler hâlâ çok kalabalık. Belki 50 ilâ 100 bin gemi temizledik, sema bayram yerine döndü... Fakat onlar da bizim donanmamızın yarısını tahrip ettiler. Radyokorlu gemilerden senden başka yanımda dört gemi kaldı. Yani hepsi beş tane... Yedek gemilerimizi de şimdi ön safa aldım. Hem ricat ediyor, hem dövşüyoruz. Maksadım mümkün olduğu kadar fazla zayıat verdirip çekilnek, Koret, Natalu ve Bücek'i Enaret'e götürmek. Bilmem sen o cehennemden nasıl çıkacaksın? Muvaffak olmasak ta, cesaretinin ve dehanın hayranıyım. Bana, donanmama ve memleketime karşı yaptığın iyiliklerden dolayı teşekkür ederim. Hakkını helâl et, kahraman arkadaş.

Klark'ın gözlerini dolduran bu son sözle Nartu te-

televizyonu kapadı. Klark kendi gemisinin subay ve askerlerine dönerek:

— Ne diyorsunuz çocuklar? Buradan memnun musunuz? Yoksa dönelim mi?

— Asla!

XV

MINAŞ

Klark televizyonla Kalkur'un Amiral gemisini buldu. Küstah Amiral, Nartu'nun küçük donanmasını imha etmek üzere olmanın memnuniyeti ile kendi safları arasına girmeğe muvaffak olmuş ve gemilerini azrail gibi yüzer yüzer hiçen çılgın geminin sebep olduğu hiddet arasında becalıyor. Bu kadar büyük bir savaş idare etmemiş olmanın verdiği şaşkınlık da buna inziman ediyordu.

Kalkur televizyon ekranında Klark'ın karşısına bu hiddetle çıktı. Genç kahraman düşman amiralinin hissiyatını derhal anlıyarak, acı bir istihza ile:

— Kalkur, dedi, Nartu'yu ve donanmasını imha edeceğimi sanıyorsun. Fakat kazan ayağı öyle değil. O çekiliyor fakat seni ölümlü tuzakına sürüklüyor. Orada bütün donanman mahvolacak! Ha! Ha!

Kalkur ağzı köpürerek bağırdı:

— Darra'lı köpek! demek aramıza giren canavar sensin! Evet Nartu'yu da Koroti de cehenneme göndereceğim, fakat seni de unutacak değilim. Aramıza girmeğe muvaffak oldun, lakin sıyrılıp çıkmağa muvaffak olamayacaksın. Seni esir edeceğim, işkenceyle köpek gibi öldüreceğim.

Kalkur pis bir küfür savurarak televizyonunu kapattı. Fakat Klark onu aramakta, temas temin etmekte ısrar etti ve bu arada tesadüfen Kalkur'un başka bir gemiye verdiği mesajı almağa muvaffak oldu. Kalkur hiddetini bu üçüncü şahıstan çıkarırmışçasına:

— ne demeğe sokuluyorsun? Ben yedekleri hura-

ya çağırmadım. Derhal yerine dön! Filolarıyla beraber.

Kalkur'un hayali televizyondan kaybolunca ekranda Minaş belirdi. Kadın, amiralin aksiliğine adam akıllı iğzerlemiş gibiydi, o da aksileşiyordu:

— Fazla bağırmanıza lüzum yok. Ben de bu donanmanın bir komutanıyım ve donanmanın vaziyetini tehlikeli gördüğüm için harekete geçtim.

— İstedğim kadar bağırırım, kaltak. Bu donanmanın Büyük Amirali benim, sen değilsin. Ve ben emretmeden yedekleri cepheye süremezsın.

— Düşman yedekleri ileri sürdü. Biz niye sürmiyelim?

Klark bu alış verişini anlıyamıyordu. Minaş, Kalkur'a yardım edecek olsa donanmaya bu şekilde sokulmazdı. Bu, çok acenince bir hareket olurdu. Bir şartla ki...

Klark derhal televizyona döndü. Ekranda Kalkur'un hayali:

— Albay Minaş, diyordu, sizi dehal tevkif ettireceğim, divani harbe vereceğim, pişman ettireceğim...

— Kes sesini ihtiyar köpek!..

Klark nihayet vaziyeti kavradı. Bu manâsız hareketler ve boş münakaşalarla Minaş vakit kazanmağa çalışıyordu. Öyleyse maksadı, Klark'ın tahmin ettiği gibiydi.

Bu vakit kazanma siyasetine iştirak ederek derhal televizyonda Bütük Amiral ile Albayın aralarına girdi. Her ikisinin de alacağı neşriyatı Nartu'nun televizyonuna da ayar ederek:

— Minaş, dedi, yanlış hareket ediyorsun. Kalkur'a bu şekilde muamele etmen doğru değildir. Zaten maksadına ulaşabilmek için filonu tek satıl halinde tertiplemelisin. Sonra benim gibi yapıp savaş gücünün tekniğini tereyağını kesen bir bıçak gibi Kalkur'un donanmasının arasına sokar, altı ve üste ateş ederek onları ateş yağmuruna tutarsın. Unutma ki, onlar da sana yardım edecekler, sana ateş ederken birbirlerini vuracaklardır.

Klark sözünü keserek radar tablosuna baktı. Minaş Kalkur'dan çok evvel Klark'ın maksadını anlamış, bir saniye kaybetmeden manevraya başlamıştı. Fakat bu manevrada muvaffak olabilmesi için büyük donanmanın hızının düşmesi, hatta yerinde kalması lâzımdı. Bunu temin etmek de Klark ile Nartu'ya düşüyordu.

Nartu gayet cesurane bir manevraya başvurdu, ufki bir satıh halinde seyreden donanmasını âni bir hareketle bir kapak gibi çevirdi, ön safları aşağı düşürdü ve böylece şakulî bir satıh teşkil ederek Kalkur'un cephesini tuttu ve tam salvo ateşe başladı.

Bu müddet zarfında Minaş bütün savaş gücüyle ufki bir satıh teşkil edip büyük donanmayı ikiye ayırmağa muvaffak oldu. Sonra ateşe başlayarak Kalkur'un filoları arasında zayıf vermeye başladı. Bu hengâmede üç taraflı ateş altında kalan Kalkur'un donanması duraklayınca Minaş şaheser bir buluşla donanmasının teşkil ettiği satha kendi merkezi etrafında bir devir hareketi verdi. Fakat çok iyi tasarlanan ve başlangıçta iyi giden bu manevra gemilerin birbirleriyle süratlerini ayarlayamamaları yüzünden bozuldu. Minaş'ın kuvvetleri dağıldı ve Kalkur'un donanmasına karıştı.

Artık vaziyet bir ana-baba günü halini almıştı. Kimin kime ateş ettiği belli değildi. Klark böyle bir keşmekeşin başlayacağını daha evvel anlamış ve kargaşalık arasında zaten dış saflarda bulunduğu için fırlayıp kaçmıştı. Emniyetli bir mesafede durarak seyirci kalan Nartu'nun gemileri arasına katıldı.

Bestak, televizyonla Nartu'ya bir sual sordu:

— Girişip son kalanları temizliyor muyuz? Yoksa Emaret'e mi dönüyoruz?

Nartu durgun bir çehreyle cevap verdi:

— Hayır Emamiran'a gidiyoruz. Bu kargaşalık üzerine Bartok'u alt edersek, ederiz... Sonraya bırakırsak daha güç olur.

Fakat Emamiran'da onları bambaşka bir sürpriz bekliyordu...

Ana kuvvetleri Nartu ve Beslak kumandasında Emamiran'ın iki mühim hava limanına girip oralarda kontrol temin etmeleri talimatını vererek, Koret, Klark, Nartu, Bücek ve Natalu gemileriyle doğrudan doğruya sarayın bahçelerine indiler. Nartu gemilerin müdafaa-sına kifayet edecek kadar askeri nöbetçi bırakarak, diğer kuvvetleriyle sarayın dört büyük kapısına saldırdı. Fakat hiçbir mukavemetle karşılaşmamak hayretini mucip oldu. Muhafız kıtaları mutaddan çok azdı ve sanki teslim olmağa evvelden hazırlıklı idiler, hatta mukavemet etmek şöyle dursun bilâkis kolaylık gösteriyorlardı.

Koret ve arkadaşları bu hali şüphe ile karşıladılar. Muhafızları silâhlarından tecrit ederek muhafaza altına aldıktan ve kapıları kendi adamlarıyla tuttuktan sonra, dört koldan sarayın içine girdiler. Hiç bir güçlkle karşılaşmayan bu dört kol, büyüklük kabul salonuna açılan kapının önünde buluştular. Karşılarına bir subay çıktı. Klark bu subayı derhal tanıdı: Bu, yüzbaşı Nekmo idi...

— Hoş geldiniz Prens Koret! Ece Amaşa taht salonunda sizi bekliyor.

Amaşa, bütün haşmetiyle tahta uzanmış, dudaklarında muamınalı bir tebessümle onları bekliyordu. Onları görünce, gösterişli bir tavırla kalktı ve tahttan inerek yürüdü:

— Merhaba Koret! Merhaba çocuklar. Hoş geldiniz...

— Merhaba Amaşa! Bartok nerede?

Amaşa omuz silkti:

— Bartok'un cesedi, Kalkur'un meşhur köpeklerine yem oldu...

— Biraz tafsilât vermen fena olmayacak Amaşa, dedi. Bartok'un mukavemet edeceğini tahmin ederek çarpışmayı göze alıp geldik. Her karşılaştığımız muhafız silâhlarını bize sanki sevinerek teslim etti. Bartok'u kim öldürdü, Amaşa? Bu değişikliğin sebebi nedir?

Amaşa bir tek kelime ile cevap verdi:

— Minaş!

— Minaş mı?

Klark hayretler içinde sordu:

— Fakat o savaştaydı. Bizden evvel gelip de bu işi başarmış olamaz.

Amaşa izahat verdi:

— Biliyorsunuz Minaş, muhafız komutanı Nola'nın metresiydi. Klark ile Tades gelip Bücek'i kurtarınca, Bartok Nola'ya, Bücek kaçmağa muvaffak olursa bu hatasını kellesi ile ödeyeceğini söyledi. Sonunda bildiğiniz gibi Bücek kaçırıldı. Gerek Minaş, gerek ben Bartok'a bu işte Nola'nın bir hatası olmadığını, çünkü Klark'la başa çıkacak adam bulunmadığını söyledik, Nola'ya bağışlamasını rica ettik. Bartok inat etti. Minaş gibi bir kadının elinden erkeği alınır mı neler yapabileceğini tahmin edersiniz... Savaşa başlarken, Kalkur'u ikna edip ihtiyat kuvvetlerinin kumandasını aldı. Kalkur hareket eder etmez, sadık adamlarıyla sarayı basarak Bartok'u katletti ve muhafızlarını başına kendi subaylarını koydu. Sonra da bana veda ederek, savaş kuvvetleri ile buradan ayrıldı...

Nartu ve diğerleri sarayı inzibat altına alıp yeni muhafız teşkilâtını organize ederken, Koret te Hakanın özel televizyonundan bütün Emamir'e ve Kalkur'un sonanmasından sağ kalanlara bir mesaj yayınlıyordu:

— Ey Ema manzumesinin kahraman komutan ve erleri! Ey Enamıran sâkinleri! Şenî bir cinayet ve alçakça bir isyanla ulu ve âdil Hakanımız, babam Yagoyu katlederek yerine oturan sahte hakan, maceraperest Bartok, cinayetlerini nihayet hayatı ile ödedi. Kendi ölümünü ile beraber, adaletsiz istibdat idaresi de sona erdi. Babamdan kalan hakanlık tahtına, kanunî varis olarak ben, Prens Koret, geçiyorum. Dökülen kardeş kanları artık kâfidir. Bartok'un emri altındayken ila

ettiği suçlardan dolayı hiç kimseyi tecziye etmiyeceğini.

Koret'in tahta çıkışı bütün Kınanir tarafından memnuniyetle karşılandı. Halkın bir kısmı Bartok'tan memnun kalmamış, bir kısmı da onu hiç istememişti.

Kalkur'un donanmasından arta kalan gemiler de küçük guruplar halinde üslerine avdet ettiler. ● muazzam ve debdebeli savaş harbinde Minaş'ın kuvvetleri dahil, Bartok'un donanmasından 250 bin gemi kaybolmuştu. Nartu'nun donaması ise üç bin yüz gemi kaybetmişti. Öldü zannedilen birçok namlı komutanlar birer ikişer zuhur ederek, Nartu'ya iltihak ettiler. Fakat ne Minaş'tan ne de Kalkur'dan hiçbir haber çıkmadı.

XVI

KALKUR

Sarayda hummalı bir faaliyet göze çarpıyordu. Büyük, küçük herkes düğün hazırlıklarına iştirak etmek için can atıyor, gönüllü yardımcılarını ardı arası kesiliniyordu. Bütün saray bir gelin gibi süslenmişti. Koret hem Bücek'e sevgisi, hem de Klark'a bağlılığı dolayısıyla hiçbir fedakârlığı esirgemiyor, dehanın yaratabileceği, zevki selimin temin edebileceği hattâ ilmin başarabileceği hiçbir şeyi çok görmüyordu.

Bu hummalı faaliyete fiilen iştirak edemiyen iki kişi vardı: Klark ve Bücek.

Genç pilot, başarılan şeylerin güzelliği karşısında hayranlığını ifade ettikçe, aldığı cevap daima şu oluyordu:

— Dur bakalım, hele düğün şenliklerini bir gör de, şimdiye kadar gördüklerini nekadar basit, nekadar ehemmiyetsiz bulacaksın...

Bağcılarının balkonunda başbaşa kahvaltı ederler-

ken, genç bir hizmetkâr yanlarına geldi. Klark'a zarif bir paket uzatarak:

— Amaşa saadetler diliyor ve bu küçük hediyesini kabul etmenizi istiyor, dedi.

Klark paketi aldı. Hizmetkâr gittikten sonra:

— Yahu, dedi, bu Amaşa'nın durumunu anlayamadım gitti. Amaşa, Bartok'un karısı değil miydi? Halbuki Bartok sağken seni görünce dost muamelesi ediyor, sen de ona aynen inukabele ediyorsun. Bartok'un canı cehennemini boyladı, fakat bu hâlâ aramızda. Sanki Bartok'un değil de sizin yakınınız gibi...

— Öyledir Kuji... Amaşa benim kuzinimdir.

— Ya neden Bartok'la beraberdi?

— Mecburdu Kuji. Amaşa'nın on üç yaşında bir kızı var. Yago'yu ve ailesini öldürdüğü zaman, Bartok Amaşa'yı ve kızını öldürmedi. Amaşa'yı kendisiyle evlenmeğe icbar etmek için kızını rehine tuttu. Zavallı Amaşa da, kızının başı için Bartok'un arzularına boyun eğdi.

— Kızı nerede şimdi?

— Kurtuldu tabii... Sağ salım yarın yurda dönecek.

Günün son ışıkları altında Klark ve Bücek sarayın büyük bahçesinde çiçekler ve renk renk fenerlerle donanmış ağaçlar arasında geziniyorlardı. Zarif bir havuzun başında fısıldaşırken Klark'ın arka tarafına bakan Bücek'in gözleri birdenbire dehşetle büyüdü, eli yarı açılan ağzına azandı. Hoğuk bir sesle:

— Kuji! diyebildi.

Klark kaşlarını çatarak arkasını döndü, hayret ve biddetle:

— Sen ha! diye bağırdı...

Karşılarında üstü başı perişan, saçları dağınık, üniforması buruşmuş ve tozlanmış, elinde iki sevgiliye çevrilmiş bir gamma tabancası... Kalkur duruyordu. Nereden geldiği? Nasıl geldiği? Bu kalabalık sarayın

balıçesine nasıl girebildiği meçhuldü. Fakat maksadı aşikârdı: gözlerinde zalim bir ölüm kararı okunuyordu.

— Klark, beni sen mahvettin. Sen olmasan diğer piç kuruları, birşey yapamazlardı. Fakat bunu senin yanına bırakmıyacağım. Ben nasıl olsa mahvoldum, fakat geçerken seni de mahvedeceğim

Kalkur'un gözleri kan çanağına dönmüştü. Yüzünde mecnun bir ifade yanıyor, ıslık gibi ıkan sesinde intikama susamış bir sırtlanın hırsı hüküm sürüyordu. Söylediğini yapacağına hiç şüphe yoktu. Klark içinden küfretmeğe başladı:

— Hay, anasını sattığım uyuz şebek! Radyokor da yok. Resmen hapi yuttuk. Hay Allah cezasını versin be!

Herif en aşağı dört metre ilerdeydi. Sıçrasa, ganimet tabancasının ateşine hedef olmadan pis herife asla yetişemezdi. Birkaç saniye köpeğin dikkatini başka tarafa çekebilse!...

Önce tehdit denedi, sertleşti:

— Ulan pis moruk! Beni vurup ta birşey elde edeceğimi mi sanıyorsun? Sen ateş eder etmez buraya en az yüz kişi gelecek, seni kısıvrak yakalayıp işkence ile öldürecekler.

Fakat Kalkur kararını vermişti. Dişleri arasından tükürür gibi konuşarak:

— Vız gelir, diyordu. Ben zaten mahvolmuşum. Fakat seni temizlemeden gebermiyeceğim.

Klark bu defa sesini yumuşatarak:

— Aptallık etme Kalkur, dedi. Koret herkesi affetti. Seni de affedecek. Neden boşu boşuna kendine kıyacaksın? Boş ver. Hayat sana, daha iyi günler gösterebilir.

Ve hissettirmeden çalgın herife sokulmağa, aralarındaki mesafeyi bir hamlede aşabilecek kadar azaltmağa çalışıyordu.

Fakat herif anladı... Bu numaraları yulmadı. Sesindeki tehdidi arttırarak:

— Kimildama köpek! diyerek, silâhını kaldırdı.

Klark bir an, çok kısa bir an, tereddüt eder gibi oldu. O yerinden fırlamadan evvel Kalkur'un ateş alan tabancasıyla birlikte yanından bir gölge fırladı. Dolgun göğsü, kıvrak beli acıklı şekilde kıvrılarak, gamına şuanı sevgili vücudunda söndürdü ve yürekler acısı, canhıraş bir çığlıkla yere yıkıldı.

— Kujit...

Klark, muhtaç olduğu yarım saniyelik avansı almıştı. Fakat o, bunu düşünmüyordu bile... Cığerlerini sökermişçesine, insan sesinden ziyade bir canavar ulumasına benzeyen, valış, yırtıcı bir nâra ile ve fışkıran bir yanardağ gibi fırladı, bir sırayışta dehşetten gözleri dönmüş, hareketten âciz, yerinde kakılmış olan Kalkur'un göğsüne çöktü.

Beraberce yere, mermerin üzerine yuvarlandılar. Klark yumruk, tekme vuruyor, dövüşmüyordu. Sadece, hasmının kafasını iki eliyle kavramış, başparmaklarını gözlerine geçirmiş, diğer parmaklarıyla ensesine doğru yakalamış, çılgıncasına bağırarak, küfrederek, hıçkırarak herifin kellesini mermerin üstüne vuruyor, vuruyor, vuruyordu...

Civardan yetişenler, Koret, Nartu, Nekmo ve daha kimbilir kaç kişi cesedi Klark'ın ellerinden alabildikleri zaman, bu vücuttaki başın bir baş olduğuna kimse inanamazdı.

Klark çılgın gibi Bücek'e koştu...

Çıldırılmış gibiydi. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sadece:

— Bücek! Bücek! Bücek! diye sevgilisinin ismini tekrar ediyordu.

XVII

AVDET

Klark günlerce teselli bulamadı. Kimseyle konuşmadan, bir mecnun gibi bahçelerde yalnız başına do-

laştı, durdu. Arkadaşları matemine hürmet ediyorlar, faydasız teselli sözleriyle onu rahatsız etmiyorlardı.

Bücek için muazzam bir cenaze töreni yaptılar ve bahtsız genç kadına düğünü için hazırlanan muhteşem merasimi cenazesinde gösterdiler. Bu cenazeye Elma yekpare bir ruh gibi ağladı. Birkaç gün sonra Klark, Koret'ten rüsaade istiyerek Arz'a dönmek istediğini söyledi.

Flakan teessürle:

— Dördine hepimiz ortağız Klark, niçin bizden ayrılmak istiyorsun? Bücek gözlerini kapadı diye kendini aramızda yabancı mı hissediyorsun?

— Hayır Koret. Sizlere içten gelen bir sevgiyle bağlıyım, fakat burada her gördüğüme çehre, sarayın her köşesi bana Büceği hatırlatıyor. Onu tanıdığım, uğrunda hayatımı tehlikeye attığım, onunla birlikte en ulaşılmaz zevklere ulaştığım bu muhitte, gözlerimin önünde feci şekilde ölüşünü unutmama imkân yok. Buradan ayrılmam kendi istikbalim için şart olmuştur. Çünkü öldürabilirim.

Koret bir an önüne bakarak sustu. Sonra içini çekerek:

— Sen bilirsin Klark, dedi. Nasıl münasip görürsen.

Klark durgun bir sesle:

— Yarın hareket edeceğim Koret, dedi. Bana gösterdiğiniz kardeşliği asla unutmuyacağım. Hayattaki en candan dostlarımı burada, arkamda bırakıyorum. Fakat, şayet bir gün bana ihtiyacın olursa bir işaretin kâfidir, gelir ve bütün kabiliyetlerimi ölüm korkusu tanımadan uğruna harcarım.

Ertesi gün Klark, Koret'in en mükemmel uçan dairelerinden biriyle hareket etti. Kendi disinterini ve radyokoru aldığı gibi Nobilmas'ın yaptığı disinterlerden birini de beraber götürdü. Bücek'ten hâtıra

olarak sadece genç kadının yeşil saçlarından bir tutam aldı.

Veda sahnesini kısa kestiler. Nartu, donanmasından yüz bin gemi ile Klark'a bir müddet refakat etti. Ayrılma noktasında filo Klark'ın önünde bir resmi geçit yaptı. Nihayet bütün filo gamma toplarının hepsiyle ateş ederek yüksekte ve çok uzakta bir noktaya krizantemi hatırlatan alevden bir meşale resmettiler. Sonra Klark tek başına yoluna devam etti.

Sekiz gün sonra dünyaya iyice yaklaşıyor. Kuzey Amerika'ya hayli yüksek bir irtifada duraklıyarak dairenin arka radarını açtı. Kanis Major burcunda gayet parlak bir ışıqla yanan Sirüs yıldızına baktı. Bukadar uzaktan iki güneş, tek bir parlak yıldız gibi görünüyordu.

Ema!

Garip âdetleri, garip uçakları, garip sâkinleri, hatâ garip hayvanları ile Ema manzumesi!

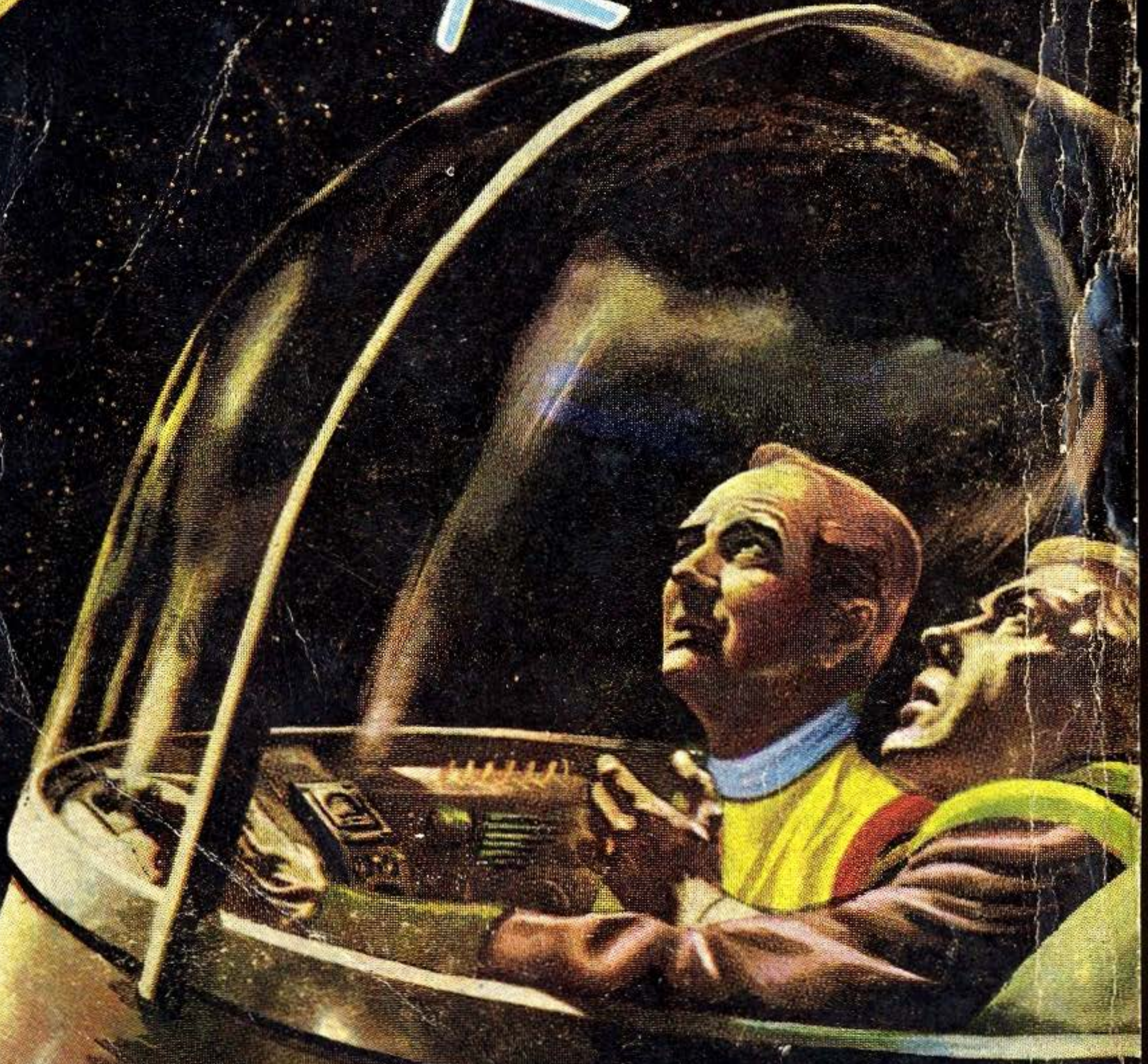
Gözleri yaşararak orada tanıdığı ve candan bağlandığı arkadaşları ve kadınları hatırladı:

Vakur, sâkin, temiz Hakan Koret... Durgun, ağır başlı, muvazeneli Nartu... Aşk uğruna harcanan güzeli, intikameci Minaş... Dehşet ilâhı Mimba... Dudaklarından kalıkahasını eksiltmeyen genç, cesur, kaygusuz Tamu... Fedakâr Tades, Mihar... Her buse ile bir yarıyoldağ gibi erkeğini dağılayan dilber ve muaminalı Amaşa... Anlayışlı ihtiyar bilgin Nebilmas... Herkes-ten; herşeyden çok sevdiği, yeşil ipek saçlı, lâcivert kadife gözlü, billûr sesli sevgilisi Bücek...

Bütün bu simalar, yaşayanlar da, yaşamayanlar da okadar uzak ki birbirinden ayırdeçilemiyor. Bücek, Tades, Tamu öldüler mi? Yoksa Koret, Nartu, Amaşa mı? Yoksa bu sadece bir rüyadan mı ibaret?

Boşluğun korkunç karanlıklarında puslu
kurup Feza İmparatorluklarını talan
eden insanların harikulâde maceraları:

Boşluk Korsanları

Yakında Çıkıyor